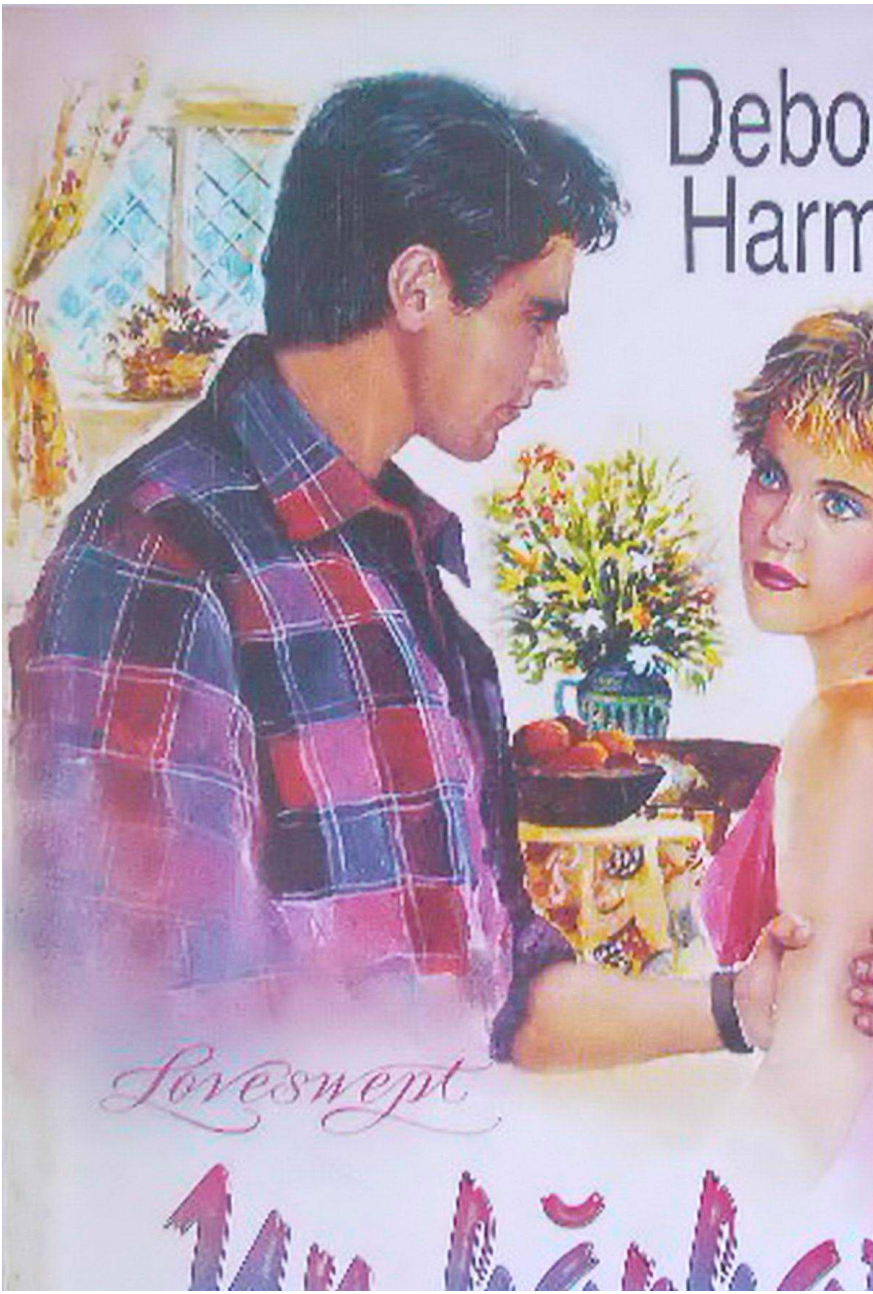
Debo
Harm
Loveswept

Deborah Harmse

Un bărbat de nadejde

Jake – un tip grozav cu ochi albaştri căruia nu-i poţi refuza nimic…

El era visul oricărei femei, un bărbat înalt, brunet şi deosebit de frumos, iar la petrecerea costumată Cori McLaughlin nu putu crede că era pereche la şarade cu Jake Tanner! Dar odată ce jucase rolul de seducătoare, Cori dispăru – şi apoi fugi!

Vocea lui era dură şi tandră… Cori ştia că era o nebunie să fugă de cel mai sexi bărbat pe care îl întâlnise vreodată, dar Jake putea vrăji orice femeie – iar ea era hotărâtă să nu cedeze.

Jake şi-a dat seama că merită să

aştepţi, dar îndoielile lui Cori îi spulberau toate speranţele. Putea el oare înţelege că trebuia s-o lase să-şi deschidă aripile ca să se poată avânta amândoi spre înălţimi?

Capitolul 1

— Cel puţin putea să poarte cămaşă!

Cori McLaughlin zâmbi la comentariul pe care îl făcu cea mai bună prietenă a ei. Deşi încercă din greu, nu-şi mai amintea ultima dată când Marsha Simpson găsise ocazia să-i arate un bărbat arătos. De data asta nu trebuia să se deranjeze. Cori îl observase pe piratul cu pieptul dezgolit din clipa în care ajunseseră la petrecerea de Halloween. Dar să recunoască acest lucru faţă de masca ce reprezenta felinarul din dovleac

de lângă ea?

Poziţia ei de peţitoare a lui Marsha această informaţie benignă ar fi devenit de-a dreptul mortală.

Cori sorbi o înghiţitură din punciul ei şi privi cum bărbatul în chestiune, vârî un crevete pufos în gură. Se întrebă dacă-şi alesese acest costum ca să atragă atenţia asupra trupului lui puternic. Pe de altă parte, ar fi putut face o alegere mai bună. Încerca de câteva minute, fără succes, să nu se holbeze la el.

Înalt cam de un metru optzeci, piratui îi depăşea cu mult pe ceilalţi oaspeţi. Avea umeri largi, iar pieptul imens era acoperit cu păr fin, negru. Era impunător, decise ea. Şi dat faptului că avea pielea bronzată, ea îşi imagină că petrecuse mult timp în aer liber.

În teaca centurii late de la brâul lui

atârna o sabie haioasă, şi purta o pereche de pantaloni cafenii care arătau exact ca cei la care se refereau romanele de dragoste ca fiind nădragi. Picioare musculoase, talie îngustă, stomac plat, era fie un atlet performer, fie un fanatic al exerciţiilor. Probabil amândouă, decise ea.

— Aş spune despre bărbatul. Ăsta, comentă ea trăgând de o şuviţă din părul blond-bej ce i se ivea de sub mască, că ştie să se etaleze.

— Chiar aşa. Este de parcă l-am avea pe Cotmn Barbarul, aici în Glendale. Marsha sorbi din paharul cu sifon. Ce mai tip! Mă întreb cine este.

— Nu l-ai invitat tu?

— Ăă… E opera soţului meu. Kevin mi-a spus că a dat peste un vechi coleg de şcoală şi că l-a Invitat în seara asta. Marsha apucă un covrig din bolul de lângă

ea şi apoi flutură mâna în direcţia bufetului. Uite, Andrea tocmai l-a zărit. Mai bine te-ai repezi într-acolo.

— Şi crezi că Andrea duce o conversaţie politicoasă cu un tip arătos? Eu n-aş putea.

Marsha ridică din sprânceană.

— Andrea n-a dus în viaţa ei o conversaţie politicoasă cu cineva. Şi bărbatul nu e drăguţ, zise ea înălţând covrigul ca pentru a puncta ceva, e fabulos.

Cori luă o mână de alune şi le băgă în gură una câte una, gândindu-se că ar fi o idee prostească să o contrazică în privinţa asta. Piratul era de departe cel mai frumos bărbat de la petrecere.

— E un tip grozav, recunoscu Cori. Dar înfăţişarea nu e totul.

— Alan Philips e mic copil, se

pronunţă Marsha clătinându-şi buclele negre.

Mic copil? se gândi Cori. Poate. Dar fusese înnebunită luni de zile la rând de când Alan o părăsise, şi nu mai dorea să simtă vreodată acest lucru.

Marsha continuă.

— Şi cine spune că tipul ăsta, arătă spre pirat, este ca Alan? Ar putea fi cu adevărat drăguţ, dar nu poţi ştii dacă nu-i dai ocazia. Corect?

Cori îi aruncă prietenei sale o privire bănuitoare.

— Dacă asta e o nouă încercare a ta în calitate de peţitoare…

— Hei, nici măcar nu-l cunosc pe tip.

Expresia inocentă de pe faţa lui Marsha nu o prosti pe Cori. Marsha subscria la ideea demodată că dacă o femeie se îndrăgostea şi se căsătorea,

toate problemele ei vor fi rezolvate. Aceeaşi filosofie o înflăcărase şi pe mama ei, şi avu nevoie de ambele mâini ca să-i numere pe taţii ei vitregi.

Îşi azvârli paharul gol într-un coş de gunoi, apoi se îndreptă către bucătărie.

— Vrei să-ţi mai dau un pahar de punci?

Marsha îşi ridică braţele defensiv.

— În regulă, gata. Am priceput mesajul. Sfârşitul discuţiei. Cât faci tu asta, eu merg şi organizez şaradele.

Odată ce îşi umplu paharul, Cori li se alătură celorlalţi oaspeţi. Nu mai fusese la o petrecere mascată de ani de zile, şi uitase cât de amuzant putea fi. Varietatea costumelor o uimea. Chiar dacă nu petrecuse mult timp făcându-şi costumul precum pomul de Crăciun sau Big Ben-ul îi plăcuse să lucreze la el. Şi decise bine,

îmbrăcându-se precum o femeie de tavernă, din moment ce îi era mai uşor să o ajute pe Marsha la prepararea mâncărurilor şi a băuturilor. Mânecile mototolite ale bluzei îi cădeau peste umeri şi decolteul era destul de adânc cât să-i scoată un pic la iveală sânii. Nu folosise mult fard. Lui Cori îi luase doar câteva minute să-şi contureze ochii bleu-verzui cu creionul şi să-şi perieze genele lungi cu rimei negru. Adăugase câţiva pistrui pe nas şi un fard roşu aprins în obraji. În ultima clipă se hotărâse să poarte o fustă mini neagră. Şi ce dacă îi rămăsese fidelă costumului din secolul al XVII-lea? Picioarele erau cel mai frumos lucru al ei. De ce să nu le arate din când în când?

— Ascultaţi cu toţii. A venit timpul şaradelor.

Vocea lui Marsha întrerupse

gândurile lui Cori şi îşi ridică privirea ca să o vadă pe prietena ei ridicându-şi braţele portocalii.

Costumul ei voluminos ascundea faptul că era gravidă în opt luni.

— Domnilor, veniţi aici ca să vă aflaţi partenera.

Doamnelor, rămânep pe locuri. Partenerul vostru vă va găsi.

Cori privi cum ceilalţi se grupau. Umorul răutăcios al lui Marsha era într-o formă rară, observă ea râzând. Îi urmări pe un evanghelist şi pe Lolita făcându-şi numărul.

Brusc, două braţe puternice îi încercuiră talia şi o trase către trupul lui puternic. Ea îşi răsuci capul şi îl văzu pe pirat învârtindu-se în jurul ei, cu buzele la câţiva milimetri distanţă de ale ei.

— Cred că facem echipă în seara

asta, fetiţo. Vocea îi era profundă şi un zâmbet îi mijea la colţurile gurii. Mă cheamă Jean Laffite. Şi tu cine ai putea fi?

Cori îi dădu braţele în lături şi reuşi să-i alunece din strânsoare.

— Mary Tifoasa, şi dacă nu vrei să te transform în căpitanul Hook ia-ţi mâinile de pe mine.

Bărbatul îşi lovi tocurile cizmelor negre unul de altul, îşi uni palmele şi se îndreptă de umeri.

— Am înţeles, doamnă. El veni uşor lângă ea. Ai mai jucat jocul ăsta?

— Sigur, de foarte multe ori.

— Bine, fiindcă cu joc ca să câştig. Gura lui se lărgi într-un zâmbet. Şi ajută să ai un partener experimentat, adăugă el, respiraţia lui mângâindu-i obrajii drăgăstos.

În timp ce piratul asculta

instrucţiunile lui Marsha, Cori se uita la el mai îndeaproape. Avea un nas drept şi ferm, buze senzuale. Părul lui negru era aproape albăstrui şi uşor ciufulit de la briză Bău de la degetele unei femei? se întrebă ea. Aşa cum îi cădea pe spate i-ar fi trecut peste guler dacă ar fi purtat cămaşă. Dar nu purta, şi ea nu putu să nu se uite la pieptul lui musculos. Cu un dispreţ curios, ea recunoscu că era la fel de impresionant, atât de aproape cât şi de la distanţă.

— Cum arăt?

Cori îşi înălţă capul Grozav, acum o prinsese S că-l studia ca o adolescentă bolnavă de dragoste.

— Arăţi bine, replică ea indiferent, hotărâtă să iasă basma curată. Îţi observam cercelul. O notă autentică. Ea îşi arcui sprâncenele şi se uită lung la

cercelul de aur, admirându-i tupeul de a-l purta. Chiar dacă lua în considerare caracterul universal al cercelului, ea tot îl vedea ca pe un accesoriu feminin. Dar purtat de el nu părea deloc feminin.

Şi cu siguranţă că nu era nimic feminin în modul în care el îi privea decolteul.

Cori îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, cu scopul de a se îndepărta de pirat. Ochii lui stăruiră aşa de mult asupra bluzei ei, încât trebui să se întrebe dacă arăta mult mai mult decât ştia ea. Nu păruse deloc îndrăzneţ atunci când se îmbrăcase. Şi nu părea nici acum, când avea un partener mai scund decât ea. Îşi ridică privirea către el, enervată de faptul că îl lăsase să-i zdruncine atât de uşor încrederea în ea.

Aplecându-şi capul, îl privi cu colţul

ochiului.

— Cum arăt? întrebă ea, sperând că poza ei îl va face să se simtă la fel de jenat. Nu vedea niciun motiv pentru care el să nu o studieze la fel de deschis.

Expresia lui deveni răutăcioasă imediat. Îşi încrucişă braţele peste pieptul gol, apoi îşi ridică bărbia cu o mână, de parcă o studia cu luare aminte.

— Eşti o privelişte tentantă pentru un marinar care a stat mult timp pe mare. El scoase un sunet pirateresc. Arăţi absolut delicios.

— Vai de mine, murmură Cori, simţind cum obrajii i se înroşeau. Eşti aşa de sigur pe farmecele tale?

De data asta el îşi dădu capul pe spate şi hohoti.

Ce n-ar da să-l pună la punct, se gândi ea. Ar fi trebuit să fie mai atentă

decât să se alăture unui pirat. Ăştia spun orice. Nu au scrupule.

— E rândul nostru, zise el luându-i mâna mică într-a lui şi împingând-o în faţă. Ea era atât de ocupată să-i critice comportamentul încât nu o auzi pe Marsha chemându-i la prima şaradă.

Întinzându-se către bolul de cristal pe care îl ţinea Marsha, Cori trase o carte. Citi cuvintele în tăcere, îşi roti privirea şi îi înmână cartea partenerului ei fără să îl privească. Respiră adânc şi, scuturând din cap, se gândi la cel mai bun mod de a mima titlul filmului îndrăgostiţii şi ceilalţi străini.

Nu minţise când îi spusese bărbatului că jucase acest joc de multe ori. Şi de vreme ce el juca pentru a câştiga, probabil că va afla cu plăcere că ea dorea să facă orice pentru a juca şarada repede şi cu

succes. Îşi privi partenerul cu coada ochiului. O voce ascunsă undeva în mintea ei îi spunea să fie atentă. De data asta era perechea unui pirat. Putea fi periculos.

Cori decise să ignore vocea. Ce se putea întâmpla cu atâţia oameni în jurul lor? Apoi, înainte să-şi dea seama, partenerul ei dădu semnalul celorlalţi oaspeţi şi jocul începu.

La naiba cu el! Cum vor câştiga dacă ei nu le dăduseră ocazia să pună strategia la punct? Strângând din dinţi ca să se abţină să nu spună ceva cu voce tare, ea se gândi că bărbatul nu era numai competitiv, ci şi operativ. Exact de ceea ce avea nevoie, un bărbat cu o vervă abundentă.

El îi luă mâna şi o trase mai aproape. Îşi petrecu cealaltă mână în jurul taliei ei şi o aduse lângă el. Deşi ea era mai înaltă

decât media femeilor, îi venea până ia bărbie şi se simţi mică în braţele lui.

Ea îşi dădu capul pe spate şi respiră adânc în timp ce îl privea. Banderola neagră de pe un ochi îl făcea să arate chiar ca un pirat. Îşi imagină pentru o clipă cum ar fi fost să-l întâlnească pe acest bărbat cu sute de ani în urmă. Citise destule ca să afle că piraţii nu prea aveau conştiinţă, că fetele de tavernă le ofereau mult mai multe tentaţii decât kilogramele de băutură şi vasele cu aburi.

Un tremur de excitare o trecu pe şira spinării. O secundă mai târziu, un alt gând se chinui să iasă la suprafaţă: nu erau în anii 1700 şi nu erau într-o tavernă. Erau la o petrecere, jucând şarade, iar dacă el se străduia ca ei doi să arate ca nişte îndrăgostiţi, şi era mai mult ca sigură că asta avea în minte, atunci ea nu putea sta

ca un manechin, lăsându-l să facă toate mişcările.

Îşi puse mâna liberă peste braţul lui gol şi începu să-l mângâie uşor, aşa cum ar fi făcut un îndrăgostit, sperând ca el să priceapă aluzia şi să-şi dea seama că erau o echipă.

Pielea lui era caldă, aproape fierbinte, acoperită de păr moale şi negru. Ea observă cu o Oarecare satisfacţie cum muşchii lui se încordau sub degetele ei, de parcă nu se aşteptase la o asemenea manevră. Probabil că el nu se gândise că ea se va prinde în joc aşa de repede.

— Dansează! Ei dansează. Georgia, clovnul, cu nasul roşu imens pe faţă flutură din genele false şi arătă spre cuplu. Sunt Ginger Rogers şi Fred Astaire. Este filmul Top Hat? O… Ea oftă gânditoare, şi sări din nou în scaunul ei.

Mi-a plăcut ăla.

Drept răspuns la sugestia lui Georgia, piratul scutură din cap şi o trase pe Cori mai aproape.

— Dar ce zici de Debbie Reynolds şi Gene Kelly în Singing în the Hain? spuse o cană de Pepsi către una de Pepsi dietetic.

— Mda, sau poate Sandy Duncan şi Tommy Tune în My One and Only. Sugeră Pepsi dietetic.

Harry Tipton, îmbrăcat ca un vagabond, în pantaloni sfâşiaţi şi o jachetă şuie, dădu din cap cu vehemenţă.

— Nu, ăsta nu e un film. Este o piesă de pe Broadway.

De data aceasta, partenerul lui Cori ignoră sugestiile oaspeţilor, îşi eliberă mâna care îi îndepărtă unul de altul şi începu să-i mângâie spatele pe sub bluză. Pielea i se încreţi când mâna lui coborî de

pe umeri în talie şi apoi mai jos.

— Urmează-mă, şopti el, în aşa fel încât să audă numai ea.

— Aşa a spus şi generalul Custer înainte să-şi ducă oamenii la măcel, murmură ea, încercând fără succes să-i oprească mâna înainte de a ajunge prea departe.

Chicotitul lui slab îi spuse că îi auzise remarca, dar era clar că nu intenţiona să înceteze. Primul ei impuls fu să-i dea mâinile! a o parte şi să-i spună să şi le ţină acasă. Dar când îi văzu privirea furioasă, îndepărtă această idee. Probabil că el gândea că ea nu avea destul nerv cât să pretindă că erau îndrăgostiţi.

Cori ezită mai puţin de o fracţiune de secundă

— Nimic nu o va incinta mai mult decât să-i şteargă rânjetul ăla de pe faţă.

În afară de asta, nu era singurul care juca pentru a câştiga.

Ea îşi lăsă degetele să-i exploreze încet pieptul gol. Îi mângâie umerii gâtul, faţa şi urechile înainte să şi le vâre în părul lui negru şi bogat. Şuviţele moi i se împletiră între degete în timp ce-i masa încet pielea capului.

Realitatea dispăru. Brusc, nu mai fu Cori Me-LauQhlin, bibliotecara. Era o femeie de tavernă p» tisantă, dornică să obţină o monedă de aur, Mtisfăcându-l pe străinul corsar. Instinctiv se apăă pe pieptul lui gol şi se simţi încălzită de pielea lui prin bluza decoltată.

Jake Tanner tremura, dar nu de la briza răcoroasă care sufla prin uşa din hol. Era pus pe jar, dorind mai mult de o mângâiere uşoară, pierzându-şi controlul în mai puţin de o secundă. Brusc îi trecu

prin minte că îşi neglijase de prea mult timp viaţa socială. Cuprinzând gâtul femeii cu mâinile, se întrebă dacă îndrăznea să o sărute cu totl aceşti oameni de faţă.

Ea mirosea a flori, se gândi el, inhalându-i parfumul dulce. Ca acelea pe care obişnuia să le ouleagă bunica lui de pe câmp din spatele căsuţei de la lac. El se gândi că dacă ar fi trăit cu mulţi ani în urmă, o grămadă de bărbaţi ar fi riscat bucuroşi doar pentru a-i mirosi parfumul dulce. Zâmbi. Întotdeauna apreciase o femeie care avea trupul la fel de bun ca şi mintea. Inteligenţa femeii fusese evidentă în decursul conversaţiei lor de mai devreme şi deja îi văzuse curburile feminine. Fusta ei scurtă scotea la iveală nişte picioare pentru care dansatoarele de la Las Vegas ar fi Invidiat-o. Cum ar fi să fie ţintuit de aceste picioare? se întrebă el,

apoi îşi scutură capul din! direcţia pe care o luaseră gândurile. Întâlnise această femeie doar de câteva minute.

Dar când ea îşi dădu capul pe spate ca să-i privească precum o tigroaică seducătoare, el îşi pierdu controlul. Avea oare ea vreo idee de ceea ce-i făcea? încercă să caute un răspuns pe faţa ei, dar ea îşi lăsă capul în jos. Totuşi, el prinse o strălucire de triumf în ochii ei.

Deşi, ştia. La naiba, o făcea dinadins! Doar un orb ar fi scăpat provocarea ei tăcută.

Ei bine, el avusese întotdeauna o înfăţişare excelentă şi nu fusese capabil să reziste vreunei provocări.

Jake îi imită mişcările, lăsându-i capul în jos în timp ce îi mângâia scalpul, la fel de expert cum făcuse ea. Aici e o mătase de milioane de dolari, se gândi el.

Mătase moale, scumpă.

El îşi învârti o şuviţă blond-roşcată în jurul încheieturii şi o trase încet, privind-o în ochi. Începuse acest joc, dar era evident că ea voia să-l ducă până la capăt. Era mai mult decât dornic să fie cu ea, dar şi să vadă ce îi va mai face în continuare. Voia să-i arate, fără îndoială, că îşi împărţeau responsabilitatea pentru ce va urma.

Cori privi surâsul piratului dizolvându-se într-o dorinţă făţişă. Deci îi acceptase îndrăzneala, se gândi ea, simţindu-se de parcă urcase în cuşca unul leu neîmblânzit. Poate că era nebună, dar nu voia să se întoarcă la siguranţă.

Privi, fascinată de el. Acest bărbat o întâlnise doar cu câteva minute în urmă şi totuşi o privea de parcă îşi vedea iubita de care fusese despărţit mult timp, de parcă era înfometat de ea. Ca şi când i-ar fi

cunoscut gândurile intime, fiindcă şi le oglindea pe ale lui.

Prinsă de fantezie, ea se predă controlului. Poate că va plăti mai târziu pentru decizia ei impulsiva, dar acum îşi permise să se bucure de moment fără să-şi facă griji în privinţa consecinţelor. Şi, cu fiecare secundă care trecea se simţea mai vrăjită de el, din ce în ce mai mulţumită să-l vadă Stabilind ritmul. Auzi fluierături şi bătăi din palme în spate. Şi le ignoră, canalizându-şi eforturile spre a se concentra asupra gurii lui ce cobora asupra gurii ei cu un calm înnebunitor.

Dar în loc să-i prindă buzele, el depuse mai multe săruturi mărunte pe obrajii şi pleoapele ei şi e mută în zona mai sensibilă de după ureche.

Tandreţea lui o surprinse. Se presupunea că piraţii erau criminali. Luau

ce doreau fără să întrebe, păsându-le prea puţin de sentimentele celorlalji, rlectnd să fie pedepsiţi pentru o plăcere de moment. Acest bărbat nu va avea niciodată timp de o crimă. Se făcea vinovat de a o tortura cu tandreţe. El o necăji şi o tentă cu sărutări mici. Niciodată nu se simţise aşa de vie, sau aşa de dorită.

Cori simţi că se topeşte lângă el, când o săruta pe frunte şi apoi pe buzele pe care le evitase deliberat.

— M-am prins. Sunt îndrăgostiţi.

Cuvântul străpunse fantezia lui Cori. Deschise ochii şi o privi fugar pe Andrea. Vrăjitoarea brunetă stătea pe margine, răsucind un pahar de hârtie între mâini.

— Este filmul Dragoste cu străinul nimerit? Sau… îndrăgostiţii şi ceilalţi străini? întrebă ea pe un ton dezgustător de dulceag.

Pentru Cori vraja fu ruptă. Andrea ghicise filmul corect – şi o clipă prea repede.

Dar piratul nu se dădu înapoi.

Buzele lui se învârteau în jurul buzelor ei. Doar nu avea de gând să o sărute chiar acum? Jocul se sfârşise. Ea îl îndepărtă, aşezându-şi mâinile pe obrajii lui.

— Ne-au ghicit şarada. Respiră precipitat şi fu surprinsă de cât de greu îi era să vorbească.

— Foarte rău, replică el, respirând la fel ca şi ea.

— Dar ăsta este scopul jocului.

— Nu al celui jucat de mine.

Tonul lui sugestiv o lovi ca o palmă peste faţă ştergându-i din memorie minutele de tandreţe de mai devreme. Se simţi ca o idioată fiindcă îl lăsase să facă

aceste lucruri.

— Adevărat, conchise ea, dar pentru acel joc ai nevoie de o parteneră diferită. Începând chiar de acum. Cum să se lase amăgită în felul ăsta? Şi ce s-ar fi întâmplat dacă Andrea nu ar fi ghicit titlul filmului în acel moment? Cori se cutremură. Simt nevoia să mă îndepărtez de acest fiu dur al lui Sinbad, îşi spuse ea ca pentru sine, şi se răsuci să plece.

Înainte… Să facă doi paşi, piratul îi captură una dintre mâini într-ale lui şi o trase înapoi cu uşurinţă.

— Hai să vedem ce am făcut.

Dispreţuitoare, Cori se prefăcu să o asculte pe

Marsha în timp ce anunţa timpul şi chemă cel de-al doilea cuplu în faţă, dar nu se putea gândi decât cum să scape de acest bărbat. De câte ori încerca să-şi

tragă mâna dintr-a lui, el îşi înteţea strânsoarea.

— Am avut dreptate, îi şopti el în ureche.

— Referitor la ce? întrebarea îi ieşi din gură înainte ca s-o poată opri.

— Eşti delicioasă, răspunse ei, cu o voce moale ca mătasea pe pielea goală. Facem o echipă grozavă, nu crezi?

O echipă minunată, recunoscu ea în tăcere, amintindu-şi cum li se potriveau trupurile ca două bucăţi dintr-un puzzle şi îşi muşcă buza de jos ca să nu încuviinţeze. Nu era nevoie ca ea să-i măgulească ego-ul.

— Cred că ar fi ieşit mai bine dacă ne-ai fi dat ocazia să stabilim strategia înainte să începi şarada.

Ochii lui o măsurară, luându-i în vizor părul ciufulit şi roşeaţa din obraji.

— Iubito, tărăgănă el, strategia mea a decurs aşa cum am dorit.

Doamne, oare acele cuvinte ieşiră din gura lui? se întrebă el. Părea că e un ticălos. Nu-l va surprinde să afle că partenera sa gândea acelaşi lucru, şi nu o putea învinovăţi. Evident îşi lua prea în serios rolul de pirat. Dacă o va ţine aşa, nu va avea nicio şansă cu ea.

Se uită la părul ei, observând cum cădea într-o cascadă de bucle pe spate. Îşi aminti cum îi simţise pielea moale sub degete, şi gemu uşor. Ea se simţise atât de bine în braţele lui de parcă îi apar ţinea. Şi chiar dacă tocmai o întâlnise, simţi că atracţia către ea era mai mult decât fizică.

Îi plăcuse cum îl pusese la punct după ce se prezentase aspru, modul în care îl prinsese că o privea şi cum refuzase să-l lase să continue. Dar cel mai

mult îi plăcuse felul în care refuzase să-i urmeze ordinele, impunându-şi-le pe ale ei.

Nu fuseseră rele, îşi aminti el surâzând, hotărând să găsească un mod în care să-i arate că rolul său de pirat era un simplu rol, că de fapt nu-i plăcea deloc.

Complet frustrată, Cori încercă încă o dată să se elibereze din strânsoarea lui. Timp de o fracţiune de secundă se gândi că poate părea un pic prostuţă, dar respinse ideea. Nimic din comportamentul lui de până acum nu-i dădea impresia că el va gândi rău despre ea, lăsând la o parte felul în care jucaseră.

— Hei, stai liniştită.

— Natura îşi cere drepturile. Ea ridică din umeri încercând să arate de parcă regretă că trebuia să plece de lângă el. Corect. În ceea ce o privea, cu cât

scăpa mai repede de el, cu atât mai bine.

— Întoarce-te repede. O să bem o cafea când se termină asta. Trebuie să ne cunoaştem mai bine.

Ea îi aruncă un zâmbet vesel, sperând ca gestul să-l satisfacă, apoi se îndreptă spre baie.

Trecură zece minute până să se alăture petrecerii. O altă echipă era în mijlocul şaradei lor şi Cori găsi un loc între un cowboy şi un fotbalist vizavi de pirat, hotărâtă să-l ignore, sperând că el va uita de invitaţie.

Cum seara continua să se desfăşoare, fu surprinsă să-şi găsească ochii aţintiţi în direcţia lui. Îşi spuse că îl va urmări, ca să fie sigură că îl poate evita, dar nu era necesar. El nu încercă să se apropie de ea. Ochii li se întâlniră de mai multe ori şi de fiecare dată el zâmbea, ridica un pahar în

semn de noroc, sau o privea fugar, spre a-i reaminti că nu-şi pierduse interesul faţă de ea. Asta fu tot.

În cele din urmă, se săturase de jocul de-a şoarecele şi pisica pe care îl juca el şi se gândi să îl uite. Îşi petrecu următoarea jumătate de oră dansând şi distrându-se, neîngăduindu-şi să se îngrijoreze în privinţa lui.

Brusc, ţipătul unei femei străbătu sunetul muzicii. Împreună cu mai mulţi invitaţi, Cori fugi către bucătărie să vadă ce se întâmplase. Bucăţele de pahare sparte erau pe podea. Piratul era în picioare, înconjurând-o cu braţul pe Georgia, clovnul, care îşi ţinea degetul arătător înfipt în palmă.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, ţipă Georgia. Cu o secundă înainte ştergeam paharul şi în secunda următoare mi-a

alunecat din mână şi s-a făcut bucăţi pe podea. Am încercat să-l curăţ, n-am vrut…

— E-n regulă. Era doar un pahar obişnuit. Nu-ţi face griji în privinţa asta, îi spuse piratul încet, în timp ce o conducea către un scaun şi o aşează pe el. Îi zâmbi şi îi şterse lacrimile de pe obraji.

— Hai să ne uităm la deget, vrei? Aprobând din cap, Georgia respira sacadat, apoi întinse mâna.

— Daţi-mi un şerveţel, comandă el fără să se uite în jur. Cineva îi înmânã mai multe şi el şterse sângele ca să se uite mai bine la tăietură.

— Voi avea nevoie de dezinfectant şi de leucoplast. Doi oaspeţi merseră să caute bandaje.

Cori observă felul în care Georgia tremura şi vrând să-i sară în ajutor, îşi făcu drum prin mulţime, îngenunche şi

întinse piratului mâna femeii, ca să o inspecteze.

— În regulă, aventura a trecut. Să ne întoarcem la petrecere, anunţă Marsha. Ea clipi către Cori, apoi îi direcţionă pe ceilalţi prin camere şi o lăsă singură cu Georgia şi cu piratul.

Anticipând ceea ce avea el nevoie, Cori strânsese ustensilele în jurul ei şi i le înmână înainte ca ei să le ceară. Curăţă rana cu atenţie, spunându-i lui Georgia pe un ton grav şi consolator că rana arăta mai rău decât era, şi că totul va fi în regulă. Bandajă lovitura cu un antiseptic, apoi înfăşură degetul, având grijă să fie blând. Georgia se calmă considerabil când îşi văzu degetul pansat.

— Gata. Piratul îi prezise o reînsănătoşire grabnică şi o ajută pe femeie să se ridice în picioare. Ea râse de

maniera lui doftoricească.

— Acum du-te să te relaxezi. O să curăţăm noi aici, îi spuse el şi o împinse către uşă. În câteva minute curăţară bucătăria lună, paharul spart fusese adunat şi aruncat la gunoi. Cori se dusese la chiuvetă ca să se spele pe mâini.

Un minut mai târziu piratul i se alătură, vârându-şi mâinile lângă ale ei, sub apa caldă. Stăteau aşa de aproape încât umerii li se atingeau. Aroma puternică a after shave-ului lui se amestecase cu parfumul săpunului.

— Aşa cum am mai spus, facem o echipă grozavă, remarcă el, prinzând săpunul când îi alunecă printre degete. Mulţumesc pentru ajutor.

— Cu plăcere. Lucraseră bine împreună, dar Cori nu voia să recunoască fiindcă era la fel de tulburată de această a

doua – şi cu totul diferită – ocazie de a lucra în echipă. Modul blând, atent în oare el se purtase cu Georgia o derutase. Acest bărbat părea atât de diferit de cel cu care făcuse echipă mai devreme în această seară. Părea aşa… de drăguţ. Din vreun motiv oarecare, ea se simţea mult mai bine gândindu-se ia ei ca la piratul arogant.

— Mai bine ne-am întoarce la petrecere, spuse ea. Fără să piardă timpul, îşi şterse mâinile repede şi o porni către uşă.

— Ce-i atâta grabă? De ce nu stai jos o clipă? Meritǎm să ne odihnim.

Cori se întoarse cu faţa spre el.

— Ar trebui… ăă… Ea privi către uşă apoi iar către pirat. El stătea rezemat de masa din bucătărie, cu o mână pe chiuvetă şi cu cealaltă ţinând J spălătorul de vase.

Picior peste picior, arăta complet relaxat. Pe de altă parte, ea se simţea nerj voasă ca o adolescentă la prima ei petrecere cu băieţi.

— Marsha ar putea avea nevoie de ajutor.

El azvârli prosopul pe masă şi se întoarse cu spatele la ea.

— Am spus ceva?

Cori se încruntă.

— Poftim?

— Arăţi de parcă nu ai putea scăpa de mine îndeajuns de repede. Uite, dacă e şarada…

— Nu. Nu este. Doar că… ăă… Marsha este însărcinată şi oboseşte uşor. Eu sunt cea mai bună prietenă a ei. Ar trebui să merg acolo în caz că are nevoie de ceva, să organizeze un alt joc, din astea.

Marsha era cea mai sănătoasă şi mai energică gravidă pe care o văzuse Cori, dar piratul nu avea de unde să ştie.

Cu o expresie gânditoare, el îşi încrucişă braţele peste piept.

— Atunci cred că mai bine te-ai întoarce la petrecere. Vorbim mai târziu.

— Bine. Mai târziu. Putea spune după modul în care o privea că văzuse chiar prin scuza ei, dar ei nu-i păsa. Părăsi bucătăria fără să se uite înapoi, şi în loc să se alăture petrecerii, aşa cum spusese că va face, se cufundă în dormitorul stăpânei.

Petrecu câteva minute gândindu-se ce va face. Dacă se întorcea la petrecere, el îi va repeta sugestia de a ieşi la o cafea. Atunci de ce nu-i refuza invitaţia politicos şi să termine cu el?

Chiar şi aşa, nu se putea ascunde în dormitor pentru tot restul nopţii. Şi exact

asta şi făcea. Se ascundea.

De cel mai sexy bărbat pe care-l întâlnise vreodată.

Bine, recunoştea. Îl găsea atrăgător, dar nu era nicio lege care zicea să acţionezi când eşti atras. Totuşi, nu era absolut sigură că-i va rezista piratului. Când o ajutase pe Georgia văzuse o latură a lui care o surprinse, nu, o fascinase. Cum putea o femeie să reziste unui bărbat aşa de atent şi de blând? De ce voia asta? Fiindcă în timpul şaradei lor îi văzuse şi altă latură, cea de comandant, latură pe care ar trebui să fie în stare el o înlăture uşor, şi nu o făcuse. Nu repede.

Fără îndoială, ar fi inteligent să plece pe uşa din spate fără să-l mai vadă. Evident, nu se putea încrede în voinţa ei când el era prin preajmă. Cu un pufăit brutal ea îşi dădu seama că nu putea să

aibă încredere că el va fi un gentleman.

Nu el.

De-a lungul anilor citise sute de romane de dragoste şi un lucru era clar despre piraţi: ei îşi luau orice doreau.

Şi acest pirat îşi făcuse dorinţa remarcabil de clară.

În dimineaţa următoare Cori îşi înhăţă cheile! de la maşină într-o mână şi îşi încrucişă degetele! de la cealaltă în timp ce se apropia de vechiul ei Volswagen.

— Te rog, porneşte.

Ea îşi repetă mantra aleasă de mai multe ori, promise maşinii ei multe recompense dacă va coopera şi vârî cheia în contact. După câteva secunde tensionate, ea auzi un huruit şi motorul prinse viaţă. Cori zâmbi şi bătu uşurel bordul.

— Mulţumesc, spuse ea, şi băgă în prima viteză. Mă revanşez.

Curând, adăugă ea, amintindu-şi că dacă nu-şi făcea timp în viitorul apropiat pentru o revizie, maşina o putea lăsa în pană oriunde. Ca pentru a sublinia acest lucru, motorul tuşi de trei ori în drumul ei către serviciu, forţând-o să-şi petreacă secunde preţioase pornind-o din nou de fiecare dată. Când în cele din urmă ajunse la librărie, îşi verifică agenda pe acea zi, apoi se duse direct către biroul de informaţii şi luă loc.

Uitând problemele maşinii timp de o clipă, ea scoase o copie din Publishers Weekly şi se întoarse la revizuirea cărţilor, hotărâtă să completeze lista cu cărţile selectate înainte de prânz. Alegerea cărţilor pe care trebuia să le cumpere biblioteca, fusese întotdeauna activitatea

ei preferată, dar cum bugetul i se micşora din an în an, nu-şi putea permite să cumpere tot ce dorea, o situaţie cu care se obişnuise de curând, când făcuse inventarul pentru noua librărie pe care plănuia să o deschidă în câteva săptămâni.

Micul ei împrumut pentru afaceri, împreună cu banii pe care-i economisise ani la rând, nu îi ajungeau ca să cumpere toate cărţile pe care le dorea în stoc. Deşi le putea oferi clienţilor ei o selecţie bună, se va simţi mai bine când se va extinde.

Tocmai revizuise jumătate din Cum să ceri o mărire de salariu când ştii că nu o meriţi, când o umbră îi căzu peste pupitru, făcându-i dificilă citirea cuvintelor asupra cărora se concentra.

— Bună, Cori.

Cumva se abţinu să nu ridice capul la auzul acelei voci, o voce profundă, intens

masculină, pe care o recunoscu pe loc.

Clătinându-se o clipă, puse creionul jos şi închise magazinul. Îşi încrucişă braţele peste piept, poate fiindcă începuseră să tremure, ridică privirea încet şi se uita drept în ochii albaştri strălucitori ai piratului.

Nicio sabie. Niciun cercel. Nicio banderolă peste ochi.

Cori nu putu să nu se întrebe cum de reuşise acest om să arate aşa de ameninţător fără accesoriile pe care le purtase ieri noapte. Decise că unii bărbaţi aveau talent în a te intimida.

— Nu mă aşteptam să te văd azi. Dacă ea ar fi ştiut că el va veni la bibliotecă, ar fi găsit un mod de a se îngropa la subsol, să catalogheze cărţi ascunse vederii, în loc să se planteze într-unul din cele mai deschise locuri ale

bibliotecii. Cu un calm exagerat, ea deschise revista şi îşi spuse să se concentreze asupra recenziei celui mai nou roman al lui Daniel Steele. Poate că dacă îl va Ignora; va pleca.

— Credeam că îţi voi face o surpriză, îl auzi ea spunând o secundă mai târziu, ceea ce îi sugeră că era complet nebună dacă credea că îl putea descuraja atât de uşor. La petrecere îi făcuse foarte clar că nu dorea să aibă de-a face cu el, şi iată-l, încercând încă o dată. Trebuia să se descurce cu el, era insistent. Dar deja ştia asta, nu? Răbdătoare, îşi ridică privirea către el.

— Urăsc surprizele.

Declaraţia ei făţişă primi un surâs în schimb. Inima lui Cori stătu în loc.

El se instală la colţul pupitrului arătând de parcă plănuia să stea ceva mai

mult.

— De ce mi-ai făcut vânt noaptea trecută? întrebă el.

Fiindcă nu dorea să-i spună adevărul, şi, neputând să zică nimic, îi ignoră întrebarea şi încercă să întoarcă foaia revistei. Colţul ei era prins sub piciorul lui. Ea îl înţepă cu creionul în coapsă şi eliberă pagina, apoi se uită inexpresivă la articolul din faţa ei.

El se aplecă mai mult.

— M-ai auzit?

Cori îşi ridică privirea şi oftă.

— Îmi pare rău, dar nu pot discuta cu tine acum.

— Nu-i nimic. Aştept.

— Nu. Adică vreau să spun că nu pot vorbi cu tine. Am de lucru. Ea rupse guma de la celălalt capăt al creionului în revistă, de parcă asta i-ar fi întărit afirmaţia.

Drept răspuns, el începu să bată cu degetul în ecusonul cu informaţii de pe biroul ei.

— Fă-te că mă ajuţi. Am venit după nişte informaţii.

Ea îşi ridică din nou capul încet, răbdătoare. Respiraţia i se opri la fel ca şi când îl văzuse stând lângă ea cu câteva minute mai devreme.

Noaptea trecută ea pusese o parte din farmecele acestui bărbat pe seama costumului lui. Întregul lucru era făcut să atragă atenţia şi o atrăsese. Vestimentaţia lui de azi era complet dii ferită.

În ciuda intenţiei ei de a-l ignora, îi luă un moment nemaipomenit de lung să observe croiala frumoasă a blugilor lui înainte să-şi mute privirea asupra cămăşii cu mâneci lungi. Aceasta era deschisă la gât, cu mânecile rulate ca să expună

braţele musculoase. La început ea crezu că modelul îi exagera lăţimea umerilor, apoi decise că nu conta prea mult ce purta el. Era un tip uriaş. Şi oricât de mult ura să recunoască, nu hainele îl făceau pe el – el făcea hainele.

Se forţă să respire adânc, apoi se hotărî să pretindă orice ca să-l scoată mai repede de acolo.

— În regulă, ce pot face pentru tine?

Vocea lui era moale, catifelată, exact aşa cum şi-o amintea. Şi atitudinea trufaşă era aceeaşi.

— Nu am fugit de tine. El lăsă capul într-o parte şi îşi arcui o sprânceană. După cum vezi, azi am de lucru, continuă ea, pierzându-şi încrederea în explicaţia ei când expresia lui răbdătoare se transformă într-un zâmbet. Era târziu şi eram obosită. Ea ridică uşor din umeri.

Deci m-am dus acasă. Încrucişându-şi braţele pe pupitru, îi aşteptă răspunsul.

Dar el nu răspunse. După mai multe minute îşi dezlipi privirea de a ei. Ea scoase un oftat dorindu-şi ca el să stea în picioare sau să se uite în altă parte în loc să se holbeze la ea cu cei mai frumoşi ochi albaştri pe care-i văzuse vreodată. În cele din urmă, ea decise că singurul lucru care mai rămăsese de făcut era să facă pe naiva.

— Şi în afară de asta – ea se îndreptă de spate şi îşi înălţă bărbia – ce motiv aş avea să fug de tine?

— Frică.

Cu un efort, Cori reuşi să-şi păstreze cumpătul. În ciuda faptului că el o lovise sub centură. Ceva din acest bărbat şi reacţiile ei când îl vedea, o speria. De ce nu o lăsa în pace? Hotărându-se că trebuia

să se ţină de tactica originală de a-l ignora, ea îşi aranjă hârtiile de pe birou şi se ridică. Apoi scotoci într-un sertar şi scoase o plăcuţă pe care o aşeză direct în faţa lui, înainte de a se răsuci să plece.

— Fugi din nou.

Strângând din dinţi, ea îi arătă plăcuţa cu vârful unghiei.

Biroul de informaţii închis. Vă rugăm, mergeţi la biroul circulare.

El surâse larg, surâs care îi adânci gropiţele de la colţurile buzelor.

— Am obţinut un A la citire? întrebă el.

Ea zâmbi cât mai îndrăzneţ, la fel cum zâmbise şi el.

— Numai dacă urmezi instrucţiunile.

Fără să mai spună vreun cuvânt ea se răsuci şi se îndreptă către raftul de referinţă.

— Cori, stai.

Doar ignoră-l. În cele din urmă va trebui să renunţe şi să plece, îşi spuse ea în sinea ei, în timp ce mergea. Se simţea prost fiindcă era nepoliticoasă, dar dacă asta îl făcea să înţeleagă că nu dorea să aibă de-a face cu el, nu avea de ales. La urma urmei nici el nu era mai manierat.

La jumătatea drumului ea îi simţi mâna mare prinzându-i încheietura, apoi îi dădu drumul după mai multe clipe.

— Acum ce mai vrei? întrebă ea.

— Ssss. El ridică un deget lung şi i-l puse peste buze. Nu ţipa. Eşti în bibliotecă. Căutând în buzunarul cămăşii, el scoase un plic şi i-l înmână.

Cori îl deschise şi scoase două bilete pentru spectacolul Frumoasa Adormită la Pavilionul Dorothy Chandler.

— De unde ai luat astea?

— Marsha mi le-a dat noaptea trecută, replică el. De fapt ni le-a dat. Am avut cel mai scurt timp la şarade. Am câştigat premiul întâi.

Blestematul. Ea discutase cu Marsha azi de dimineaţă înainte să plece la lucru şi prietena ei nu spusese un singur cuvânt despre asta, probabil fiindcă fusese ocupată să-i spună lui Cori tot ce aflase despre pirat. Mulţumită lui Marsha, îi ştia numele. Jack Tanner; vârsta: treizeci şi şapte; ocupaţie: proprietarul unei companii de construcţii, şi cel mai important starea civilă: burlac, spre încântarea lui Marsha.

— Premiul întâi, ce să zic, murmură Cori, uitându-se la bilete.

În primul rând ea fusese cu Marsha în ziua în care cumpărase sticle de şampanie nu prea scumpă, pentru a le

folosi drept premii la şarade, în mod clar schimbase premiile în ultima clipă, când descoperise că Jack şi Cori câştigaseră jocul. Oricine putea ghici cum de avusese bilete aşa de scumpe.

În al doilea rând, Marsha ştia al naibii de bine că Cori ar fi făcut pe dracu-n patru să-şi vadă baletul favorit, ceea ce făcea ca acest premiu să fie inedit. Marsha va insista, să o facă pe Cori să iasă cu acest bărbat. Şi pentru o secundă fu tentată să spună că merge.

Apoi se uită la Jake.

Noaptea trecută, când ea se răsucise şi se zvârcolise în somn ore în şir, decise că cel mai bine pentru ea era să se ţină departe de el. Modul în care îi bătea inima de câte ori se uita la el o făcuse să ia o decizie bună. Ceva din acest bărbat îl făcea irezistibil, şi o ameninţa că putea să

devină uşor o distracţie uriaşă pe care nu şi-o putea permite. Nu acum, când avea nevoie să-şi concentreze tot timpul şi energia asupra deschiderii la 1 decembrie a magazinului de carte.

Încet, vârî biletele la loc în plic şi i-l înmână lui Jake.

— Ţine tu biletele, spuse ea. Sunt sigură că-ţi vei găsi o parteneră.

— Eu vreau să merg cu tine.

— Îmi pare rău, dar nu pot.

— De ce nu?

Înainte ca ea să poată găsi un motiv logic pentru că-l refuza, el o luă de mână şi porni către uşă, trăgând-o după el. Cori decise că nu era îmbrăcat ca un pirat azi, dar acţionă ca unul.

— Ce crezi că faci?

— Te iau la prânz. Putem mânca ceva şi discuta despre bilete în acelaşi timp.

— Nu pot lua prânzul acum. Ea îşi eliberă mâna şi se opri.

El se răsuci cu faţa la ea.

— Sigur că poţi. Biletul de pe pupitrul tău spune că ora de prânz a început – el se uită la ceas – acum două minute.

Cori înjură prostul ei obicei de a scrie bilete.

— Dar… nici măcar nu te cunosc.

Jake se dădu un pas înapoi, îşi ridică o pălărie imaginară de pe cap şi se aplecă din talie într-un stil galant.

— Mă cheamă…

— Jake Tanner. Asta ştiu şi eu.

— Aha. Te-ai luptat să afli. El îşi încrucişă braţele la piept şi surâse, părând mulţumit de el.

Cori scutură din cap gânditoare şi îndepărtă ideea cu o fluturare a mâinii.

— Am întrebat-o pe Marsha cum te cheamă ca să văd dacă ai datorii la bibliotecă.

Încă zâmbind, el dădu aprobator din cap.

— Atunci ştii că sunt la zi, aşa că mergem să mâncăm acum?

Cori se gândi că Jake Tanner era cel mai tenace bărbat pe care îl întâlnise vreodată. Această observaţie, legată de faptul că ea căuta scuze, îi spuse că nu are de ales. În afară de asta ea murea de foame şi dacă nu mergeau chiar acum va pierde ora de prânz cu totul.

— O, bine, spuse ea. Să mâncăm ceva.

— Grozav. El o luă din nou de mână şi o luară spre uşă înainte ca ea să aibă timp să se răzgândească.

— Dar eu aleg restaurantul, îl

informă ea în timp ce părăseau biblioteca. Şi dacă mai încerci ceva amuzant, o să te pocnesc aşa de repede cum nici n-ai visat.

— Da să trăiţi. Îţi dau cuvântul că mă voi purta ca lumea.

— Am sentimentul îngrozitor că deja ţi-am văzut cel mai bun comportament, murmură ea în timp ce se îndreptau către parcare. Mai bine să luăm maşina ta. A mea este cam retardată.

Cu o crispare milităroasă, Jake salută.

— Tu eşti şeful. El arătă către camionul negru. Cel puţin ea gândea că era negru. Murdăria făcea greu de ghicit culoarea lui. Noroiul uscat se îmbibase în roţile supradimensionate, acoperind uşile şi cea mai mare parte a ferestrelor. Cori se cutremură. Al ei era vechi, vopseaua îşi pierduse luciul, dar întotdeauna îl ţinuse

deosebit de curat. Cum putea cineva să lase un vehicul, fie el şi un camion, atât de murdar?

Jake îi deschise uşa şi ea se sui înăuntru, grijulie, ca să evite noroiul de pe volan. Când el porni maşina şi ieşi din lotul de parcare, ea se uită pe un ochi de fereastră.

— Îmi cer scuze pentru camion, spuse el când îi prinse expresia meditativă. Îl folosesc şi la serviciu.

— Cu ce te ocupi? Furnizezi noroi pentru luptele cu noroi?

Jack îşi dădu capul pe spate şi râse, aparent niciun pic jignit de remarca ei.

Cori bătu cu degetele în masă în timp ce el se prefăcea că se uită peste meniul de pe masa din faţa ei. Faţa de masă roşie cu picăţele albe amortiza sunetul provocat de unghiile ei scurte care loveau suprafaţa

dură, dar starea ei de agitaţie se simţea clar.

— Ai mai fost aici, nu?

Ochii lui Jake străluciră răutăcios.

— Mă ataci?

Răspunsul lui lejer îi domoli furia. Ea alesese Butch’s Barbecue Pit fiindcă era un client al casei acolo, de parcă acest fapt ar fi constituit un avantaj, dar strategia ei fusese spulberată de cacealmaua ivită în clipa în care intrară pe uşă. Trei dintre cele cinci ospătăriţe îi întâmpinară pe fiecare, chemându-i pe nume.

— Nu, nu este un atac, conchise ea, simţindu-se ca o proastă fiindcă gândise că ar fi avut nevoie de un plan de joc. Era doar un prânz, pentru numele lui Dumnezeu.

— Credeam că te voi duce la cei mai

bun restaurant cu sos barbecue din oraş, dar se pare că deja cunoşti localul.

— Sigur că da, remarcă el în timp ce o femeie micuţă cu păr alb, cârlionţat aşează două pahare şi un ibric cu ceai cu gheaţă pe masă. Familia mea vine aici de ani de zile, nu-i aşa, Harriet?

Cori privi în tăcere cum chelneriţa ei preferată! şi petrecu braţul peste umerii lui Jake şi-l îmbrăţişă familiar.

— Sigur, dragule. Zâmbind amabil, Harriet îl eliberă pe Jake şi îşi vârî mâna în buzunarul şorţului el după bloc-notes şi creion, ca să ia comanda.

— Sora ta mai mică a trecut pe-aici. A comandat un sandviş cu şuncă şi o chiflă franţuzească…

— Cu cartofi prăjiţi şi fasole uscată, ca de obicei, continuă Jake râzând împreună cu Harriet.

O undă de gelozie o străbătu pe Cori când Jake îşi menţionă familia. Asculta tăcută în timp ce Harriet îl chestiona pe Jake cu privire la mama şi surorile lui. Pe când vorbea, ceva din vocea lui îi atrase atenţia. Tonul lui cald şi moale îi spuse că Jlnea foarte mult la ele. Asta era drăguţ. Bărbatul era agresiv, dar îşi aprecia familia.

— Tu ce vrei, Cori dragă?

Întrebarea lui Harriet întrerupse gândurile lui

Cori chiar când stomacul îi chiorăia ascuţit, amin-

— Vreau un sandviş, cu sos barbecue şi carne de vită, anunţă ea, salivând la perspectiva acelor cartofi prăjiţi şi la sandvişul cremos. Jake îi repetă comanda.

Harriet se îndepărtă, apoi se răsuci brusc.

— Sper să nu spun tâmpenii, şopti ea, aplecându-se atât de aproape peste Jack, încât îi mângâie faţa cu buclele. Dar bărbatul cu care Susie a venit ieri aici era un diavol fermecător. M-a făcut să-mi doresc să fiu cu câţiva ani mai tânără. Se pare că Susie a găsit în sfârşit pe cineva special, nu?

Înainte ca Jake să comenteze, Harriet se răsuci şi o porni spre bucătărie. Cori măsură dintr-un ochi trăsăturile lui Jake. Deci remarca lui Susie lovise sub centură? Oare Susie era oaia neagră a familiei? se întrebă ea. Sau Jake ura pur şi simplu gândul că acest bărbat se întâlnea cu sora lui mai mică?

— Povesteşte-mi despre familia ta, zise ea împinsă de curiozitate.

Jake trase aer în piept şi zâmbi larg când se gândi la surorile lui. Alţi bărbaţi

ar fi văzut responsabilităţile de familie o povară; el le vedea o tindu-i că sărise peste micul dejun.

Binecuvântare. Da, chiar şi când era chemat să o apere pe Susie de un bărbat arătos cu un iibidou superactiv.

— Susie este cea mai mică şi cel mai greu de ţinut în frâu, începu el. Destul de răsfăţată, trebuie să recunosc. Era doar un copil când tata – Jake se uită în zare pentru câteva clipe; când întâlni privirea lui Cori, aceasta nu văzu nici urmă din umorul de dinainte. Când tatăl nostru ne-a părăsit acum douăzeci de ani. De atunci i-am fost ca un tată. El zâmbi timid. Am reuşit cumva să fiu indulgent şi protector în acelaşi timp.

Cori oftă uşor, amintindu-şi de vremea când ar fi dat orice să aibă un frate mai mare pe care să se sprijine.

Acum ştia cât era de periculos să depinzi de cineva, dar în urmă cu câţiva ani simţise diferit…

— Susie e norocoasă că te are.

— Spune-i asta când o vei întâlni, da? îi sugeră Jake chicotind. Ea nu apreciază întotdeauna grija mea frăţească, spune că fac pe şeful şi o dădăcesc peste măsură.

— Tu? îl necăji Cori.

Ochii lui se măriră.

— Îţi poţi imagina?

Ea se pomeni râzând, dar încă simpatiza cu Susie. Îl cunoştea pe Jake doar de câteva ore şi aflase că nu era genul care să se piardă cu firea. Luase lucrurile asupra lui de când se întâlniseră, semnalând începutul şaradei fără s-o întrebe. Ea nu avusese dificultăţi în a-şi imagina bătăile dintre Susie şi Jake, cât Susie fusese copii.

— Sever şi prea grijuliu, hm? întrebă ea părând să mediteze asupra acestor caracteristici. Susie poate avea dreptate în privinţa asta. Ea zâmbi, plăcându-i expresia încurcată de pe faţa lui. Mai ai şi alte surori?

— Mda, încă două. Mary, cu cinci ani mai mică decât mine. Ea are treizeci şi doi de ani, e văduvă şi are trei copii micuţi.

— Văduvă? Deja?

Jake îşi întoarse capul şi privi afară, la traficul de pe Walnut Avenue.

— A fost destul de greu pentru ea un timp, dar a învăţat să se adapteze.

Cori zâmbi compătimitor.

— Şi cea de-a treia soră a ta?

— Elizabeth. Ea are douăzeci şi opt de ani, e căsătorită şi are un copil.

Jake sorbi adânc din paharul său cu ceai cu gheaţă şi le umplu din nou.

— Ele nu prea mai au nevoie de mine, dar câţiva ani de zile am fost ocupat din plin.

Când Martin Tanner dispăruse la câteva zile după ce Jake absolvise liceul, Jake îşi amânase imediat plecarea la colegiu, îi explică el. Se înscrisese la cursurile serale ale colegiului comunităţii Glendale şi îşi petrecuse timpul lucrând pentru bunicul său la Construcţiile Tanner.

— Nu puteam să o las singură pe mama ca să aibă grijă de două fete mici şi un bebeluş de trei luni.

Cori fu ca trăsnită pentru o clipă.

— Asta este o atitudine foarte matură pentru cineva aşa de îânăr.

— Eram destul de mare ca să ştiu că un bărbat trebuie să aibă grijă de familia lui, şi asta am şi făcut. El luă mai multe înghiţituri de ceai, arătând de parcă

trebuia să-şi clătească gura după un gust amar.

— Dar tu? Tu ai familie?

Cori se gândi la tatăl ei, care murise într-un accident de maşină când ea avea zece ani, şi! a mama ei cu care nu vorbise de luni de zile şi care acum locuia la New York cu actualul ei soţ. Şi se gândi la şirui nesfârşit de taţi vitregi pe care îi cunoscuse de-a lungul anilor.

— Familie? Nu chiar, spuse ea ridicând din umeri, apoi se uită rapid la cuplul de la masa de alături.

Jake îi observă răspunsul vag. În ceea ce-l privea, fie aveai familie, fie nu aveai, dar era clar că Cori nu simţea acelaşi lucru, i-ar fi plăcut să o întrebe mai multe, dar se hotărî să nu insiste asupra subiectului. Evident, ea nu era pregătită să discute ceva atât de personal. Era

dornic să aştepte până când vor putea discuta.

Un moment mai târziu, Harriet sosi cu două platouri pline cu mâncare.

Jake muşcă încet din sandvişul lui şi privi fascinat cum Cori îşi lingea sosul de pe degete entuziasmată. Părea aşa de diferită azi.

Părul ei roşcat auriu prin care el îşi trecuse mâinile era prins pe spate într-o coadă de cal, care o făcea să arate proaspătă şi inocentă ca o adolescentă. Costumul provocator al feţei de tavernă fusese înlocuit cu haine de stradă conservatoare, şi un pulover gros îi acoperea şoldurile unduioase. Nu conta. El şi le amintea bine şi aceste amintiri erau răspunzătoare pentru o noapte de nesomn. Privirea lui poposi peste faţa ei, observându-i cearcănele uşoare de sub

ochi. Se întrebă dacă nici ea nu putuse să doarmă azi-noapte. Poate că de asta îl repezise când îl văzuse la bibliotecă. Jake luă o bucată de sandviş şi mestecă vesel. Mai mult ca sigur că fusese şocată să-l vadă acolo, şi încercase să-şi mascheze surpriza. Trebuia să o avertizeze. Ea îşi revenise repede.

Iar acum aproape că cedase total.

El o privi cum vârî un cartof prăjit în ketch-up înainte să-l bage în gură. Uitându-se acum la ea, nu ar fi crezut că fusese mai devreme aşa de dură. O secundă era foc şi pară, în următoarea era relaxată şi fericită. Un semn sigur de femeie pasionată, decise el, gândindu-se că nu se plictisise nicio clipă alături de ea. Mulţumit de concluzie, Jake zâmbi.

Cori îşi alesese acel moment ca să-l privească.

— Ce e aşa de amuzant? întrebă ea.

Încă zâmbind, Jake scutură din cap.

— Nimic. El se opri, observând modul în care o şuviţă de păr căzuse pe faţa ei. Cu un efort, el rezistă tentaţiei de a i-o da în lături. Dar am făcut bine să vin când am venit. Ai fi murit de foame.

Cori privi în jos, comparând cei trei cartofi prăjiţi de pe farfuria ei cu sosul din farfuria lui aglomerată. Ea puse furculiţa jos, se îndreptă de umeri şi îşi încrucişă mâinile în faţa de masă.

— Cred că mi-era foame. Chiar şi aşa, nu trebuia să încerci să mă tragi afară din bibliotecă. M-ai fi putut ruga să iau masa cu tine.

El dădu din cap aprobator şi vârî un cartof prăjit în gură.

— Poate, dar Marsha m-a avertizat în legătură cu tine.

— Marsha? Ce-a spus?

— Am discutat mult după ce tu… ai plecat de la petrecere, replică el aproape evitând întrebarea.

O discuţie cu Marsha. Cori închise ochii o clipă, gândindu-se că ar fi trebuit să prevadă acest lucru. Cum ar fi putut Marsha să-i furnizeze toate detaliile de azi-dimineaţă dacă nu ar fi aflat chiar de la sursă?

— Ai discutat, hm?

— Îhî. Marsha este foarte vorbăreaţă odată ce-o stârneşti. Dar presupun că deja ştii acest lucru.

Dându-şi farfuria deoparte, Cori zâmbi strâns.

— O persoană foarte prietenoasă, prima mea prietenă Marsha. Ce ţi-a spus?

Jake se lăsă pe spate şi îşi întinse picioarele lungi sub masă, atingându-i

coapsele. Contactul întâmplător îi dădu un fior care i se duse până în gât.

Cori respiră adânc şi recunoscu un fapt pe care voise să-l evite toată dimineaţa. Deşi acest bărbat era plictisitor, chiar enervant uneori, ea îl găsea atrăgător. Bănuia, de asemenea, că era mai mult decât atracţie fizică. El era tandru şi bun. Şi al naibii de periculos, se gândi ea.

Cori dădu din cap în timp ce el îi furniza fiecare informaţie. Treburi nevinovate până acum. Nu era deloc genul lui Marsha. Ea făcu un semn rapid cu mâna.

— A spus că te-ar interesa să ieşi cu mine, serios. Oricum, de fapt, adăugă el încet, grăbindu-şi privirea de safir către ea.

Ea îşi încleştă pumnul pe masă. Asta

era Marsha.

— Are dreptate, ştii.

Un sentiment de groază o cuprinse pe Cori văzând surâsul de pe faţa lui. El nu ar fi aici, luând masa cu ea, dacă asta îi spusese Marsha.

— Bine, las-o baltă. Ce altceva ţi-a spus?

Ea aşteptă răbdătoare în timp ce Jake îşi şterse gura cu şerveţelul, îl aruncă în farfurie şi o dădu la o parte.

— Marsha, mi-a spus că toţi tipii cu care te întâlneşti sunt nişte neserioşi şi crede că aş fi bun pentru tine. Am aprobat-o, normal.

— Şi…

Fierbând, Cori se hotărî pe loc. O va fierbe pe femeie de vie până când va deveni la fel de crocantă ca un cartof prăjit, apoi va turna peste ea untură şi îşi

va hrăni pisica.

Chicotind la expresia dezaprobatoare de pe faţa lui Cori, Jake se întinse şi îi acoperi mâna cu a lui. Pielea ei era catifelată sub palma lui aspră. Îşi imagină timp de o clipă cam ce ar simţi dacă ar mângâia-o peste tot, cum părul ei i-ar gâdila pieptul când s-ar apleca să-l sărute. Brusc, pântecele i se încordă de dorinţă. Îşi îndepărtă acest sentiment, forţându-se să-şi amintească faptul că erau într-un local public, şi că de-abia o cunoştea.

— nu fi prea severă cu prietena ta, îi sugeră el, ţinându-şi imaginaţia bogată în frâu. Am impresia că a spus-o fiindcă ţine la tine şi vrea să te vadă fericită.

Cori îşi trase mâna şi înşfăcă paharul rece cu gheaţă, simţindu-i răceala ca pe un şoc binevenit după căldura tulburătoare a degetelor lui.

— M-ar putea vedea râzând cu gura până la urechi dacă şi-ar ţine gura câteodată. Ca noaptea trecută, de exemplu.

— A încercat, recunoscu el tăcut. Într-un fel am forţat-o să-mi spună tot ce ştie despre tine.

Cori ridică paharul şi se uită peste buza lui.

— Eşti bun la tras de limbă, nu? Jake ridică din umeri şi zâmbi. Dumnezeu Tatăl ar putea folosi un om cu stilul tău.

Jake nici măcar nu încerca să râdă. Chiar dacă era o glumă pe seama lui, o acceptă. Ăsta era unul din lucrurile care îi plăcuseră la Cori de la bun început – simţul umorului ei. Apoi observă că ea nu zâmbea, că era serioasă şi îşi dădu seama că era foarte mult adevăr în ceea ce spusese. El folosise tactici dure din clipa

în care o întâlnise, întâi la petrecere, apoi azi, când intrase în bibliotecă de parcă ar fi fost a lui. Doamne, dacă vreun tip i-ar fi făcut una ca asta surorilor lui, l-ar fi plesnit ca pe un ticălos.

— Chiar am fost îngrozitor, nu? recunoscu el, sperând că nu era prea târziu ca ea să-şi schimbe părerea despre el. Dă-mi o şansă ca să mă revanşez faţă de tine. El pescui biletele pentru balet din buzunar şi i le înmână. Lasă-mă să te duc la balet. Am câştigat biletele împreună, îţi aminteşti?

Ea se uită la biletele scumpe, apoi la Jake, întrebându-se cum de un tip care trebuia să ţină sub control orice situaţie se lasă manevrat aşa de uşor.

— Jake, începu ea, răbdătoare, pari un bărbat inteligent.

— Vai Cori, ăsta este singurul lucru

drăguţ pe care mi l-ai spus.

Neintimidată de surâsul lui amuzat şi de modul lejer în care îi răspunsese la compliment, ea hotărî să-şi facă auzit punctul de vedere.

— Acum trebuie să-ţi imaginezi ce s-a întâmplat aici. Jake ridică întrebător dintr-o sprânceană, dar Cori bănuia că ştia exact ce dorea ea să-i spună.

— Ea va nega, sunt sigură, dar Marsha a aranjat toată treaba asta. Doar ca să mă forţeze să mă întâlnesc cu tine.

Ea se dădu pe spate şi îi aşteptă replica furioasă, sperând că aversiunea lui de a avea prieteni în societate o va egala pe a ei.

Jake se aplecă înainte uitându-se rapid spre dreapta, apoi spre stânga.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Privi din nou în jur, ca pentru a se asigura

că era o conversaţie intimă. Nimeni nu m-a forţat vreodată să ies cu o femeie frumoasă.

Complimentul, prefăcut în glumă dar complet sincer, făcu să se topească şi bruma de rezistenţă a lui Cori.

Brusc nu mai conta că atracţia ei puternică faţă de el, ameninţa să dărâme straturile de protecţie pe care şi le construise în jurul ei de-a lungul anilor. Pentru prima dată de mult timp, se simţea bine în compania unui bărbat. Încerca să reziste sentimentelor ei, dar nu reuşi. Şi acum nici nu mai ştia dacă dorea.

Când era alături de Jake o strălucire caldă se împrăştia în ea, şi îi plăcea, îi plăcea cu adevărat, îi găsi zâmbetul irezistibil, şi abilitatea de a face haz pe seama lui relaxantă. Şi ştia când el avea o atitudine agresivă care o irita al naibii de

tare, nu putea să nu-l admire.

La vremea când prietenii lui erau pe cale să devină membri ai generaţiei lor, Jake punea bunăstarea familiei lui mai presus de a sa. Nu putea fi uşor să ajute la creşterea surorilor sale când el însuşi era un copil. Cori nu auzi niciun fel de resentiment în vocea lui cu privire la acest lucru.

Înainte să vorbească de asta, luă un şerveţel curat şi scrise adresa pe el. Probabil că făcea prea mare caz dintr-o mică întâlnire. Bărbatul nu-i ceruse să-l ia acasă şi să-l păstreze lângă ea. Îi cerea să petreacă o seară, o singură seară, la baletul ei preferat. Ar fi nebună să piardă ocazia, îi înmână şerveţelul.

— În regulă, Jake. Ai obţinut întâlnirea pentru balet.

— Grozav. Jake zâmbi, întrebându-se

dacă avea curaj să-i ceară să cineze împreună într-o zi, înainte de spectacol. La urma urmei, era peste două săptămâni şi păreau două luni.

— Mai bine să ne întoarcem, spuse ea. Este aproape ora unu.

El îi înmână biletele lui Cori.

— Ca să stea în siguranţă, o informă el şi făcu semn să vină nota de plată.

Făcură o excursie scurtă până ia bibliotecă, tăcuţi. Câteva minute mai târziu, Jake parcă camionul în spaţiul de parcare de lângă uşă. El opri motorul şi se întoarse cu faţa către ea, rezemându-şi braţul pe spătarul scaunului ei.

— Ce-ai zice să te iau la şase şi jumătate?

— Ar fi grozav. Ea se întinse către uşă, dar când încercă să o deschidă, nu reuşi.

Jake îşi smulse braţul de pe spătar şi îl aduse prin faţa ei ca să o ajute. Pe când deschidea uşa, braţul i se frecă de sânii ei.

Cori îngheţă.

Cu capul plecat, îşi fixă ochii pe mâna lui care apucă de clanţă, refuzând să se uite la el. Dacă se uita, el ar fi văzut ceea ce îi provocase contactul nevinovat. Braţul lui, ferm şi fierbinte, încă se odihnea peste sânii ei. Interiorul camionului păru brusc cu douăzeci de grade mai încins.

În cele din urmă, Jake dădu drumul respiraţiei pe care nu ştia că o reţine. Cu cealaltă mână o prinse de bărbie apoi îi răsuci capul, ca ea să îl privească. Buzele lor erau apropiate. El vru să o sărute, mai mult decât orice altceva. Deci, de ce nu o făcea?

Fiindcă instinctul îi spunea că ar face

o mare greşeală dacă ar proceda astfel. În ochii ei văzu că şi ea dorea la fel de mult, dar mai văzu îngrijorarea din ei, şi asta îl avertiză.

Bunicul lui îl avertizase întotdeauna să aibă în vedere instinctele cu care Dumnezeu îl înzestrase. Până acum se dovedise a fi fost un sfat bun. Dacă ea avea nevoie de timp ca să accepte ce se întâmplă între ei, el i-l acorda. Dar va fi unul dintre cele mai grele lucruri pe care avea să le facă. În silă, ea se dădu pe spate şi el o eliberă, amintindu-şi că bunicul lui îl sfătuise să înveţe ce este răbdarea. Încă un sfat bun şi el ştiu că dacă asculta de bătrân cu mult timp în urmă, nu ar fi dus-o aşa de greu acum.

— Uşa asta înţepeneşte uneori, spuse el în cele din urmă. O deschid de afară.

El coborî din camion, îl ocoli şi

deschise uşa. Simpla activitate îi dădu timp să-şi recâştige stăpânirea de sine. De asemenea, avu timp să ia o hotărâre; va găsi un mod să fie răbdător pentru un timp, dar afurisit să fie, dacă va sta două săptămâni fără s-o vadă.

Capitolul 3

— Aş putea pune misterele acolo. Cu vârful creionului ei, Cori bătu în secţiunea alăturată celei pentru materialul documentar cartonat. Crezi că va merge? Drept răspuns, pisica ei mieună. Dormitul la soare fusese întotdeauna activitatea preferată a lui Max, şi astăzi era o zi perfectă pentru un pui de somn. Vremea călduţă de la Santa Ana adusese un val de căldură în California de Sud şi o temperatură de treizeci de grade.

— Nu, nu e destul spaţiu aici.

Oricum, trebuie să găsesc un loc în care să pun misterele aici, împreună cu celelalte genuri de ficţiune. Timp de câteva minute ea studie schiţa detaliată a librăriei ei, apoi scutură din cap. Ar fi mult mai uşor de aflat dacă nu ai sta drept pe mijlocul planşetei. Ea îndepărtă pisica uşor.

Evident insultată de remarcă, Max îşi reaşează trupul blănos pe colţul mesei de picnic până ce veni faţă în faţă cu stejarul uriaş şi cu spatele la ea şi la desenul ei.

Cori reuşi să ignore insulta deşi obişnuita răbdare îi scădea. Lucrase la revizia parterului mai bine de o oră şi încă nu găsise o soluţie la problema ei, care era aşa de greoaie. Tâmplarii erau în urmă – nimic de care să se îngrijoreze – şi plănuiau să mai întârzie câtva ticnp construcţia rafturilor. Dar până atunci ea

trebuia să aibă macheta gata ca să poată începe stocarea rafturilor cu inventarul depozitat în garajul ei de mai bine de câteva săptămâni.

Mai hotărâtă ca oricând să termine proiectul ea îşi ascuţi creionul pe marginea masei de lemn şi se gândi la posibilitatea de a strânge cărţile pentru cadouri şi cu cele de artă pe gondolă. Asta ar putea rezolva problema care se ivise odată cu apariţia spaţiului mai mic decât cel pe care îl anticipase. Apoi încercă să-şi concentreze atenţia asupra spaţiilor centrale. În schimb, mintea ei imagina o pereche de ochi albaştri, mărginiţi de gene lungi şi negre. Îşi azvârli creionul.

— La dracu’.

Trecuse mai mult de o săptămână de când nu-l văzuse pe Jake, dar avea imaginea lui clară în minte, gata să-i

risipească concentrarea. Ajungând la culmea frustrării, îşi propti coatele pe masă şi bărbia în palme. Intensitatea soarelui îi încălzea faţa şi ea închise ochii, întrebându-se de ce acest bărbat o distrăgea aşa de uşor.

Trecu peste farmecul şi înfăţişarea lui plăcută care erau evidente, ştiind cu siguranţă că niciun bărbat nu-i putea capta atenţia mai mult de un minut dacă era superficial. Şi în timp ce câteva reprize de râs şi câteva glume isteţe le făcuseră prânzul amuzant, spiritul iute al lui Jake şi simţul umorului nu puteau realiza ce efect aveau asupra ei.

Într-un interval de timp uimitor de scurt el reuşise să-i provoace insomnii şi zile agitate; el atrăsese atenţia lucrătorilor din bibliotecă asupra noului ei iubit, până când începu să evite să meargă la bufet de

teamă să nu fie acostată şi chestionată în legătură cu tipul straşnic care o vizitase săptămâna trecută. Şi deşi încercase pe cât putuse mai bine să-l descurajeze, el o făcuse să accepte să iasă cu el, de două ori.

Cel mai rău era că o tulburase emoţional şi sexual, sentimente pe care şi le suprimase de câtva timp.

Fără îndoială, bărbatul ăsta era o belea.

Şi ea nu-şi va termina treaba niciodată dacă se va tot gândi la el. Aşa cum era, deja petrecuse mai mult timp făcând speculaţii în privinţa bărbatului. Mai decisă ca oricând să-l uite, ea îşi luă creionul şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra desenului.

Ceva mai târziu, sunetul unui motor îi risipi concentrarea încă o dată.

Tresărind, Max sări de pe masă şi dispăru în gardul viu din curtea vecinului. Cori ridică privirea la timp ca să vadă un camion murdar familiar, tras în stradă.

— Vorbeşti de lup, murmură ea, privindu-l pe Jake în timp ce cobora din camion şi trăgea uşa după el. Ar fi trebuit să fie surprinsă că îl vede, dar nu era.

El purta o pereche de blugi decoloraţi şi un tricou care se mula pe pieptul lui musculos. O caschetă de baseball a lui Los Angeles Dodgers îi acoperea părul bogat şi cârlionţat. Culoarea caschetei se asorta cu cea a ochilor: albastră. Se gândi că arăta adorabil, atrăgător, sexy.

— Erai prin vecinătate? îl întrebă ea când îi reveni glasul.

Jake trecu pe lângă ea şi se aşeză în colţul opus. Îşi spusese că era un prost

chiar pe când trăgea maşina în stradă. Ea îi dăduse de înţeles destul de clar că nu dorea să-l vadă înainte de balet. Dar apoi, nu îi dăduse şi el la fel de clar de înţeles că nu intenţiona să o aştepte atât de mult până să o vadă?

— Am venit să te invit la un picnic.

— Vai, Jake. Asta sună aproape ca o invitaţie. Vrei să spui că o să mă iei de mână şi o să mă tragi după tine?

El scutură din cap.

— Încerc o nouă tehnică.

Expresia ei curioasă îl zburli.

— Este apropierea din trei paşi pe care am citit-o în Popular Caveman.

Ea zâmbi, un alt semn încurajator, apoi decise.

— Pasul unu, continuă el, pretinzând că citează dintr-un articol al revistei, cuvânt cu cuvânt. Rugaţi doamna politicos

să iasă cu dumneavoastră.

— Incredibil de civilizat.

— Exact.

— Dar mi-e teamă că…

— Aha. El pretinse că se uita într-o copie imaginară a revistei.

— Aici spune că pasul numărul unu nu funcţionează întotdeauna, în care caz ar trebui să apelaţi la cel de-al doilea pas. Implorați. El îşi uni palmele şi încercă să arate umil. Cori, vrei, te rog, să ieşi la picnic cu mine? întreaga mea familie va fi acolo, şi le-ar plăcea să te cunoască. Şi eu vreau să-i cunoşti.

Cori râse. El făcea pe dracu’ în patru, dar trebuia să admită că îi mergea. Fără să-şi dea seama, el spusese un cuvânt care făcu dificilă refuzarea invitaţiei. Familie. Ar fi grozav să facă parte dintr-o familie, chiar şi pentru câteva ore şi ideea de

picnic i se păru amuzantă. În afară de asta, în ultimele câteva minute reuşise să lucreze asupra detaliilor planului pentru parter şi îşi putea permite o pauză.

— Cu plăcere. Lasă-mă doar să mai fac nişte schimbări pe-aici şi apoi termin cu astea. Ea mâzgăli mai multe observaţii înainte să pună creionul jos, satisfăcută de rezultate. Gata.

— Ia să ne uităm. Jake răsuci schiţa ca să vadă mai bine. Librăria ta?

Cori dădu din cap afirmativ şi privi cu mândrie în timp ce Jake inspecta planul parterului. Fusese o luptă, dar în final reuşise să găsească ioc pentru toate. Nu trebuia să mai elimine revistele sau cărţile de gătit, sau altceva.

— E al naibii de bun, comentă el, evident impresionat. Cum merge fixarea construcţiei pe dinăuntru?

— Ei… suntem cu câteva zile în urmă, dar nu cred că trebuie să încep să mă îngrijorez.

— Dacă ai nevoie de ajutor, îţi pot trimite nişte oameni de-ai mei.

— Mulţumesc, dar nu vreau să te încurc.

— Nu-ţi face probleme. Întotdeauna mă pot debarasa de doi, trei oameni pentru un proiect special. Ţi-i trimit mâine.

— Nu, serios. Nu te pot lăsa să faci asta.

— De ce nu?

Cori nu ştiu exact cum ar reacţiona el dacă i-ar spune că nu-şi putea permite să cheltuiască cu o echipă de constructori profesionişti. Adolescenţii pe care-i angajase la recomandarea atelierului de tâmplărie erau ieftini şi lucraseră bine.

Erau un pic mai înceţi decât sperase ea că vor fi.

— Îţi apreciez oferta, dar adevărul este că am un buget limitat, îi mărturisi ea, sperând că nu-l va jigni. Marsha mi-a spus că ai o companie, şi sunt sigură că este foarte bună. Dar eu nu-mi pot permite.

— Înţeleg. Ce-ai zice să facem o învoială? îţi trimit oamenii ca să recuperezi, iar noi doi putem…

— Jake Tanner, spuse ea, întrerupându-l înainte ca el să-şi facă clară intenţia. În puţinul timp de când te ştiu, nu cred că ai fost refuzat vreodată de cineva.

El surâse.

— Trebuie să fie un defect genetic.

Cori râse, gândindu-se că era adevărat că unii oameni nu suportau să

audă cuvântul nu şi Jake era cu siguranţă unul dintre ei. Rulând planul parterului ei, ea spuse:

— Nu ar fi mai bine să mergem la picnic?

Jake se uită la ceas.

— Mda, cred că da.

— Vin într-o clipă. Ea dădu buzna în casă, punând planul parterului într-un sertar, înainte de a înşfăca un tricou. Când se întoarse afară, Jake aştepta lângă camionul său. El deschise uşa şi îi făcu semn să se suie lângă şofer.

— În legătură cu articolul acela din Popular Caveman, zise ea suindu-se.

Jake se sui după ea…

— Ce-i cu el?

— Primii doi paşi erau să întrebi politicos şi să implori, dar al treilea?

El închise uşa şi porni motorul apoi îi

aruncă un zâmbet tandru, care ar fi putut înmuia şi un iceberg.

— Ignoră toate protestele şi trage-o afară de păr, zise el băgând în viteza întâi.

— Iau eu răcitorui. De ce nu aduci alea două genţi aici? Jake luă cubul de gheaţă enorm din portbagaj de parcă nu ar fi cântărit mai mult ca o minge de bumbac.

Cori deja se bucura că acceptase invitaţia lui Jake. Vremea era perfectă pentru un picnic duminică după-amiază, şi fiindcă avusese o dimineaţă aşa de productivă era gata să se distreze. Trase sacoşele cu hot dogs şi cartofi prăjiţi din portbagaj şi o luă pe urmele lui Jake. El îşi făcu drum către pâlcul de copaci unde se aflau mesele de picnic, înainte să fie opriţi de un băieţel blond care căra o minge fosforescentă de fotbal.

— Unchiule J.T., uite ce am adus. Ai avut dreptate. E mai uşor pentru mine să prind pasele.

Jake puse răcitorui jos şi luă mingea de la băiat.

— Ia să vedem. Pregăteşte-te pentru una lungă, Ricky.

Ricky fugi în zigzag, prefăcându-se că se apără de un atac invizibil, apoi se răsuci cu mâinile întinse, gata pentru pasă. Mingea îi lovi pieptul şi ateriză în braţele lui.

— Vezi, am prins-o!

Jake râse.

— Eşti bun de sport. O să te facem un portar bun în scurt timp.

Ricky zâmbi mândru şi o luă la fugă către mesele de picnic, unde erau un bărbat şi mai multe femei, Jipând despre pasa pe care i-o dăduse unchiul J.T. Şi cum

el o prinsese ca un adevărat portar.

Cori îl urmă pe Jake acolo unde era strâns grupul şi căuta un loc în care să-şi pună bagajul. Două mese, acoperite cu feţe de mese din plastic erau deja umplute cu diferite provizii pentru picnic.

— Uite aici un loc. O femeie brunetă tunsă scurt dădu deoparte un bol cu salată de fructe ca să facă loc bagajului lui Cori. Zâmbea cald şi prietenos. Cori o plăcu pe dată.

— Sunt Mary şi aceştia… sora lui Jake arătă către trei copii care scotoceau prin răcitor după băuturi răcoritoare, sunt copiii mei. Hei, copii, ce v-am spus să cereţi voie mai întâi?

— Iartă-ne mamă, ziseră ei ia unison. Putem iua nişte floricele?

— Am putea… îi corectă Mary răbdătoare, trăgând de marginea tricoului

ei roşu care, aşa larg cum era, nu-i putea ascunde curbele generoase.

— Am putea lua, te rugăm, nişte floricele? Zâmbiră cu toţii dulce, văzându-se după zâmbetele lor angelice şi vocile muzicale, că mai trecuseră prin asta de multe ori.

— Câte un pumn fiecare. Dar, câte unul. Mary scutură din cap într-o exasperare bine intenţionată. Trebuie să-i păzesc ca un poliţai.

Cori se prezentă şi ea şi îi oferi lui Mary un zâmbet înţelegător. Trebuia să fie greu să fii unicul părinte, dar Mary părea să se priceapă destul de bine. Modul vesel în care îşi disciplinase copiii îi spuse lui Cori că Mary era o mamă iubitoare, acomodată cu rolul ei de ofiţer de corecţie.

Interesată de cei mici, Cori trecu

peste cubul de gheaţă şi se lăsă pe vine până la nivelul copiilor.

— Bună. Cum te cheamă?

Ea îşi îndreptă întrebarea către fetiţa cea mai înaltă, al cărui păr blond era strâns într-o coadă de cal subţire într-o parte.

— Eu sunt Jennifer şi sunt cea mai mare, o informă ea pe Cori mândră. Ea este sora mea, Christy, şi el fratele meu Ricky. El are doar şase ani. Ultima informaţie fusese spusă de parcă era nemaipomenit de importantă.

Cori dădu din cap gânditoare, apoi se răsuci către Ricky.

— Ai prins pasa grozav acum câteva minute. Ricky dădu din cap încet şi îi trase un zâmbet care spunea că era de acord cu ea.

— Vino să-ţi prezint restul familiei.

Jake o conduse. Arătându-i o femeie subţire, el spuse.

— Aceasta este sora mea Elizabeth.

Părul castaniu al lui Elizabeth era cu câteva nuanţe mai deschis decât cel al lui Mary. Purta breton şi avea părul tăiat drept pe umeri. Aerul ei tăcut şi sofisticat era complet contrar entuziasmului exuberant al lui Mary.

Arătând către un alt bărbat din grup, el zise:

— Acesta este cumnatul meu, Tom, şi micuţul de aici este fiul lor, Timothy. Astăzi îi sărbătorim prima zi de naştere. Timothy se legăna pe genunchii mamei lui, evident, bucurându-se de toată atenţia.

Apoi Jake ocoli mesele ca să se oprească în spatele unei femei al cărei păr negru, buclat şi ai cărei ochi albaştri semănau cu ai lui.

— Şi aceasta este…

— Dacă mă mai numeşti cea mai bătrână Tanner în viaţă o să te pun pe genunchi şi o să te bat, spuse femeia uitându-se feroce la el.

Odihnindu-şi mâinile pe umerii ei, el se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Aşa cum spuneam, continuă el exagerat de politicos, aceasta este frumoasa mea mamă Virginia. Mamă, aş vrea să ţi-o prezint pe Cori.

— Să nu iei de bună ce spune, domnişoară, o sfătui ea, bătând uşurel mâna fiului ei. Îşi pierde uşor controlul.

— Nu cred că trebuie să te îngrijorezi în privinţa lui Cori, îşi asigură el mama. S-a ţinut bine până acum.

Cori privi în jur amintindu-şi că Jake avea trei surori.

— Unde este Susie?

— Uite-mă. Susie acoperi în fugă ultimii treizeci de metri, apoi se aruncă într-unul din scaunele de pe plajă. Îşi dădu pe spate părul buclat şi închise ochii timp de câteva clipe.

— Îmi cer scuze că am întârziat, spuse ea, încetinindu-şi respiraţia înainte de a i se prezenta lui Cori.

— Eşti singură? întrebă Virginia. Am crezut că îl vom cunoaşte pe noul tău prieten.

— Robert a fost chemat la o audienţă pentru o reclamă.

— Este actor? întrebă Cori. Ce emoţionant! Deşi crescuse la câteva mile de Hollywood, încă găsea fascinant misterul industriei.

— Cam aşa ceva. Tonul jalnic al lui Jake o făcu pe Cori să tresară.

Susie oftă frustrată.

— Jake... Singurul cuvânt sună ca o cruce între o rugă şi o avertizare.

— Este un ospătar care are minimum de salariu, continuă Jake cu privirea fixată în cea a lui Susie. Cearta ameninţa să tulbure starea calmă a adunării.

— Ei, cred că mi-e sete, declară Virginia tare. Ricky, vrei să-i faci bunicii un serviciu şi să-i aduci o răcoritoare? Ricky fugi către răcitor şi scoase o apă minerală, apoi luă şi pentru ceilalţi. Anunţul vesel al lui Virginia spulberase tensiunea şi în câteva secunde toată lumea râdea şi vorbea din nou.

Următoarele câteva minute fură umplute cu întrebări, în timp ce femeile îşi întoarseră atenţia către Cori.

— Locuieşti în zonă?

— Unde ai făcut liceul?

— Unde lucrezi?

— Ţi-ai deschis propria afacere? Ce emoţionant!

Cori de-abia avea timp să răspundă la o întrebare că îi şi puneau alta. Le răspunse pe cât de cinstit putu, amuzată de intensitatea întrebărilor lor rapide, surprinsă că interesul lor viu pentru ceea ce le spunea o făcu să se simtă ca în familie.

— Cum l-ai întâlnit pe Jake? întrebă Elizabeth.

Mormăind ceva, cum că nu vrea să mai audă restul interogatoriului, Tom îl luă pe Ricky ca să aşeze fileul de volei.

Jake nu se băga. Stătea deoparte, dându-i de înţeles că era la fel de interesat de răspunsurile ei ca şi ceilalţi.

Când Cori le povesti doamnelor cum se întâlniseră ea şi cu Jake, şi cât de bine făcuse el pe piratul arogant, se uitară unul

la altul şi izbucniră în râs.

— Pare a fi Jake al nostru, spuse Susie, sprijinindu-şi bărbia în palme într-o atitudine meditativă. Tinde să acţioneze de parcă ar fi stăpânul mărilor.

Zâmbetul sec pe care i-l aruncă Jake o făcu pe Cori să se gândească că poate pe Susie nu o supărau tacticile de şef ale fratelui său. Cori îi aruncă o privire care spunea că pe ea cel puţin, se putea conta în disputarea autorităţii lui.

— Fileul este gata, spuse Jake. Hai să ne facem poftă de mâncare.

Femeile se ridicară la unison şi o luară către terenul de volei, râzând pe seama povestirii lui Cori, despre şarada pe care ea şi cu Jake o jucaseră în seara când s-au întâlnit.

Cori era uimită. Ei tocmai îi confirmaseră atitudinea de şef şi totuşi

nimeni nu crâcnise când el le sfârşise discuţia aşa de brusc. Nu era de mirare că reacţiona ca un dictator. Nimeni nu se lupta cu el.

Restul după-amiezei trecuse rapid. După meciul rapid de volei şi masa de prânz care constase din mâncăruri tipice pentru picnic, Tom şi Elizabeth l-au ajutat pe Timothy să deschidă cadourile. Când i-au prezentat primul tort de ziua lui, el şi-a înfipt ambele mâini în glazură. Toată lumea a râs.

Nu au mai fost incidente între Jake şi Suste, Ba din contră. Cei doi păreau să aibă un solde apropiere deosebită. Evident, Jake îşi iubea foarte mult sora mai mică, ceea ce o făcu pe Cori să se întrebe care era adevăratul motiv pentru care explodase mai devreme. Îşi aminti cât de urât se uitase când Harriet pomenise

de noul prieten al lui Susie zilele trecute la masă, dar îi venea greu să creadă că Jake era aşa de supărat doar fiindcă Susie avea un bărbat în viaţa ei. Ea nu părea să mai fie supărată din cauza atitudinii lui Jake.

Când veni timpul ca Susie să plece, ea o surprinse pe Cori rugând-o să o conducă până la maşină.

— Voiam să mă scuz pentru fratele meu căpos. Am văzut că spusele lui despre Robert te-au supărat.

— Pe mine? Dar pe tine? Cori îşi dădu seama cât de personală era întrebarea, Iartă-mă. N-ar fi trebuit să spun una ca asta. Nu e treaba mea.

Susie zâmbi.

— O, cred că e cinstit să pui două trei întrebări după modul în care te-am încolţit.

Râseră amândouă şi Cori se pomeni

admirând stilul lejer al lui Susie. În mod clar, nu fusese jenată de felul în care Jake îi făcuse o scenă în faţa unei străine.

— Jake ţine la tine, replică ea. Îţi spun eu. Şi nu vreau să gândeşti altfel despre el fiindcă a spus făţiş ce a crezut.

— Cam prea făţiş, replică ea. La urma urmei, nu e treaba nimănui cu cine te întâlneşti.

— Ai absolută dreptate.

— Ei, nu te deranjează că încearcă să-ţi conducă viaţa?

Ochii lui Susie se îngustară şi zâmbi cu buzele strânse.

— M-am obişnuit să mă scoată din pepeni, dar cred că singurul motiv pentru care o face este că mă iubeşte. Ştiu că vrea ce este mai bun pentru mine, şi în cele din urmă îşi va da seama că numai eu pot spune ce este bun. Până când… Susie

se întrerupse ridicând din umeri.

Cori scutură din cap, minunându-se de modul în care lua Susie lucrurile.

— Cum de reuşeşti să rămâi calmă când se poartă astfel?

Susie deschise uşa maşinii, îşi aruncă geanta şi puloverul pe scaunul din faţă, apoi se răsuci către Cori din nou.

— Experienţa, spuse ea clipind din ochi. Nu-ţi face griji, cu un pic de practică te vei obişnui.

Cu această remarcă specială se sui în maşină şi o luă din loc, lăsând-o pe Cori să se întrebe de ce crezuse că nu avea practică deloc. Ea trăsese concluzia bună. Jake nu era un monstru, ci doar un frate mai mare protector. Dar Cori ştia genul lui de iubire – şi nevoia evidentă de a controla totul – care nu se potrivea cu dorinţa ei de independenţă.

Statisticile şi experienţa mamei ei cu bărbaţii, o învăţaseră că o femeie nu-şi putea permite luxul să depindă de un bărbat, ceea ce era degradant pentru ea, de vreme ce bărbaţii stăteau doar o perioadă de timp. O doamnă isteaţă învăţa să-şi poarte singură de grijă. Nu va lăsa niciodată pe cineva să preia conducerea. Niciodată.

Şi Jake era un astfel de tip de prima mână. Ar trebui să fie isteaţă şi să menţină legătura la un nivel strict platonic.

— Hei, ce discutaţi?

Cori se răsuci şi îl văzu pe Jake venind spre ea, cu câte un scaun de plajă în fiecare mână şi o pungă plină sub un braţ.

— Discuţii ca între fete. Ea îi luă punga şi îl privi încărcând camionul. Sora ta este o tânără remarcabilă. Ar trebui să

fii foarte mândru de ea.

— Are capul pe umeri, spuse el. În cel mai mult timp.

— Fă loc pentru echipa de volei, unchiule J.T. Latră-i că vin. Ricky sări în sus şi în jos în timp ce Tom ducea echipamentul către camion.

Restul familiei îşi împacheta lucrurile şi spuseră la revedere, proces care dură un sfert de oră. Cori primi numeroase invitaţii să li se alăture oricând dorea, şi ei îi păru rău că se terminase. Fusese amuzant să facă parte din familia lor.

Pe când ea şi cu Jake ieşeau din lotul de parcare şi intrau pe bulevardul Canada, soarele intrase în nori şi aerul se răcise. Cori se chinui să-şi îmbrace puloverul, se lăsă pe spate şi îşi sprijini capul pe tetieră, dându-şi seama cât de obosită era. Simţi că adoarme pe loc.

— A fost o petrecere pe cinste. Credeam că Timmy o să sară cu capul în tortul de ziua lui.

Jake privi spre Cori, aşteptând un răspuns.

Ea era adormită.

Trebuie să fie obosită, se gândi el, şi decise să

O lase să se bucure de somn. Era bucuros că se hotărâse să o cheme la picnic. Din ce o vedea, de-aia dorea să o vadă mai mult.

Când luă curba şi ajunse în traficul de pe bulevardul Vergudo, trupul ei alunecă într-o parte, venind mai aproape de el. Curba la dreapta pe Mountain Avenue o făcu să cadă tot restul, drumului, până când ajunse cu capul în poala lui. Părul i se răspândi pe blugii lui, ca mătasea moale pe pânza dură. Coborându-

şi mâna se jucă cu vârfurile şuviţelor ei, încolăcindu-şi una pe deget în timp ce conducea liber pe Glendale.

Părea normal ca ea să-l folosească drept pernă, de parcă mai făcuseră excursia asta de o sută de ori înainte exact la fel, ca un cuplu căsătorit care se întorcea acasă după o zi grozavă în parc.

El ajunse la stop. Când lumina se schimbă, el ridică piciorul de pe frână şi acceleră. Cori ridică mâna şi o vârî sub obraz, atingându-i îmbinajul blugilor cu vârfurile degetelor.

El se încordă.

Mişcându-se reflex, ea se ghemui în el, de parcă ar fi căutat o poziţie mai bună.

El scoase un geamăt uşor. Cori dormi mai departe, inconştientă de tortura la care îl supunea. Plantându-şi ambele mâini pe volan, el se gândi cum naiba să

fie atent la condus când ea îi mângâia penisul cu creştetul capului. Era al naibii de bine că erau aproape ajunşi acasă.

În cele din urmă el coti uşor şi ajunse în stradă, scoţând un imens suspin de uşurare. Ar jura că condusese ultimele câteva mile cu respiraţia la gură.

— Scoală-te, somnoroaso.

Cori deschise ochii încet.

Era întuneric. Pentru moment nu-şi dădea seama unde era. Apoi îşi aminti de picnic, şi de faptul că sesuise în camionul lui Jake când se terminase.

Dar unde era acum? încă ameţită, îşi vârî degetele într-un testicol. Sau cel puţin încercase. Mâna ei dreaptă cuprinse o umflătură tare ca piatra prin blugi. Îşi înălţă capul automat şi dădu cu el în volan.

— Auu!

— Ai păţit ceva?

Ridicându-se cu grijă de data aceasta, Cori îşi frecă tâmpla şi aruncă o privire prin jur, încercând să-şi revină. Recunoscu luminile pâlpâitoare ale oraşului de sub ei şi decise că trebuia să fie pe undeva pe dealurile de deasupra lui Glendale.

Ochii ei scanară peisajul din faţa ei, luând în vizor pajiştea întinsă, casa gen fermă şi garajul dublu.

— Unde suntem?

El opri motorul şi deschise uşa larg.

— Bine ai venit la casă lui Jake.

Capitolul 4

Jake deschise răcitorul cu piciorul.

— Friptură, pui, peşte. El scoase felurile din acel compartiment, apoi închise uşa şi se uită cu coada ochiului în frigider, trecând în vedere conţinutul.

— Sau… omletă cu brânză topită şi cu maioneză şi avocado.

Cori stătea pe un taburet de bar la masa din bucătărie, cu un pahar de Chenin Blanc în mână.

Niciunul dintre ei nu spusese niciun cuvânt despre momentul straniu în care ea se trezise cu mâna pe coapsele lui. Ea avea un motiv straşnic pentru care să rămână tăcută, era jenată de faptul că adormise. Sau mai specific, pentru locul în care adormise, şi nu putea să nu se gândească la faptul că scuzele ar fi înrăutăţit situaţia. Aşa că pretinse că nu se frecase intim de el ca şi când ar fi fost îndrăgostiţi de ani de zile. Ignorase modul în care mâna ei îi cuprinsese coapsa, se forţa să blocheze memoria greşelii care îi apăsa mintea, gândindu-se că nici el nu fusese afectat de somnul ei neaşteptat.

— În schimb făcuse o remarcă prostească, cum că nu-şi dăduse seama cât de obosită era şi râse într-un mod caraghios. Jake îi răspunse cu un comentariu egal despre cum o zi în parc putea dărâma pe cineva, apoi insistase să pregătească cina. Ca ea să-şi recapete puterile, zisese el.

Mai mult ca oricând nu dorea să rămână singură cu el. Dar dacă refuza, el ar fi putut să o acuze că făcea caz dintr-o chestiune neînsemnată. Nu doar că nu dorea să discute nimicul din care făcea caz, dar nu voia nici să audă, că lui i se părea normal ca o femeie să-i stea cu capul în poală. Că el nu reacţionase în niciun fel când o simţise aşezată astfel.

Deci iat-o aici, stând în bucătărie, bând vin dintr-o cupă de cristal, şi încercând să reacţioneze de parcă era încă

o seară de duminică. Decise că dacă mai juca mult acest joc, va reuşi să pară prietenoasă şi uşurată, aşa cum simţea nevoia să fie.

— Cum vor fi preparate felurile, domnule?

Jake închise uşa şi se uită la ea.

— Friptura va fi tăiată în felii subţiri şi băgată la cuptor. Puiul copt în sos de sherry şi ciuperci, servit cu orez şi cu alune. Voi face peştele prăjit şi vom adăuga mujdei de usturoi şi lămâie.

Ridicând din umeri el adăugă;

— Omleta e omletă. O s-o fac în tigaie.

Cori îl privi sceptic.

— Poţi face vreunul din toate aceste lucruri?

El se aplecă elegant.

— Oui, mademoiselle.

Petrecându-şi timpul meditând, aruncă o privire prin bucătărie. Arăta de parcă stătea un bucătar gurmand prin împrejurimi – cea mai nouă carte de bucate, o maşină de făcut paste modernă, tigăi emailate şi oale ce atârnau pe un raft circular deasupra cuptorului. Totuşi, îi părea ciudat că el ştia să folosească toate acele ustensile. Probabil că avea o menajeră care venea de mai multe ori pe săptămână şi făcea curat, îi spăla lenjeria şi îi pregătea mesele.

Zâmbetul lui încrezător o dădu gata.

Ea alese felul de mâncare cu pui, în parte fiindcă se simţea mai prejos şi sunase ca fiind felul cel mai greu de preparat, şi în parte fiindcă nu putea rezista acestei cacealmale.

O oră mai târziu strălucirea lumânărilor pâlpâitoare făcea umbrele să

joace pe perete. Un veritabil banchet li se întindea în faţa ochilor pe masa din lemn de trandafir. Fiindcă îi urmărise uşurinţa cu care preparase mesele, refuzându-i repetatele oferte de ajutor, ea avea idee cam la ce să se aştepte. El putea să nu fie Julia Child, dar se pricepea la bucătărie.

Curioasă, ea luă prima înghiţitură de pui. Carnea era moale, sosul de vin şi ciuperci fin asortat cu ierburi şi arome. Nu mai gustase niciodată ceva atât de delicios. Fiindcă nu gătise niciodată ceva aşa de bun.

— Ar fi trebuit să-ţi cer să găteşti o cioară, comentă ea cu timiditate.

Jake râse.

— Probabil că ai un recipient pentru aşa ceva pe aici.

Ea mai curăţă o bucată de pui.

— Nu m-am îndoit o clipă de asta.

Cori nu se aşteptase să aibă poftă de mâncare după masa bogată de picnic, dar avea. În cele din urmă, după ce mai termină o porţie mică de mazăre cu ceapă tăiată cubuleţe puse furculiţa jos.

— Dacă mai iau o înghiţitură n-o să mă mai mişc din loc.

— Ce zici de nişte vin, îi oferi el, ţinând sticla în mâna întinsă.

Masa fusese nemaipomenită, compania plăcută. Cori se simţea voioasă, fără griji şi un pic indiferentă. Întinse paharul şi mai acceptă un pahar, apoi privi cum el şi-l umplea pe al lui înainte de a pune sticla în frapiera cu margini de argint.

— Îmi place familia ta, comentă ea, rotind lichidul încet înainte să soarbă din el.

— Şi ei te plac pe tine.

Dându-se pe spate, ea îşi ghemui picioarele sub ea, aruncându-şi pantofii pe undeva pe sub scaun.

— Cum de ţi-ai dat seama? El nu răspunse timp îndelungat. Pur şi simplu se uita lung la ea, privirea adâncindu-i-se asupra gurii ei. O senzaţie caldă o năpădi. Îşi spuse că de vină era vinul pe care de-abia îl sorbise, şi nu privirea lui profundă.

— Sper că surorile mele nu te-au jenat cu interogatoriul lor de astăzi. Vocea lui suna aspră şi sexy, ca nisipul pe catifea. Se simţi cutremurată.

— Au personalitate.

Ea ridică din umeri.

— Curiozitate prietenească. Nu m-am supărat, serios.

— Te-ai descurcat foarte bine.

Cori zâmbi modest.

— Mulţumesc. Trebuie să recunosc,

păreau să aibă rutină. Gândul că ele le mai interogaseră şi pe alte femei aduse de el o zgândări. Dar trebuia să afle. Fac asta des?

Jake scutură din cap.

— Niciodată.

— Ei, hai acum, îl necăji ea păstrând un ton moale pentru a-şi ascunde interesul. Îmi spui că nu le-au întrebat nimic pe niciuna din prietenele tale în stilul lor inchizitor?

El aproape că zâmbi.

— Nu. Vreau să spun că este… el se opri, uitându-se la vinul său, apoi la farfuria goală, apoi înapoi la ea, nu au întâlnit-o pe niciuna dintre prietenele mele. Tu ai fost prima.

— Ah!

— Când fetele erau mici, continuă el înainte ca ea să rumege implicaţiile celor

spuse de el, eram prea ocupat ca să duc mai departe afacerea por nită de bunicul meu şi să merg la colegiu seara să-mi iau diploma, ca să am timp pentru o relaţie serioasă.

— Încă mă uimeşte faptul că ţi-ai luat o aşa mare responsabilitate de tânăr.

— Am făcut ce trebuia să fac. El dădu pe gât restul vinului, de parcă ar fi fost whisky. Şi când reuşeam să găsesc timp pentru întâlniri, puneam famiiia pe primul plan.

Lui Cori îi merse la inimă.

— Întotdeauna ai fost acolo pentru ei.

El ridică din umeri.

— Trebuia să fiu. Eram capul familiei. Încă mai sunt.

— Dar ele nu mai sunt fetiţe.

— Nu, cred că nu.

— Par aşa de luminoase, aşa de

capabile să aibă grijă de ele, încât probabil acum nu mai au nevoie de prea mult ajutor.

El se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele la piept. Începutul unui zâmbet îi mijea la colţurile gurii.

— De ce te tot ascunzi pe după degete şi nu spui ce ai în minte.

Ea ezită o clipă, întrebându-se dacă era posibil să-l facă să înţeleagă că se amesteca în viaţa surorilor lui, apoi se gândi să încerce.

— În regulă, spuse ea. Susie este destul de mare ca să-şi aleagă prietenii. De ce ai făcut aşa mare caz de noul ei prieten azi?

— Fiindcă e o lichea.

Cori îl privi îndoielnic.

— L-ai întâlnit pe Robert?

— Nu, dar cunosc genul.

— Şi ce gen e el?

— E un visător. Vânează cai pe pereţi. Şi dacă se căsătoreşte şi are copii, ei vor fi ca el. Fiindcă visul înseamnă mult mai mult pentru astfel de indivizi, decât să aibă grijă de familia lor. Jake se uită în zare pentru o clipă. Aşa cum am spus mai înainte, cunosc genul.

Brusc păru aşa de serios încât, pentru scurt moment, ea se întrebă dacă încă mai vorbeau despre Robert.

— Poate că surorii tale îi place acest gen, spuse ea încet.

— Mda, mă rog, ea e tânără şi habar nu are. Dar într-o zi va dori să se aşeze şi să-şi întemeieze o familie, şi va avea nevoie de un soţ cu care să împărtăşească responsabilităţile. Ăsta e genul cu care ar trebui să se întâlnească.

— Poate, conchise ea, dându-şi seama

că era un adevăr în spusele lui. Dar cert este că e destul de mare ca să decidă singură, şi nu e treaba ta pe cine alege.

— Pe dracu' nu e. Jake îşi aruncă şerveţelul şi se ridică. Părăsi camera fără un cuvânt.

Cu gura căscată pe jumătate, Cori îi privi ieşirea în tăcere, apoi îşi strânse buzele. În câteva secunde el se înfuriase ca naiba. Pe undeva reuşise să clarifice subiectul probabil fiindcă propria-i luptă pentru independenţă îi era remarcabil de proaspătă în minte.

Fusese tânără, o elevă la colegiu care se întâlnea cu studentul absolvent Alan Philips, dar destul de mare ca să ia decizii singură, şi determinată să facă astfel. Îşi amintea de parcă ar fi fost ieri certurile pe care le aveau când ea refuza să-i accepte edictele în privinţa ei, frustrările pe care

le simţea de fiecare dată când el îi spunea că ştia mai bine decât ea. Da, ştia exact prin ce trecea Susie încercând să-l convingă pe Jake că era în stare să ia propriile decizii şi să-şi controleze viaţa.

Cori se pomeni simpatizând cu Robert. Momentul deschiderii librăriei ei bătea la uşă fiindcă, în ciuda numeroaselor obstacole cu care se confruntase de-a lungul anilor, nu renunţase niciodată la visul de a avea propria ei afacere. Sigur, se luptase, lucrând peste program la bibliotecă, luându-şi slujbe secundare ca să câştige un ban în plus. Nu i-a fost uşor să convingă banca să-i dea un împrumut. Dar o făcuse pentru că era hotărâtă să-şi atingă ţelul. Normal, să sară şi să apere pe oricine tot încerca ceva, indiferent de cât de ciudat îi era succesul.

Dar indiferent de cât de legată era de lupta lui Susie pentru independenţă sau de nevoia lui Robert de a-şi realiza visul, nu era treaba ei să-i spună lui Jake cum să o abordeze pe sora lui, recunoscu ea. De fapt, modul în care îşi exprimase ea părerile era complet diferit de cel în care încerca Jake să-i spună lui Susie ce să facă.

Zâmbind mohorât, ea se ridică şi respiră adânc. Fără îndoială, îi datora scuze lui Jake. Întrecuse măsura.

Îl găsi în biroul lui. Stătea la capătul unei canapele căptuşite cu piele, cu picioarele sprijinite pe o măsuţă de cafea din lemn de stejar, citind dintr-o revistă. Un covor persan pufos acoperea o mare porţiune a podelei şi a bibliotecii ticsite cu cărţi, reviste, şi trofee de tot felul şi măsurile, aliniate pe un perete întreg.

Camera, cu furnirul din stejar şi obloanele din pai era ca şi bărbatul, teribil de masculină. Încă stând în pragul domeniului său, ea se simţi foarte feminină.

— Dacă încă mai vorbeşti cu mine aş vrea să-mi cer scuze, spuse ea abia şoptit.

Jake îşi ridică privirea, apoi se aplecă în faţă şi aruncă revista pe masă.

— Pentru ce?

— Am spus ceva ce n-ar fi trebuit. Ea zâmbi, sperând să încălzească atmosfera. Cred că merit o bătaie bună, nu?

El îşi ridică picioarele de pe masă şi le aşează pe podea aplecându-se înainte ca să-şi odihnească coatele pe genunchi. Împreunându-şi mâinile o măsură din cap până în picioare pe femeia care stătea în pragul biroului său.

Ea avea obrajii roşii, probabil fiindcă

consumase ceva mai mult vin, sau poate fiindcă se certase cu el. Părul îi cădea în valuri uşoare pe umeri şi pe piepţii bluzei ei roz, vârfurile acoperindu-i despicătura sânilor. Blugii strânşi i se mulau frumos pe şoldurile subţiri şi picioarele lungi, făcându-l să se întrebe dacă era posibil ca un om sănătos mental să fie gelos pe o curte sau pe nişte blugi albaştri.

Mai mult de o duzină de lucruri îi veniră în minte în acelaşi timp când se gândi cam ce ar vrea să-i facă acelei porţiuni din anatomia ei, dar niciunul dintre ele nu era o bătaie peste fund.

— În momentul ăsta, spuse el, nu cred că ar fi nimerită pedeapsa corporală. El bătu uşurel într-o pernă de alături, la loc. Poate putem negocia.

Cori veni şi se aşeză lângă el. Probabil că nu intenţionase să se aşeze

aşa de aproape, dar se cufundă în pielea moale ca puful şi se rostogoli spre el până când coapsele li se atinseră. Lui Jake îi plăcuse întotdeauna canapeaua asta. Ocupa un loc special în inima lui.

— Nu eşti supărat? întrebă ea, ridicând sprâncenele neîncrezătoare.

El scutură din cap.

— Nu, şi îmi pare rău că am ţipat la tine, din moment ce ai spus ceva cu care eram obişnuit.

— De la Susie?

— Mda, recunoscu dând din cap. Am discutat lucrul ăsta de atâtea ori încât nu-mi mai amintesc. Când Cori deschise gura ca să vorbească, el o luă de mână. Nu încerc să-i conduc eu viaţa. Doar că ia prea în serios relaţia cu Robert ăsta, şi mă îngrijorează. El este actor, pentru numele lui Dumnezeu. Şansele ca să ducă o viaţă

bună alături de el sunt slabe.

Încruntându-se, Cori trebui să recunoască că Jake pusese punctul pe „i”. Citise destul de multe statistici despre afaceri ca să ştie că actorii câştigau atâţia bani cât să nu ştie ce să facă cu ei. Restul mureau de foame dacă rămâneau doar cu meseria de actor. Pentru cei mai mulţi era greu de supravieţuit.

Şi în timp ce Jake părea să se agaţe de ideea învechită cum că bărbatul trebuia să fie stâlpul de sprijin al familiei sale, grija lui cea mare era pentru bunăstarea surorii lui. Cori nu-l putea condamna că judeca astfel. De fapt, îl admira. Totuşi era un punct de vedere pe care Jake nu-l luase în consideraţie.

— N-ai vrut niciodată ceva aşa de mult încât să tot încerci, îl întrebă ea, indiferent de câte ori ai eşuat, indiferent

de câte ori ţi s-a spus că nu-ţi vei realiza visul?

Jake se ridică. Merse către barul construit în colţul biroului şi deschise o uşă de cristal. Fără să spună un cuvânt el scoase un pahar din dulap şi turnă coniac în el. Întinzând mâna, i-l oferi lui Cori. Ea scutură din cap. El ştia că aştepta să-i răspundă la întrebare.

El îşi luă paharul cu băutură şi merse mai încolo ca să se aşeze în faţa şemineului. Cu un picior pe cămin, sorbind încet, se gândi la ceea ce spusese ea. Se gândi la aluziile pe care i le făcuse la petrecere atunci când se întâlniseră, aluzii care trebuiau să-l fi convins clar că ea nu dorea să iasă cu el. Şi se gândi la reacţia ei când el venise la bibliotecă în acea zi, cum îi dăduse de înţeles că nu voia să vorbească cu el. Şi se gândi la modul în

care îi refuzase invitaţia la prânz şi biletele la balet. Dar nu conta cât de des îl refuzase, el tot încercase.

Un bărbat care se descuraja uşor ar fi renunţat demult.

Jake luă ultima gură de coniac apoi aşeză paharul jos pe măsuţă şi se duse către canapea.

Fără să se întrebe cam ce era să facă, el se i aşeză lângă ea şi îi luă faţa în palme.

— Da, Cori, îi spuse el sincer, în cele din urmă înţeleg nevoia lui Robert de a tot încerca. Îmi doresc ceva foarte mult.

De-abia respirând, Cori privi cum el îşi apropie gura de a ei. Închise ochii încet, refuzând să se gândească ia ce făcea, sau cum se va sfârşi.

El îi depuse pe buze mai multe săruturi, pline de promisiuni. Ea nu se

răsuci şi presiunea crescu aşa de uşor cum nici nu şi-ar fi imaginat. Se întrebă de ce nu o săruta mai adânc, apoi îşi dădu seama cu o tresărire că îi dădea timp să se răzgândească. Asta era ultimul lucru pe care ar dorit să-l facă.

Învăluită într-un nor de colonie, ea se deda sentimentelor care o copleşeau. Îşi lăsă braţele să hoinărească peste braţele lui, simţind cum muşchii i se încordau drept răspuns. Îşi aminti că făcuse la fel la petrecerea de Halloween. Îi simţea pielea goală. Îi testase puterea cu degetele şi îl găsi încântător. Acum, înconjurându-i gâtul cu braţele îl trase mai aproape.

Ea îi simţi mâinile asprite de muncă mângâindu-i pielea moale de pe obraji, dându-i o senzaţie aparte. Totuşi, o sărutase de parcă era fragilă, mişcându-şi buzele într-un ritm slab, leneş, până când

ea se gândi că voia să o scoată din minţi intenţionat. Se apropie mai mult, lipindu-se de el, vrând mai mult decât orice ca el să o sărute de-a binelea. Un geamăt uşor îi scăpă de pe buze, dar din motive pe care nu şi le putea imagina el preluă controlul. Într-un ultim efort de a-l înnebuni, ea îşi trecu limba peste buza lui de sus.

Simţi un gol în stomac. Parcă îi împrăştiase foc în tot corpul. Timp îndelungat limbile lor s-au duelat în joacă, întâi în gura ei, apoi într-a lui. El îşi trecu degetele prin părul ei şi îl ţinu strâns şi ferm în timp ce-i muşca buza de jos.

Anii în care îşi refuzase această plăcere se topiră.

Ea ştia motivul, sau motivele pentru care evitase situaţiile de genul acesteia în care se afla acum, dar nu-şi aducea aminte de niciuna acum.

Încet, ea se lăsă în jos, acoperindu-i trupul cu al ei. Pielea moale a canapelei scârţiii sub ea în timp ce gura lui o asalta încontinuu. Mâinile îi alergară peste umerii lui largi şi peste spatele său, bucurându-se de fiecare senzaţie, sărutându-l.

Jake îşi ridică mâna ca să-i cuprindă sânii în palme. Prin pulover, tricou şi sutien ea îi răspunse atingerii, sfârcurile străpungând materialul care le acopereau. Aplecându-şi capul ei luă sfârcul sensibil în gură prin straturile de bumbac.

O auzi strigându-i numele.

Mâinile lui se încleştară în părul ei. Ea se arcui de spate.

Mâinile lui erau acum pe pielea ei goală, înlăturând hainele, căutând să o atingă fără bariere, într-o misiune proprie, gura lui le urma, gustând pielea încinsă de

pasiune.

Îşi spuse să înceteze. În câteva secunde ar putea fi prea târziu. Va fi incapabil să se desprindă de ea şi în final îşi va regreta lipsa de control. Fiindcă era prea curând pentru asta.

Îi răspunsese la sărutări, aruncându-se nerăbdătoare ca să-i întâlnească mângâierea. Îl trase mai aproape, cerând mai mult. Dar el ştia că ea nu era gata.

Dacă făceau dragoste în seara asta, ea va regreta în zori. Va găsi un mod în care să-şi dea seama că făcuseră dragoste şi o va reduce la simpla atracţie fizică.

Şi era mult mai mult.

Încet, dureros, e! se trase din braţele ei şi se ridică. Cu ochii închişi el căzu din nou pe canapea, respirând greoi, şocat de efortul pe care i-l luase simpla mişcare.

— Uau! Asta fu tot ce putu spune.

Un moment mai târziu el auzi cum scârţâia pielea de pe canapea. Deschise ochii, dar nu trebui să se uite la ea ca să vadă că se ridicase şi se dusese la capătul opus al canapelei. Departe de atingerea lui.

Cori respiră adânc, trăgând de tricoul şi de puloverul ei ca să se acopere. Încercă să se gândească să spună ceva, dar era aşa de năucă încât nu putea vorbi. În seara asta descoperise că Jake ştia cum să termine o discuţie, fie izolându-se îmbufnat într-o cameră, fie făcând dragoste. Cea de-a doua metodă a lui era cu mult mai plăcută. Şi o speriase ca dracu'.

— Aş vrea să merg acasă acum, îi spuse ea în final, abia şoptit.

El înjură încet drept răspuns. Când îşi ridică picioarele şi le dădu drumul

peste măsuţa de cafea canapeaua se cutremură. Îl privi trecându-şi mâinile prin păr de mai multe ori şi împreunându-le sub cap. Şi îi auzi respiraţia precipitată. Era frustrat.

Ei, la fel era şi ea. O înspăimântase modul în care îi răspunsese. Înspăimântată de modul în care avea nevoie de atingerile, de sărutările lui.

— Te rog, spuse ea, sperând că el nu o va contrazice şi nu va face situaţia şi mai grea.

Jake îşi întoarse capul în cele din urmă şi o privi, în ochii albaştri care se uitau la el văzu pasiune şi surpriză. Şi confuzie şi îngrijorare. Fără să-i pese de cum ea se topise îângă el, de modul în care gura ei ceruse mai mult, ei fusese tâmpit şi lăsase lucrurile să iasă de sub control. La dracu'! ar fi trebuit să ştie.

Risca să se uite rapid spre ea, apoi se ridică în picioare, întrebându-se tot timpul cum va trebui să plătească pentru această greşeală.

Capitolul 5

Jake îşi descheie cămaşa gri, se uită! a ceas şi înjură în surdină. Era aproape ora şase şi el încă era la birou. Nu era de mirare, având în vedere că întâlnirea lui cu Samulel Kennedy din San Diego durase de două ori mai mult faţă de cât calculase. Chiar şi aşa, Kennedy nu luase încă o decizie în privinţa schimbărilor celui de-al treilea etaj al clădirii ce se construia. Dacă nu se hotăra cât de curând, construcţia va stagna într-un punct şi vor fi forţaţi să amâne data terminării pentru o altă perioadă, situaţie pe care Jake dorea să o evite cu orice preţ.

De parcă nu ar fi avut destule pe cap, se gândi el, întinzându-şi picioarele lungi sub pupitrul său vechi de două sute de ani. Când se lăsă pe spate în scaunul său, lemnul antic trosni, ca în urmă cu zeci de ani, când bunicul său stătuse acolo. Imaginea bătrânului îi era clară în minte şi Jake îşi dori să fie acolo cu el acum. L-ar fi putut da sfaturi într-o anume problemă, cea care îi zbârnâia în minte de când plecase din San Diego.

Trecuseră cinci zile de când luase masa împreună cu Cori la el acasă, cinci zile de când îşi pierduse controlul cu ea. Încă se mai dojenea.

Dacă ar fi dat atenţie instinctelor, ar fi luat lucrurile uşurel, cu răbdare. Dar nu. El practic o atacase pe canapeaua din biroul său. Şi în timp ce îşi putea justifica acţiunile spunându-şi că şi ea a vrut la fel

de mult ca şi el, nu o făcea. Ştiuse tot timpul că ea nu era pregătită să accepte sentimentele care se înfiripau între ei. Pentru un anume motiv anume, ei îi era teamă să se apropie prea mult de el. O speriase mergând prea departe şi prea repede. Nu fusese o mişcare isteaţă. Acum avea nevoie de o căruţă de răbdare dacă voia să ajungă undeva cu ea.

Şi voia. O voia în viaţa lui, şi în patul lui. După cum îi era obiceiul, Jake nu pierdea timpul luând decizii. Indiferent de cât timp îi va lua, va avea răbdare cu Cori până ce aceasta se va obişnui cu ideea că era îndrăgostită de el. Şi se va obişnui. Era doar o chestiune de timp.

O bătaie uşoară în uşă îi întrerupse gândurile. Îşi ridică privirea şi o văzu pe Susie vârându-şi capul pe uşă.

— E-n ordine? întrebă ea. La

încuviinţarea lui ea păşi înăuntru şi îi dădu o cutie cu apă minerală. Fericită oră.

Jake prinse apa minerală cu o mână, apoi o desfăcu.

— Ei, nicio întâlnire vineri noaptea?

Susie se întinse către presse-papier-ul lui ca să găurească tabla cutiei de apă minerală fără să-şi rupă unghiile.

— Nu mă ia decât la opt.

Jake duse cutia la gură şi sorbi lung.

— Cu cine te întâlneşti de data asta?

— Cu Robert.

— Este a treia oară săptămâna asta, nu?

Susie aprobă din cap.

În timp ce el îi asculta planurile detaliate pentru seară, îi dădu prin cap că suna de parcă îi raporta unui părinte. Pentru prima dată fu conştient de faptul că el nu era tatăl ei. Jucase rolul unei

necesităţi ani de zile, dar conversaţia încinsă cu Cori, îl făcuse să vadă că nu mai era nevoie să facă aşa ceva.

— Pare amuzant. Apropo, cum merge Robert cu audiţiile pentru reclame? A obţinut slujba?

Susie se uită la el de parcă îşi pierduse minţile.

— Aaa… nu, nu a obţinut-o, spuse ea în cele din urmă.

— Foarte rău, dar dacă ţine la asta ar putea-o obţine, nu crezi?

— Ei… da. Aşa cred.

El nu o putea învinovăţi pentru faptul că era aşa de uimită, de vreme ce era prima dată când o întreba ceva despre noul ei prieten fără ostilitate şi sarcasm.

Ea se aplecă înainte, îşi înălţă capul şi îl privi intens.

— Jake, parcă n-ai fi tu azi. Te simţi

bine? Poate că ar trebui să mergi la urgen…

— Hei, ce mare lucru? Am pus câteva întrebări cu privire la prietenul tău şi ce fel de săptămână ai avut iar tu crezi că mi-a sărit o doagă.

Încet, ea îşi ridică o sprânceană perfect sculptată, transformându-şi privirea îngrijorată într-una bănuitoare.

— În regulă, ai motive să fii sceptică. Am fost un ticălos în privinţa întâlnirii tale cu Robert. Aş vrea să-mi cer scuze.

Susie îşi trecu limba în interiorul obrazului drept.

— Ce-i cu schimbarea asta bruscă şi neaşteptată aş putea spune, a stării tale sufleteşti? 0 secundă mai târziu faţa i se lumina. Cori!

Jake se foi jenat în scaunul său.

— Ce-i cu ea?

— Ea este cea care te-a dat gata în final, nu?

— Ce mare lucru? M-am gândit, asta-i tot.

— Îhî. Nu mă duci tu pe mine. A discutat cu tine şi te-a convins…

— Ce te face să crezi că am discutat măcar…

— Fiindcă, Susie îşi ridică ambele sprâncene de mai multe ori, am avut un tête-à-tête după picnicul de duminică atunci când m-a condus la maşină.

— Serios?

— Serios. Era foarte supărată pentru lucrurile pe care le-ai spus despre Robert şi m-a întrebat de ce nu te-am pus la punct. Cuvintele mele, nu ale ei, adăugă ea în pripă.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că eram obişnuită cu

interferenţa ta brutală.

Jake clipi.

— Oh. Am fost chiar aşa de rău?

Susie râse.

— Mai rău, dar nu-ţi face griji, încă te iubesc.

Jake se ridică în picioare şi făcu un ocol ca să vină alături de sora sa.

— Cori a avut dreptate. Eşti o tânără remarcabilă şi vreau să ştii că sunt mândru de tine.

Susie se ridică şi ea. Cu un oftat păşi mai aproape şi îl cuprinse cu braţele.

— Te iubesc, Jake. Eşti cel mai grozav frate căpos pe care l-a avut vreodată o fată. Ea îl îmbrăţişă călduros şi când în cele din urmă se trase din îmbrăţişare avea lacrimi în ochi.

Ascunzându-şi emoţiile, el îi şterse faţa.

— Mulţumesc. Eşti o surioară drăguţă chiar dacă eşti o ştrengăriţă, îi spuse el zâmbind. Şi mai bine nu ai sta toată noaptea, mă auzi? zise el.

Ea îi trase un pumn în umeri, înainte să se îndepărteze de el.

— Vezi-ţi de treburile tale. Ea îşi îndreptă spatele, apoi merse către uşă. În prag se opri şi se răsuci către el. Vorbind de statul până târziu, mâineseară este întâlnirea ta cu Cori, nu? întrebă ea.

Jase se lăsă pe spate şi se întinse după apa minerală.

— Mergem la balet, remarcă el serios, apoi goli cutia înainte s-o arunce în coş.

Nu avea intenţia să lase întâlnirea de mâine să se transforme într-una de dragoste. Luase lucrurile încet şi uşor, aşa cum plănuise. Şi se ruga lui Dumnezeu ca

ea să nu poarte ceva sexy.

Muşcându-şi buzele, Cori stătea în faţa dulapului cu haine, cu mâinile în şolduri. Acum câteva săptămâni, când se simţise raţională şi în controlul emoţiilor sale, acceptase să iasă odată cu el. La vremea aceea păruse ceva inofensiv.

Acum nu mai era sigură. În loc să aleagă ceva simplu de îmbrăcat pentru o seară la teatru, ea alegea ceva pentru o seară care se va dovedi vitală pentru relaţia ei cu primul bărbat la care ţinea după atâţia ani.

Şi era nervoasă. În legătură cu ce să îmbrace. Cum să se poarte. Dacă seara se va termina cu ei... Refuzându-şi gândul complet, ea închise ochii şi băgă mâna în dulap pentru a suta mia oară. Trase un compleu, i-l dădu lui Marsha spre inspecţie, şi când prietena ei dădu din cap,

îl aruncă pe pat fără alte obiecţii.

Oftând din greu, Marsha se ridică de pe pat şi păşi către dulap. Trecu peste o duzină de perechi de pantaloni şi trei rochii, apoi îşi vârî trupul rotunjit în dulapul strâmt. Câteva secunde mai târziu făcu un zgomot care sună suspicios ca Evrika, şi ieşi cu descoperirea.

— Uşurel, uşurel, spuse ea fluturându-şi degetul încoace şi încolo. M-ai păcălit.

Cori îşi păstră expresia neutră.

— Nu-i adevărat. Vechitura aia ar fi trebuit scoasă de acolo cu ani în urmă.

Marsha scoase rochia de pe umeraş. Întinse materialul de jerseu peste stomacul ei şi oftă.

— Doamne, m-am săturat să fiu grasă. Aş renunţa definitiv la hot dogs dacă aş putea îmbrăca asta chiar acum.

Fără mâneci şi căzând până la genunchi, rochia purpurie, avea un decolteu adânc şi o despicătură adâncă într-o parte. Marsha o răsuci şi fluieră încet.

— Asta vei purta în seara asta. L-o aruncă lui Cori.

Cori o aruncă de parcă era jar.

— Aah. Nici gând. Dădu din cap. Nu pe asta. Alege altceva. Orice. Marsha se aplecă şi o ridică de pe podea.

— Dar asta este perfectă. Grozavă. Jake n-o să poată să nu te ia în braţe.

Cori închise ochii.

— De-asta mi-e teamă.

Jake stătea lângă uşa de la intrare şi ezită înainte de a bate. Ţinea florile pe care le cumpărase sub un braţ şi pentru a treia oară în la fel de multe minute îşi folosi ambele mâini ca să-şi îndrepte cravata. Cu o smucitură îşi trase

manşetele cămăşii pe sub mâneca hainei, apoi îşi scuturǎ nişte fire de praf imaginare de pe guler. Poate cǎ ar fi trebuit sǎ-şi punǎ costumul gri în loc de cel bleumarin. Prea târziu, amice. El îşi netezi pǎrul negru şi îşi dǎdu seama pentru prima datǎ de foarte mult timp cǎ era nervos.

Grijuliu, trase florile de sub braţ şi verificǎ aranjamentul. Fusese la şase florǎrese pânǎ sǎ gǎseascǎ un buchet din flori de câmp. Uitându-se atent la buchetul de margarete pe care-l alesese, decise cǎ nu suferiserǎ în timpul excursiei pe bancheta din faţǎ. Erau frumoase. Iar el era blocat. Ascunsese buchetul la spate şi bǎtu în uşǎ.

Când Cori deschise uşa, Jake rǎsuflǎ uşurat. Dacǎ ar fi purtat ceva scurt ar fi dat de necaz. Deşi materialul îi punea în

valoare curbele feminine, decolteul modest era o salvare. Relaxându-se uşor, îi întinse florile.

— Astea sunt pentru tine.

Ea făcu ochii mari de surpriză.

— Margarete.

Expresia de încântare de pe faţa ei era evidentă. El era bucuros că nu alesese trandafirii cu tulpini lungi.

— Mulţumesc. Intră, spuse ea, şi se răsuci intrând în camera de zi.

Jake se simţi de parcă îl lovise cineva în stomac.

— Ce s-a întâmpalt cu rochia ta?

Cori se răsuci şi se uită peste umăr.

— Ce vrei să spui?

— Nu are spate, la naiba. El îşi vârî un deget în guler şi trase, eliberându-şi gâtul şi clipind din ochi.

— O, să… asta este stilul ei. Nu-ţi

place?

O iubesc. O urăsc. Doamne, ce încearcă să-mi facă? El respiră adânc.

— E… drăguţă. Ai ceva rece de băut?

— Sigur. Doar să pun astea în apă, bine? Ea se duse în bucătărie.

Privirea lui căzu peste spatele ei gol o clipă.

Lumina slabă de la o lumânare de lângă fereastră îi dansa pe pielea catifelată în timp ce căuta o vază. Îşi simţi stomacul încordându-se de dorinţă şi decise că ea încerca dinadins să-l tortureze. Era de parcă ea ar fi ştiut că el avea o slăbiciune pentru stilul sexy subtil al unei rochii fără spate.

Se întrebă cât va trece până când îşi va pierde răbdarea şi o va lua în braţe.

Calm, îşi reaminti că de data asta trebuia să fie diferit. Cu hotărâre

reînnoită, el se forţă să-şi ia ochii de pe ea şi studie camera sperând că îi va oferi mult dorita distracţie.

O masă mică de lemn înconjurată de patru scaune separa bucătăria de camera de zi. Peretele din spatele canapelei era pictat în tonuri pale de albastru, dând camerei senzaţia că era vie şi calmă. Jake simţi că începe să se relaxeze.

Fiindcă nu văzu nici urmă de pat el îşi imagină că sofaua bej, de tweed, decorată cu perne verzi de culoarea mentei era extensibilă. Jake recunoscu măsuţele care flancau sofaua de o parte şi de alta ca fiind măsuţe de cafea.

La stânga lui un balansoar vechi de stejar era aşezat în faţa şemineului. Ghemuită pe un scaun, refractară Ja lumea din jur era o pisică portocalie. Jake se aplecă şi scărpină urechile felinei.

Pisica îşi înălţă capul şi deschise un ochi, apoi se întoarse la postura anterioară torcând uşor. Zâmbind, Jake scutură din cap. Nu putea să nu-l mire faptul că Cori avea pisică.

Cu mâinile în buzunare el dădu din cap gânditor şi studie camera încă o dată. Fusese în case unde designerii lucraseră pentru un salariu de sute de ori mai mare şi nu reuşiseră să dea o senzaţie de căldură. Fără îndoială, cel mai valoros lucru din casă era biblioteca ei.

O bibliotecă din perete în perete, construită din lemn cenuşiu cu douăsprezece dulăpioare, cuprindea sute de cărţi. Păşi mai aproape, inspectând titlurile cu interes. Volume cartonate, simple, un set complet de enciclopedii, avea de toate, totul de la cel mai recent roman al lui Robert Ludlum la romanul

Ultimul Mohican, al lui James Fenimore Cooper. Şi-o imagina ghemuită în patul ei cu o carte în poală, părul lung şi blond căzându-i într-o masă de bucle în jurul ei.

— Îţi place să citeşti?

El nu o auzise venind în spatele lui. Parfumul ei proaspăt şi suav, ca şi margaretele pe care i le adusese, îl învălui. Se întoarse cu faţa spre ea. Stătea aşa de aproape. Mai multe şuviţe de păr i se desprinseră din claia mătăsoasă şi îi căzeau neglijent pe umeri, ispitindu-l. Murea de dorinţa de a-l elibera pe tot, ca să-l vadă căzând pe spate. Cumva, rezista dorinţei de a-i scoate agrafele din păr una câte una.

— Da. Citesc în fiecare seară, adăugă el. Înainte să mă bag în pat.

Ea îşi linse buzele şi înghiţi.

— Şi eu. În fiecare seară.

— Ai din ce să alegi. El arătă către rafturile din spatele lui, nedezlipindu-şi ochii de pe ea când ea se răsuci să pună sticla de lapte cu margarete pe măsuţa de cafea.

El se pomeni comentând best-seller-urile actuale, dând din cap automat când ea îi răspundea. Dar gândul nu îi era la cărţi, sau la citit. O privi, fascinat cum aranja o floare ca să stea ca lumea. Dorea mai mult ca oricând atingerea acelor mâini magice.

El înghiţi în sec.

— Aş putea să beau ceva acum?

— Sigur. Ceai cu gheaţă? Vin?

Ca şi când erau de capul lor, ochii lui se fixară asupra sandalelor ei negre cu barete şi asupra picioarelor lungi în timp ce ea se ducea către bucătărie. Când se întoarse ca să ia două pahare din dulap, el

îşi odihni privirea pe pielea catifelată, lucioasă a spatelui ei. Simţi un gol în stomac.

— Scotch, dacă vrei. Cu gheaţă.

Cu mâinile tremurându-i vizibil, Cori turnă băutura. Cuburile de gheaţă căzură cu zgomot când turnă lichiorul peste ele şi vărsă la fel de mult şi pe de lături. Îi înmână paharul. Când el îl luă, degetele lui le atinseră pe ale ei, o atingere uşoară, şi totuşi ea simţi un fior până în creştet. Oftă, întrebându-se dacă toată seara va fi un lanţ de suferinţe. Spera să nu fie, şi ocoli măsuţa de cafea ca să se aşeze pe canapea.

Jake o urmă. Ea se aşteptase ca el să se aşeze alături de ea, şi fu uşurată când îl văzu aşezându-se la capătul opus, punând un pic de distanţă între ei. Timp de o clipă îşi băură scotch-ul în tăcere. Cori simţi

cum stomacul începe să i se calmeze. Jake se sprijini pe spate şi îşi puse un braţ pe speteaza canapelei, apoi se răsuci ca să o privească. Din nou nervoasă, Cori se aşeză picior peste picior.

Asta fu o greşeală. Uitase de despicătura de pe un picior. Jerseul se dădu la o parte dezvelindu-i o bună bucată din coapsă.

Ochii li se întâlniră şi ea se uita cum privirea lui cădea şi se fixa asupra piciorului expus.

Cori sări în picioare netezind materialul şi trăgând de tiv în timp ce ţinea băutura cu cealaltă mână.

Ca şi când ar fi simţit tensiunea din cameră, Max îşi alese ace! moment ca să se trezească. Mişcările lui le atraseră atenţia aşa cum sperase Cori. Somnoros, e! se întinse tacticos şi sări de pe

balansoar ca să-l inspecteze pe noul venit.

— Cum îl cheamă? Jake se aplecă ca să mângâie spatele lui Max. Zâmbi când pisica toarse.

— Max. Max Zăpăcitul. Vezi astea? Cori arătă către mai multe cicatrice de pe capul pisicului, uşurată că nu mai trebuia să-şi facă griji în privinţa rochiei ei. Când! – am găsit arăta de parcă se luptase la Thunderdome şi ieşise învingătoare Tina Turner. Îşi aminti cum blana îi fusese pătată de sânge, şi nasul lui julit. Era ca naiba. Nu-i aşa, şmechere? Max toarse mai tare apoi se apropie de Jake şi se frecă de piciorul lui, lăsându-şi părul portocaliu.

— Max, nu! Cori puse băutura jos şi bătu din palme, alungându-l pe motan.

— Îmi pare rău. Te curăţ imediat. Ea se repezi în bucătărie şi se întoarse cu o

perie.

— Ridică-te.

Supus, Jake se îndepărtă de pe canapea şi veni în mijlocul camerei. Cori se aplecă şi începu să frece pantalonii, cu lovituri puternice. Pantalonul aluneca. Înainte ca el să o poată opri, ea îşi aşeză mâna pe coapsa lui ca să ţină materialul.

Brusc, muşchii lui Jake se tensionară sub atingerea ei fierbinte. Se simţi străbătut de un val cald şi ştiu că ajunsese la limita autocontrolului. Fără să se gândească, se aplecă şi o apucă de braţe, ridicând-o în picioare.

— Destul. Tonul lui sever o surprinse iar el îşi spuse să nu fie aspru cu ea. Poate că nu-şi dăduse seama ce anume îl provocase. O împinse cu tandreţe de lângă el şi îi eliberă braţele.

— Cred că l-ai luat pe tot.

Mulţumesc.

Cori dădu din cap aprobator.

— Cred… că mai bine am pleca. J

Se răsuci ca să-şi ia haina. Când se aplecă, rochia îi arătă pielea delicată a pulpelor şi tivul se I ridică uşor. Oferindu-l o altă privelişte fugară.

Jake închise ochii şi respiră adânc. Timp de o clipă se întrebă cum dracu’ va rezista toată seara fără să o atingă. Apoi se întrebă de ce dorise să facă asta din prima clipă.

Capitolul 6

Jake deschise uşa maşinii şi îi oferi mâna lui Cori ca să o ajute la coborâre. Putea vedea prin oglindă luna reflectată.

Un Porsche argintiu. Omul era plin de surprize.

— Ce s-a întâmplat cu camionul murdar? întrebă ea zâmbind ironic în timp ce el se aşeză la volan, ştiind că nu-i scăpase expresia mirată de pe faţa ei când văzuse maşina strălucitoare.

— L-am împrumutat-o şefului meu de echipă în după-amiaza asta, răspunse el. Soţia lui e pe cale să nască şi camionul lui a rămas în pană de trei ori săptămâna asta. Avea nevoie de o maşină de încredere.

— Cunosc sentimentul.

Jake porni motorul şi băgă în viteza întâi. Sper că nu te deranjează asta. Când ea nu-i răspunse imediat, el se aplecă mai aproape şi întrebă.

— Chiar credeai că te voi duce la balet într-un camion murdar, nu-i aşa?

Cori avu bunul-simţ să se arate jenată.

— Cred că te-am subestimat.

Atent pe drum, el se aplecă şi-i luă mâna într-a lui, apoi duse degetele la buze şi depuse sărutări uşoare pe vârfurile lor.

— Nu e o idee bună să mă subestimezi, Cori.

Fără să glumească, ea îi răspunse calm. Acţiunile lui neaşteptate, împreună cu vorbirea lui joasă, îi creară senzaţia de gol în stomac. În ciuda serii reci de noiembrie ea era caldă. Foarte caldă, îşi luă mâna din a lui şi şi-o aşeză pe geantă. Cu colţul ochiului observă că mâinile lui Jake erau din nou ancorate pe volan. Acum se putea relaxa, se putea bucura de călătorie…

Merseră în tăcere, maşina plutind pe pavaj când intrară în pasajul Pasadena. Farurile aruncau o lumină slabă în interiorul maşinii. Ea trecu în vedere

casetofonul, căptuşeala din piele, telefonul celular care semăna cu cel din camion.

— E o maşină frumoasă, Jake. Şi imaculată, adăugă ea surâzând în timp ce îi studia bordul.

— Cred că şi eu o tratez special, recunoscu el chicotind. Dar nu cred că şeful meu de echipă se va supăra că va folosi… camionul murdar, aşa cum ai spus tu.

Cori râse.

— Ai fost drăguţ că l-ai lăsat să-ţi ia camionul.

El scutură din cap.

— Atât am putut face. Mi-a fost teamă că primul lor copil se va naşte în drum spre spital.

— Destul de rău, nu?

Jake încuviinţă din cap.

— Omul e un şef de echipă straşnic,

dar nu ştie cum să îngrijească o maşină.

— Nici eu. Ştiu cum să pun aer în anvelope şi benzină în rezervor dar mă pricep doar la atât şi nu e de-ajuns.

— Maşina îţi dă de furcă?

— Da.

Ea începu să-i descrie toate situaţiile prin care trecuse cu Volswagen-ul ei săptămânile trecute. Jake ascultă, scoţând zgomote compătimitoare şi întrebând-o mai multe lucruri înainte de a o anunţa că probabil avea nevoie doar de o revizie.

— Asta speram. Nu-mi puteam permite o reparaţie serioasă.

— Nu-ţi face griji. Jake o bătu uşurel pe mână. E uşor de reparat. Şi ieftin.

Sala era aproape plină ochi când Cori şi cu Jake ajunseră. Peste tot în jurul lor oamenii vorbeau în şoaptă, tonurile răguşite adăugând o atmosferă

emoţionantă atmosferei încărcate. Cori simţi anticipaţia crescând în ea în timp ce plasatoarea le înmâna biletele şi îi conducea la locurile lor.

Cori fusese la pavilionul lui Dorothy Cahandler de mai multe ori în anii trecuţi, la o piesă, la un concert şi la un spectacol cu Spărgătorul de Nuci anul trecut de Crăciun. De fiecare dată fusese la cele mai ieftine matinee, ocupând un loc cu zece minute înainte să cadă cortina ca să economisească nişte bani. Chiar dacă fusese în stare să-şi permită un bilet aici, sub cupolă, ele nu prea se găseau.

— Miroase a şoareci!

Aplecându-se uşor înainte, Jake se uită discret pe sub scuane.

— Aici? Mă îndoiesc. El se îndreptă de spate, fără să-şi ascundă zâmbetui.

— În tot timpul ăsta am încercat să

aflu cum de a reuşit Marsha să însceneze toată povestea asta, dar nu a făcut-o singură, nu?

— Ce vrei să spui?

— Biletele astea nu erau deloc un premiu, nu?

El ridică mâna dreaptă.

— Pe onoarea mea de cercetaş. Le-am câştigat. Cinstit.

Cori îl privi suspicios.

— De unde le-a luat Marsha?

Jake o luă de mână, şi desenă cercuri în palma ei. Năucită de atingerea lui, ea îl privea cum trasă o linie până la bărbia ei. Cu o presiune uşoară el o forţă să-i întâlnească privirea albastră.

— Mi le-a dat un prieten de-al meu, spuse el încet, iar eu i le-am dat lui Marsha ca să le folosească drept premiu. Apoi… tu şi cu mine am făcut o şaradă

foarte bună… şi am câştigat. Acum.

zise el trecându-i degetul mare peste buza de jos, mai vrei să mă întrebi ceva înainte să te sărut?

Un tremur de dorinţă o năpădi.

— Da. Când?

— Chiar acum. Ca la comandă, luminile începură să se stingă şi Jake îşi aplecă faţa spre ea.

Fură înconjuraţi de beznă în timp ce el îi prinse gura şi o sărută devastator. Buzele lui erau hotărâte aşa cum se mişcau uşor peste ale ei, înflăcărând-o de tot. Inima ei bătea cu putere. El îşi modelă buzele după ale ei şi îşi vârî limba în căldura gurii ei, întâmpinându-i venirea cu bucurie. În întunericul calm, înconjuraţi de oameni, Cori se simţi răutăcioasă, deosebit de răutăcioasă.

Orchestra începu să cânte. Jake se

retrase, încetând sărutul uşor. O singură lumină slabă fu lăsată pe scenă şi cortina se dădu la o parte.

În timpul baletului, Cori vru să-şi îndrepte atenţia asupra baletului pe care dorise aşa de mult să-l vadă, dar eşuă. Fiecare scenă era interferată cu amintirea lui Jake, a mângâierilor lui calde în timpul lui Rose Adagio, a sărutului furat când bunica lui Aurora îşi flutură mâna de bun-rămas şi cortina se ridică. Cori se simţea de parcă era fermecată de Jake. Nu folosise o baghetă ca cea a vrăjitoarei Carabosse, sau un băţ magic ca al Zânei Liliac, dar efectul fu la fel de puternic, şi încântător.

Indiferent de câte ori îşi spuse că era prinsă în atmosfera baletului, Cori ştia că nu era adevărat.

Ceea ce simţea ea nu avea de-a face

cu costumele drăguţe sau cu dansatorii neîntrecuţi ai piesei glorioase a lui Ceaikovski.

Când umărul lui se lipi de al ei, simţi un fior prin tot corpul. Când ea se aşeză picior peste picior, genunchii ei atinseră coapsa lui şi pulsul i se zbătu la gât. Când el se aplecă uşor ca să-i spună comentarii la ureche, respiraţia lui caldă îi mângâie pielea şi făcu să o treacă fiorii pe spinare. Pentru prima dată în viaţă, Cori îşi dori ca baletul să se termine.

După cum o sărutase el când fură înconjuraţi de oameni trebuia să se întrebe ce se va întâmpla când vor fi din nou singuri. Răspunsul care îi veni în minte îi dizolvă surpriza în acceptare. De acum ştia exact la ce să se aştepte de la acest bărbat.

Începuse să o seducă încă de când îi

oferise buchetul de margarete şi continuase fără milă, cu un zâmbet sexy, o atingere discretă pe ici pe colo, un sărut atunci când se aştepta mai puţin, până când nu-şi mai putea ignora dorinţa din ea.

Din clipa în care îl întâlnise pe Jake încercase să-şi definească sentimentele pentru el ca pură atracţie fizică, dar ceea ce simţea era mult mai complicat decât atât. Cu cât îl cunoştea mai mult, cu atât mai mult îl admira. Era un om de afaceri plin de succes, ea începuse să vadă semnele companiei sale prin tot oraşul. Era un fiu iubitor şi un bărbat responsabil pe care surorile şi mama lui învăţaseră să se bazeze după ce Martin Tanner le părăsise.

Cori trebui să recunoască. Jake era un tip grozav. Cele mai multe femei nu ar

fi ratat şansa de a fi cu el. Ceea ce va face şi ea.

Îl privi pe personajul masculin principal executând un jete remarcabil şi inima îi sări din loc. De ce să nege? îl dorea pe Jake. Îl dorea curând.

Jake îşi coborî privirea spre limbile luminate ale ceasului pe care îl moştenise de la bunicul său şi căscă lung. Prostia asta nu avea de gând să se mai termine? Nu ştia cât va mai putea răbda. De câte ori o atingea pe Cori inima îi bubuia în piept. Orice contact cu ea, cât de inocent, părea să-i dea fiori.

Se gândi să o smulgă de acolo în mijlocul celui de-al treilea act şi să o sărute nebuneşte în lobby, dar respinse ideea imediat. Asta nu va merge. Oricât de mult ura el baletul, ştia că lui Cori îi plăcea. Nu-l va ierta niciodată că o va face

să piardă ductul lui Bluebird şi al prinţesei Florine. Şi câteva săruturi în holul pavilionului lui Dorothy Chandler nu-l vor satisface. Avea nevoie să o strângă în braţe, să o atingă, să-i simtă pielea goală în palme. Avea nevoie să facă dragoste cu ea. Curând.

Jake auzi vocea bunicului său spunându-i răbdare şi scoase un oftat de frustrare. Aşteptase prea mult. Ce mai conta o jumătate de oră în plus sau în minus?

Lumina lunii pătrundea pe fereastra din bucătărie. Tăciunii strălucitori erau tot ce mai rămăsese din focul viu pe care îl făcuse Jake când sosiseră, şi sticla de Chardonnay pe care o luaseră în drum spre casă era aproape goală. Se întorseseră la ea acasă de mai mult de o oră şi încă nu se întâmplase nimic.

Nu până acum.

Cori voia să ţipe.

În schimb, luă o înghiţitură de vin şi aşează paharul alături pe covoraşul striat.

— Dă-mi floricelele, te rog.

Din poziţia lui de pe podea din faţa şemineului Jake îi înmână paharul…

— N-a mai rămas cine ştie ce. El se rostogoli pe spate şi îşi aşează o pernă albastră sub cap. Lumina focului se juca peste trăsăturile feţei lui creând umbre misterioase.

Ea pescui printre floricelele rămase pe fundul vasului, sarea şi piperul trecându-i printre degete.

— Singurele rămase sunt fete bătrâne!

— Corect, nu crezi?

Cori îşi ridică privirea şi îl văzu privind-o cu o strălucire diavolească în

ochi.

— Explică-te, domnule!

Ea privi cum îşi împreună mâinile sub cap şi închise ochii. Îşi scosese haina şi îşi slăbise cravata înainte să se întindă în faţa focului. Butonii lui de aur zăceau pe podea, acolo unde şi-i pusese înainte să-şi suflece mânecile cămăşii sale albe. Era aşa de relaxat. Cori se simţi ca o coardă gata să plesnească.

— Aştept un răspuns, zise ea.

El spuse cu ochii încă închişi.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi nouă. Deja ştii asta.

— Ai fost căsătorită vreodată?

Ea îşi împreună sprâncenele şi răspunse.

— Nu.

Jake deschise ochii şi se răsuci pe spate ca să o privească, proptindu-şi capul

în mâini.

— Închid cazul.

Cori aşează vasul gol lângă ea şi zâmbi. Asta era un joc pentru doi.

— Câţi ani ai?

— Treizeci şi şapte. El surâse. Şi tu deja ştiai asta.

— Ai fost vreodată căsătorit?

— Nu. Asta mă face burlac. El se întinse după vin şi goli paharul dintr-o înghiţitură. Tu, pe de altă parte, eşti fata bătrână. Conform tradiţiei, desigur. Ea aruncă o pernă după el. El se aplecă şi ridică o mână ca să se apere de atac. Dar eşti norocoasă. O măsură cu privirea din cap până în picioare iar ea simţi o căldură curgându-i prin vine. Am o atracţie pentru fetele bătrâne.

Ochii lui Cori se tulburară la privirea lui fixă şi provocatoare. Se îndreptau către

acest lucru încă de prima dată de când se cunoscuseră şi el o înconjurase cu braţele la petrecerea de Halloween. Înţelesese asta. Ceea ce nu înţelegea era de ce el dădea înapoi. O dorea. Era sigură de asta. Şi obosise să mai aştepte ca el să facă primul pas.

Încet se întinse lângă el, şi îi apucă cravata. O trase către ea, forţându-l să vină mai aproape.

— Dovedeşte-o, spuse ea.

Jake o îmbrăţişă şi o trase sub el.

— Eşti sigură? Odată ce voi începe nu mă voi opri până când nu mă voi convinge că mă crezi.

— Cum vei şti asta?

El ridică mâna şi o mângâie pe obraz, gândindu-se că fusese un miracol faptul că rezistase atât de mult fără să o atingă, mulţumind că agonia se sfârşise.

— Vom şti amândoi, şopti el şi îşi aplecă gura spre a ei.

Ţinându-i capul între palme, el îi muşcă uşurel buza de jos înainte să o acopere cu gura sa. Cu limba o gustă, o testă, o necăji repetat, până când în cele din urmă ea deschise gura, invitându-l, cu un singur sărut, valoarea răbdării, arătându-i în câteva secunde ceea ce bunicul său încercase să-l înveţe ani de zile: că merita să-aştepţi pentru orice lucru care merită.

Jake îşi îndepărtă buzele de ale ei ca să o sărute uşor pe ochi, pe frunte, pe obraji, memorând atingerea pielii ei, subtilitatea parfumului ei în timp ce se ghemuia sub el. Va fi a lui, şi înainte ca noaptea să sfârşească îi va cunoaşte fiecare centimetru al trupului, aşa cum şi-l cunoştea pe ai lui.

Cu o încetineală făcută să-i scoată din minţi pe amândoi, el îşi reîntoarse atenţia asupra gurii ei. Tandru, el exploră forma gurii ei cu limba, înainte să o muşte în joacă de colţurile gurii.

Cori oftă peste gura lui, frustrată de acest asalt blând. Inima îi bătea în urechi. Trupul i se cutremură sub senzaţia fierbinte pe care i-o dădeau buzele lui. Voia mai mult. Mai mult.

Ea îl împinse până ce se rostogoli pe spate, luându-l cu ea. Sânii ei îi împungeau pieptul, şi îl sărută lung şi afectuos. Ea îi simţi degetele mângâindu-i spatele gol şi se arcui leneşă.

El gemu.

— Ai idee cât de mult te doresc? îi murmură el peste buze.

Cu mâinile peste umerii lui, ea îşi vârî un genunchi între picioarele lui,

împingându-l uşor şi uitându-se în ochii lui albaştri devastaţi de pasiune, Ea zâmbi dulce.

— Am idee chiar foarte bine, replică ea, apoi râse tare când el holbă ochii auzindu-i remarca.

Înainte să clipească, se pomeni din nou sub el. Gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut furtunos, care o lăsă fără suflare. ES depuse sărutări de-a lungul obrazului, apoi se mută pe gât, lingând-o cu limba. Ea îşi alergă mâinile prin părui lui şi oftă, umplându-şi nările de parfumul lui puternic. Până atunci nu fusese complet conştientă că făcea ce se cuvine. Dar când Jake îşi ridică privirea şi o privi cu tandreţe, îndoielile ei se spulberară.

Jake îi luă faţa în mâini. Nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de frumos, nu mai simţise niciodată atât de acut

nevoia de a poseda. Îi cuprinse gura într-un sărut rapid, brutal.

— Asta o să fie o noapte pe cinste, şopti el.

El se ridică şi o ajută şi pe ea să se ridice. O pipăi peste şolduri, peste coapse, savurând modul în care materialul moale se mula peste curbele ei, o trase şi o lipi strâns de el. Încet, îşi strecură degetele în tăietura rochiei, atât cât permitea accesul.

— Ţi-am spus cât de mult îmi place rochia asta?

— Ai spus că e drăguţă, îi reaminti Cori zâmbind.

— Am minţit.

Ea îi simţi mâinile pe ceafă, încercând să-i desfacă cei trei năsturaşi care îi închideau rochia.

— E sexy. Un nasture cedă când el îi şopti cuvintele în ureche. Senzaţional. Ea

simţi o curioasă senzaţie de uşurare când cedă şi cel de-al doilea. Un knock-out veritabil. Ultimul nasture se desfăcu.

El îi lăsă rochia peste umeri, păşi înapoi, şi rochia căzu până în talie. El îi mângâie cu privirea sânii şi umerii înainte să se uite în ochii ei. Îşi vârî mâinile în interiorul rochiei şi o apucă de talie, apoi o trase pe şolduri şi o lăsă să cadă pe podea. Îi coborî dresul până la glezne, i-l scoase şi i-l aruncă deoparte, lăsând-o doar în chiloţii albi de dantelă.

— Mă simt aşa de vulnerabilă, şopti ea, reuşind să reziste dorinţei de a se acoperi în timp ce el o devora cu privirea.

El o trase în braţe.

— Nu te voi răni. Te voi proteja.

Mâinile lui rătăciră peste trupul ei, şi îi frământă sfârcurile cu degetele mari, trimiţindu-i fiori din cap până în picioare.

Ea îşi înfipse unghiile în braţele lui şi se întrebă cât va mai rezista să stea în picioare.

— Doamne, Cori. Am o imaginaţie bogată, dar / nu m-am apropiat. Eşti frumoasă. El o trase spre el. Ea simţi căldura erecţiei lui pătrunzând-o. Şi te vreau aşa de mult încât mă doare.

Ea se frecă de el. Pielea ei întâlni materialul moale, care o făcu să-şi amintească faptul că el încă era îmbrăcat.

— Mă întreb dacă şi tu arăţi la fel de frumos dezbrăcat aşa cum arăţi îmbrăcat, îl necăji ea simţind nevoia bruscă să atenueze tensiunea care creştea între ei. Să vedem. Îi scoase cravata imediat.

Jake o privi, un zâmbet indulgent jucându-i la colţurile buzelor.

— Vrei să pariem?

Cori îşi roti ochii.

— Eşti aşa de ţanţoş.

— Asta încerc să-ţi spun, murmură el, pe un ton serios, E! îi luă mâna şi o apăsă peste dovada afirmaţiei lui.

Îşi trecu palma peste ei, gândindu-se că ea îi făcuse asta, şi că el o dorea la fel de mult cum îl dorea şi ea. Agitată, îi scoase cămaşa din pantaloni, nerăbdătoare să găsească ceea ce deja ştia, era magnific. Îşi aminti cum arăta atunci când îl întâlnise, îmbrăcat ca un pirat, dezbrăcat până la talie. Zâmbind în sinea ei, Cori decise că nu văzuse destul în acea seară.

Degetele îi tremurau când încercă să se grăbească. Când în cele din urmă ea reuşi să-i descheie cămaşa, i-o trase peste umeri şi o azvârli pe podea.

Pieptul lui se umflă şi coborî în efortul de a respira. Ea îşi presă buzele pe

pielea lui. Îl necăji şi îl linse cu limba. Când îi vârî sânul în gură, el scânci.

— Mă omori, reuşi el să spună şi o îndepărtă înainte ca ea să-i cuprindă gâtul cu braţele. El o prinse de şolduri şi o ridică. Instinctiv, ea îşi înfăşură picioarele în jurul taliei lui. Metalul rece al cataramei lui ţi împunse materialul chiloţilor. Oftă şi se arcui pe spate.

Aplecându-şi capul, Jake îi luă sânul în gură, încercuindu-i sfârcul cu limba umedă până când vârful rigid se înălţa cerând mai mult. Îl ronţăi uşor cu dinţii înainte să închidă gura şi să îl sugă profund.

Cori nu simţise niciodată o dorinţă aşa de intensă. Capul îi căzu pe spate şi închise ochii, strângându-l de umeri, frământându-i muşchii aşa cum se flexionau între degetele ei. Gura lui

fierbinte îşi continua tortura până ce ea simţi că se înmoaie.

— Jake, gata! Nu mai pot!

El îşi înălţă capul şi o privi intens.

— Spune din nou. Spune-mi să mă opresc şi o voi face, îţi promit.

Ea scutură din cap şi şopti.

— Te rog, nu te opri.

El o puse jos încet, lăsându-i trupul să se agaţe de al lui, creând un masaj delicios.

— Termină-mă de dezbrăcat.

Ea îi scoase întâi pantofii şi şosetele, încurcându-se în şireturi fiindcă mâinile îi tremurau de emoţie. Apoi, îi desfăcu cureaua care o împunsese aşa de intim doar cu câteva minute în urmă. Nasturele din talie cedă rapid. Mâinile îi tremurau în timp ce încerca să-i deschidă fermoarul. Ezitând doar o clipă, ea îi coborî pantalonii

şi îi scoase. El rămase complet gol în faţa ei.

Ea se dădu înapoi, măsurându-i trupul complet gol. Cu trupul bronzat şi scăldat în lumina focului din cămin el arăta ca un zeu aztec, decise ea. Puternic, musculos, demn de respect. Arăta periculos de bine pentru un bărbat. Periculos, emoţionant, minunat, spectaculos.

Jake îşi încrucişă braţele peste pieptul masiv şi surâse.

— Ei, care e verdictul?

Cori râse.

— O, Jake. Eşti ţanţoş. Ea aruncă o privire semnificativă în jos şi zâmbi. Dar trebuie să recunosc, îmi place ce văd.

— Şi mie. Cu excepţia ăstora. El îşi vârî degetul în banda elastică a bichinilor ei şi o trase mai aproape. Nu mă înţelege

greşit, zise el. Sunt foarte sexy. Cu un deget el trase linia bichinilor, acolo unde se îmbinau între picioare. Dar va trebui să dispară. Cu o mişcare rapidă el îi scoase.

Jake o lăsă la podea. Îi captură gura cu a lui, despicându-i buzele cu limba lui pătrunzătoare. Ea scânci uşor, primindu-i invazia, întâlnindu-i nerăbdătoare fiecare mişcare înfometată de parcă nu se mai sătura de el.

El îşi aminti gustul ei, mirosul ei, modul în care reacţiona la cea mai mică atingere a lui. Trupul ei se mişcă peste al lui într-un ritm leneş, aducându-l rapid la limita suportabilului. Rostogolindu-se pe spate, el îşi înfăşură braţele în jurul ei, luând-o cu el.

— Aştept asta de mult timp, zise el răguşit. El îi scoase agrafele din păr una câte una. Savurând modul în care părul ei

îi gâdila pielea, el închise ochii. Când îi deschise iar, ea îl privea, plină de dorinţă sinceră.

— Eşti, fără îndoială, cea mai sexy femeie pe care am cunoscut-o vreodată. El îşi cufundă mâinile în părul ei şi trase de el până ce buzele ei le întâlniră pe ale lui. El îi devastă gura cu limba în timp ce mâinile îi jucau pe tot corpul.

Degetele lui întâlniră pielea catifelată şi curbele line. O răsuci uşor pe spate. Cu degetul, îi urmări linia trupului de la gât până la buric şi înapoi până la sâni. Cu degetul mare îi mângâie sfârcul până când acesta se prefăcu într-un vârf ascuţit pe care îl luă în posesie cu limba. Mâinile lui îi mângâiau trupul. Buzele le urmară, lingând-o de la sâni până în talie şi rămânând pe şolduri. Voia s-o satisfacă aşa cum nu mai satisfăcuse pe nimeni.

Cori încercă să-şi menţină trupul liniştit când mâinile şi gura lui o mângâiau cu pricepere, dar fiecare sărut şi fiecare mângâiere o făceau să dorească mai mult. Modul lui de a face dragoste o lăsase fără suflare. Propriile ei răspunsuri o uimiră.

El o săruta peste tot până pe pântece şi jos, pe picioare, lingându-i glezna şi apoi curbura tălpilor. Se întreba cât va mai dura până când îl va implora să o pătrundă ca să o satisfacă complet.

— Ai idee cât de mult te doresc? reuşi ea să şoptească, amintindu-şi sunetul răguşit al vocii lui când o întrebase acelaşi lucru cu câteva minute în urmă.

Înainte să respire încă o dată, el îşi strecură unul din degete în căldura umedă dintre picioarele ei.

— Ştiu exact cât de mult mă doreşti, iubito. Şi îţi promit că nu te voi dezamăgi.

Sprijinindu-se în braţe, el se poziţionă între coapsele ei, apoi îngheţă.

— O, Doamne, Cori. Avem o problemă.

Ea îşi vârî mâna între trupurile lor şi îl cuprinse frământându-i uşor penisul rigid.

— Ştiu.

— Nu asta e problema. El coborî de pe ea, punându-şi mâinile la ochi. Nu sunt pregătit, îi spuse el încet.

Ei îi luă o clipă să-şi dea seama ce încerca el să-i spună. Când înţelese în cele din urmă, scoase un oftat uşor.

Fusese aşa de prinsă în sentimentele erotice pe care le experimenta încât nu se gândise la posibilitatea de a rămâne gravidă. Jake, pe de altă parte reuşise să se controleze destul cât să se oprească atunci când îşi dăduse seama că nu o

poate proteja. Acum avea încă un motiv pentru care să ţină la acest bărbat, încă unu! pentru care să îl creadă deosebit.

Cori se uită la el. Trebuia să zâmbească. El părea aşa de nenorocit. Tandreţea o învălui.

— Cred că pot rezolva problema, se oferi ea şi se ridică în picioare, fără să-i pese că era dezbrăcată în faţa lui. Nu pleca.

Ea se întoarse din baie imediat şi puse jos o cutie micuţă, apoi se aşează lângă ei.

Jake recunoscu imediat ambalajul albastru. Îi ridică, dezvelind funda roşie şi albastră şi darul de Crăciun ieşi la iveală. Pentru Cori, citi el, în cazul în care îmi vei urma sfatul ca să fii în siguranţă. Cu dragoste, Marsha. El ridică o sprânceană întrebându-se de ce Marsha cumpără

prezervative pentru Cori.

Ridicând din umeri ea zâmbi.

— Marsha crede că ar trebui… să mă distrez mai mult. Modul în care Cori accentuase ultimul cuvânt nu lăsa niciun dubiu asupra sensului.

Lui Jake nu-i plăcea ca cineva să-i dea un astfel de sfat lui Cori. Rupse funda şi deschise capacul, apoi îşi trecu degetele peste pacheţele, numărându-le. Un sentiment de satisfacţie îl năpădi.

— O duzină completă, spuse el încet, nechinuindu-se să-şi ascundă uşurarea. Nu prea te-ai distrat în ultimul timp, nu? Ea scutură din cap şi el îi văzu roşeaţa din obraji. Se aplecă peste ea şi o sărută adânc. În seara asta o să te distrezi.

O puse pe covor şi o sărută dulce, vrând mai mult ca orice să-i provoace plăcere. Îi sărută din nou pleoapele,

fruntea şi umerii, sânii. Limba lui linse jucăuş pielea în zona stomacului apoi îi necăji triunghiul auriu roşcat al părului pubian înainte să coboare mai în adânc.

Cori se arcui în timp ce gura lui se mişcă în sexul ei. El îşi înfipse mâinile în coapsele ei şi ea îşi desfăcu picioarele pentru el într-un abandon complet, luând tot ceea ce i se oferea, acceptându-i darul fără jenă. Degetul lui luă locul buzelor în timp ce o aducea aproape de orgasm.

— Asta e iubito, murmură el, dă-ţi drumul.

Ea îi auzi cuvintele tandre de încurajare şi căldură o trecu prin tot centrul fiinţei ei. Brusc se cutremură necontrolat. Sexul ei îi încleşta degetul năpădită de spasm după spasm care o lăsară slăbită. Îi simţi sărutările de pe sâni, apoi gura lui o acoperi pe a ei. Ea îi

cuprinse gâtul cu braţele.

— Vreau să intri în mine, îi şopti ea în gură. Ea se întinse şi pipăi podeaua cu mâna până când găsi cutia albastră. Cu mâinile tremurânde, încercă în zadar să deschidă unul dintre pacheţele.

Jake se întinse şi luă pliculeţul strălucitor şi îl rupse.

— Data viitoare îl deschizi tu, îi promise el chicotind sexy, când nu te vei mai grăbi.

Un moment mai târziu o pătrunse.

Cu un efort incredibil el îşi menţinu trupul perfect calm, dând trupului ei timp să se obişnuiască.

— A trecut mult timp pentru tine. E bine?

Zâmbetul ei îi trimise fiori pe şira spinării. Ea se agăţă de carnea lui tare, primindu-l cu bucurie.

Plăcerea dulce pe care o simţea părea să-i aline sufletul. El îşi şopti numele iar şi iar şi o simţi mişcându-se sub el într-un ritm calm, liniştit. Ea îşi înfipse degetele în spatele lui şi se împinse mai tare.

— Încetineşte, iubito. Nu mă mai pot controla prea mult.

Ea îl privi intens.

— Nu pot. Mă simt prea bine. Prea bine. Neputând să se mai ţină, el o apucă de şolduri şi o ridică, lovind-o cu penisul iar şi iar.

— Deschide ochii, Cori. Uită-te la mine.

El privi în ochii plini de pasiune. Ea desfăcu buzele, şoptindu-i numele. Se arcui pe spate şi tremură sub el, pătrunsă de orgasm pentru a doua oară. Trupurile li se apropiară, zvâcnind repetat.

El nu se mai putu abţine. În cele din urmă, îşi dădu drumul, strigându-i numele, şoptindu-i cuvinte de dragoste.

Capitolul 7

Cori se îmbrăcă cu costumul ei bleu de velur şi se aşează turceşte într-un colţ la piciorul patului. Cu cotul, pe un genunchi, ea îşi odihni bărbia în mână şi îl privi pe Jake cum dormea. Ştia că nu era politicos să se uite lung, dar continua. Nu o îngrijora faptul că nesocotea o regulă minoră a etichetei.

După săptămânile în care încercase să reziste atracţiei lui Jake, cedase în cele din urmă, îşi încălcase regula de a nu se implica sentimental cu vreun bărbat decât la nivel social. În cele din urmă se convinse că le putea avea pe toate, că putea ţine la un bărbat, putea avea o

relaţie intimă cu el şi să îşi menţină totuşi independenţa fizică şi emoţională pe care se chinuise atât de mult să şi-o dobândească.

Noaptea trecută fusese aşa de sigură de decizia ei dar privind lucrurile în lumina rece a zilei nu mai eră atât de sigură. Fiind cu Jake, făcând dragoste cu el, simţise că era bine, natural ce făcea. Nu avusese nicio ezitare când îşi unise trupul cu al lui. De fapt, se simţise deodată întregită pentru prima dată după o perioadă foarte lungă.

De asta era aşa de încărcată de îndoieli în dimineaţa asta.

Cum se uită la el, Jake se răsuci pe burtă. Cuvertura căzu şi îi lăsă la vedere umerii şi spatele. Talia şi şoldurile lui, înguste în comparaţie cu spatele, îi erau ascunse vederii, dar ştia ce va găsi dacă se

va întinde şi va da deoparte cearceaful cu motiv floral, mai mulţi muşchi cu care avusese cel mai intim contact din viaţa ei.

Privirea îi rătăci mai jos, la picioarele care atârnau la marginea patului. Zâmbi. Se putea ca el să o dorească în pat, dar în mod cert nu se potrivea în el. Ar putea regreta că petrecuse noaptea cu ea când se va trezi îmbufnat că dormise prost pe o sofa care era mică pentru el.

Nu că ar fi dormit prea mult. Ea îşi aminti multele dăji în care aţipise extenuată şi mulţumită, doar ca să fie trezită de vârfurile degetelor lui care îi mângâiau spatele, de buzele insistente care îi sărutau uşor genunchii, şoldurile, ceafa.

De fiecare dată când făcuseră dragoste îşi împărtăşiră secrete, gânduri şi dorinţe, descoperiseră moduri noi,

emoţionante de a-şi face plăcere unul altuia, experimentară o senzaţie grozavă a împlinirii mai mult ca oricând. De fiecare dată ea se mai îndrăgostea un pic de el.

Se îndrăgostea? Respingând noţiunea automat ea încălcase cea mai importantă lege, îşi yârî picioarele în mocasinii roz-pal şi se ridică. Îşi luă geanta de pe masa din bucătărie şi ieşi încet afară. Dacă se grăbea va putea ajunge la brutărie după gogoşi calde şi se va întoarce înainte să se trezească Jake. Şi poate că aerul rece al dimineţii îi va limpezi mintea şi o va face să gândească mai raţional.

Se sui în maşină, îşi puse centura de siguranţă şi porni motorul. O întâmpină un sunet clic-clicclic.

— Minunat. Încă o baterie moartă.

Cu un oftat se întoarse în casă ca să cheme remorcherul. Cel puţin nu trebuia

să piardă timp căutând numărul. Îl ştia pe dinafară.

În creierul lui amorţit de somn pe jumătate, Jake, nu putu localiza sunetul slab, zornăitor. Părea să-i vină de undeva din cap. Îşi imagină o barcă cu motor, un punct în depărtare care se deplasa cu o viteză uimitoare. Zgomotul se intensifică şi el se gândi că nu venea din vis. Era prea real, şi practic în capul lui.

Deschise un ochi în silă ca să vadă o mare minge portocalie. Se întreba de ce Cori pusese o pereche de papuci blănoşi pe pernă la câţiva centimetri de nasul lui.

Papucul se ridică şi începu să se răsucească, rezolvând misterul.

Pisoiul ei mare şi portocaliu mieuna.

— Bună Max, spuse Jake căscând la rândul lui.

El mângâie pe cap felina prietenoasă

apoi se întinse. Fiecare muşchi din trupul său se împotrivi acţiunii.

În mijlocul nopţii el şi cu Cori traseră patul şi se suiră în el încolăciţi, îşi traseră pături şi cearceafuri pe ei, apoi le aruncară cât colo când pielea li se încinseră. Dacă nu ar fi fost aşa de distras ar fi observat că salteaua transpirase sub ei şi s-ar fi mutat pe podea. Modul în care tăblia patului ameninţa să-i oprească circulaţia la glezne îl sperie, data viitoare vor dormi în patul lui.

Jake zâmbi. Cori să doarmă în patul lui. Îi plăcea cum suna asta. Răsucindu-se pe o parte ca să o sărute, observă că era singur. Se ridică în fund, se aplecă peste perne şi privi în jur.

O rază de soare strălucea peste aşternutul cu care era acoperit, spunându-i că dormise mai mult decât de obicei,

chiar şi pentru o zi de duminică. Nu-l surprinse, având în vedere că adormise obosit, extenuat, înainte de venirea zorilor.

Bolul de floricele şi sticla goală de vin nu mai erau pe podea lângă şemineu. Haina lui era aşezată pe spătarul balansoarului, pantalonii şi cămaşa lui împăturite şi aşezate pe scaun, împreună cu butonii şi ceasul. Cori se trezise de câtăva vreme, trase el concluzia.

Vârându-şi mâinile sub cap, el şi-o imagină, în şortul acela mătăsos pe care îl văzuse atârnând în dosul uşii din baie, mergând tiptil prin cameră şi făcând curat, încercând să nu-l trezească, strângându-i hainele ca să le poată găsi fără să bântuie toată casa când se va da jos din pat.

Era o imagine îmbietoare, surprinzător de intimă, cu care se

obişnuise fără cel mai mic efort. La naiba, deja se obişnuise cu asta.

Cu două zile în urmă, când decise să facă orice pentru ca Cori să devină parte din viaţa lui, nu se gândise la ceea ce implica o asemenea decizie, întrebări de genul ce rol voia el ca ea să joace în viaţa lui? Şi pentru cât timp? în dimineaţa asta ştia răspunsurile.

O voia de soţie.

Pentru o viaţă.

Jake clipi din ochi. Nu căutase un partener de viaţă, dar nu se îndoia de faptul că îl găsise. Pentru prima dată întâlnise o femeie fără de care nu se putea imagina. Şi nici nu intenţiona. Zvârlind cuverturile deoparte îşi balansă picioarele pe marginea patului şi îşi puse tălpile pe podea.

Vocile de afară îi atraseră atenţia. Îşi

înălţă capul şi ascultă, prinzând chicotitul sexy al lui Cori. O secundă mai târziu auzi şi un râs masculin.

Jake se ridică şi ajunse la balansoar în doi paşi. Fără să-şi mai pună lenjeria, îşi trase pantalonii şi îi încheie înainte să se ducă spre uşă. Închise un ochi şi se uită pe gaura cheii înainte să fie gata.

Parbrizul Volswagen-ului lui Cori era deschis şi conversa înflăcărat cu un bărbat. Se putu gândi la un singur cuvânt ca să descrie bărbatul: curat.

Tricoul lui alb, sportiv era vârât în nişte pantaloni de lucru care aveau o dungă de care un sergent în armată s-ar fi mândrit. Pantofii îi erau la fel de impresionanţi, strălucitori ca un bănuţ nou.

Tipul arăta mai mult ca un dansator la Chippendale decât un mecanic auto, aşa

cum arăta semnul de pe camionul parcat lângă Porsche-u lui Jake.

Deschise uşa, intenţionând să afle ce se întâmplă.

— Calmează-te iubito, zicea tipul. Bobby te va rezolva imediat.

Vocabular de surfer, observă Jake gândindu-se că se potrivea cu părul decolorat de soare care ieşea de sub şapca tipului. Undeva în mintea lui, Jake înregistra faptul că Cori trebuia să-l fi chemat ca să-i pornească maşina, dar pe el îl interesa mai mult tonul siropos şi prea familiar cu care discuta cu ea.

Trântind uşa după el, Jake hotărî că văzuse destul şi înaintă desculţ pe pavajul rece în timp ce tipul o luă pe Cori pe după umeri.

— Jake Tanner, prietenul doamnei, spuse el fără să mai aştepte ca Cori să-l

prezinte, şi întinse mâna. Aşa cum plănuise, tipul fu forţat să-i dea drumul lui Cori şi îi strânse mâna.

— Bobby Armstrong, Remorcarea de Urgenţă Armstrong. Mergem oriunde, oricând. Şi nu vă forţăm mâna luându-vă o avere pentru servicii bune. Clipi din ochi, părând să savureze gluma. Înţelegi ce vreau să spun?

Jake înghiţi o remarcă brutală despre unde s-ar putea duce Bobby.

— Sigur că da, Bobby.

Bobby îşi scoase şapca şi se duse mai aproape către Volswagen şi mai departe de Cori, observă Jake cu o mică notă de satisfacţie.

— Alternatorul este paradit. Va trebui să-l tractez până la atelier.

Jake duse mâna în buzunarul de la spate şi scotoci după portofel.

— Mă voi ocupa eu de maşina doamnei, îi spuse el mecanicului. Îmi pare rău că te-ai deplasat până aici degeaba.

— Jake! Cori îşi aşează mâna pe umărul lui Jake ca să-i atragă atenţia. Eu l-am sunat pe Bobby ca să…

— Întoarce-te în casă, Cori. Mă ocup eu de asta.

— Dar…

El îi tăie restul propoziţiei cu un sărut rapid, apoi o răsuci şi o bătu uşurei pe fund.

— Va dura doar o clipă, iubito, spuse el, şi se răsuci către Bobby.

Cu gura deschisă, ea se răsuci la timp ca să-l vadă pe Jake dându-i lui Bobby nişte bani, pentru deranj, apoi depuse o mână grea pe umăru! lui Bobby şi-l direcţionă către camion.

Întregul episod nu durase mai mult

de treizeci de secunde şi o lăsase mută de uimire. Oare o concediase Jake cu un sărut şi o bătaie pe fund? Se simţi de parcă era prinsă pe picior greşit, de parcă se uita la un film cu Ozzie şi Harriet, doar că Ozzie nu ar fi plecat cu un ultim gest în faţa spectatorilor.

Îşi încleştă mâinile în pumni de parcă ei îi puteau aduna furia şi începu să patruleze, privind în lături când Jake îl conduse pe Bobby la camion. J Respiră adânc şi îşi spuse să se calmeze. Adevărat, piratul se reîntorsese, mai arogant ca oricând dar nu ca să stea, nu dacă avea şi ea un cuvânt de spus.

Cine se credea? Întâi ieşise fără să poarte altceva decât pantalonii cu dunguliţe şi barba care-i crescuse peste noapte, arătând clar cum îşi petrecuse noaptea. Apoi avusese tupeul să o

concedieze, de parcă ea avea nevoie ca el să discute în numele ei.

Nu-şi putea crede ochilor, bărbatul grijuliu, sensibil cu care făcuse dragoste toată noaptea se transformase într-un tiran. De-abia îl recunoştea.

Brusc se opri din patrulat. Nu, nu era adevărat. Asta nuera prima, sau a doua dată când era tratată umilitor. A fost petrecerea de Halloween, biblioteca, picnicul, unde el vorbise de parcă era singurul care trebuia să decidă cu cine să se întâlnească sora sa. Înainte ca ea să scoată o vorbă, el o îmbrăţişă o trase către el şi o sărută. Trăgându-se într-o parte ea se eliberă din strânsoare.

— Ce crezi că faci? spuse ea uitându-se urât la el.

El îi depuse un sărut pe vârful nasului, apoi zâmbi.

— Încerc să te sărut de dimineaţă, spuse el cu o strălucire diavolească în ochi.

— Foarte amuzant. Cine ţi-a dat dreptul să-l trimiţi înapoi?

El îşi împreună sprâncenele şi se încruntă la ea.

— Pe cine?

— Pe Bobby?

Jake rezistă dorinţei de a-l imita pe Bobby Armstrong. Remorcare Urgentă Armstrong. Calmează-te, fetiţei. Hmmm. Dacă ea avea nevoie ca cineva să repare lucrurile ca lumea, atunci el o va face. Apoi, amintindu-şi modul în care Bobby îşi pusese mâna pe umărul lui Cori simţi că ia foc. Îşi lăsă braţele să cadă. Cori se dădu doi paşi înapoi.

— Mă voi îngriji eu de maşina ta, spuse el încet, fiindcă nu vedea de ce să

ţipe. Nu-ţi face griji.

— Nu ai dreptul să te amesteci. Nu e treaba ta.

— Tu eşti treaba mea şi la fel maşina ta, ţipă el uitând intenţia de a discuta în secret. Încă îl mai vedea în minte pe Bobby ţinându-se după ea. Îşi încleştă pumnii până când îl dureră degetele. Dacă ai vreo problemă, spune-mi mie şi mă voi ocupa eu de asta.

— Sunt perfect capabilă să am grijă de mine, dar îţi apreciez oferta.

— Nicio problemă, mă ocup eu.

Drept răspuns ea îi întoarse spatele.

Jake o auzi vorbind de una singură. Părea ca şi când ar număra până la zece aşa nervoasă cum era, dar el nu-şi imagina ce o deranjase într-atât. Se uită lung la spatele ei, aşteptând ca ea să se calmeze. Când în cele din urmă ea se răsuci către

el, se gândi că tehnica cu număratul funcţionase. Arăta foarte bine.

— M-ai concediat, zise ea un pic mai tare, de parcă nu m-aş fi putut descurca cu mecanicul auto.

— Iubito, dacă tipul ăla e mecanic, eu sunt Papa.

— Bobby are propria companie auto de mai mulţi ani.

— Şi-a construit-o cu escavatorul propriu?

— Este staţia de la intersecţia lui Holly cu McFarland.

Amintindu-şi staţia de benzină pe care i-o menţionă, Jake îşi încrucişă braţele peste piept şi pufni scurt.

— Drăguţ loc. Pun pariu că altcineva execută reparaţiile.

— Jake, nu-i adevărat.

— L-ai văzut mâinile? Doamne,

unghiile tipului erau manichiurate. Pun pariu că nu a făcut nici măcar o pană. El scutură din cap. Mecanic autorizat pe…

— Destul. Cori scrâşni din dinţi întrebându-se dacă se certa pe seama reparaţiei maşinii; o idee prostească. Ar fi fost fericită să-l lase să se ocupe de maşina ei. Dacă dorea, îl va lăsa să o spele, să cureţe motorul. Ar fi o plăcere, nu, o uşurare, să treacă responsabilitatea asta pe umerii altcuiva.

Dar nu asta era problema.

Încet, îşi înălţă capul, urmărind cu ochii linia pieptului său musculos, până când îi întâlni privirea. Problema era modul în care o tratase.

Îi trebuiră ani de zile ca să se convingă că nu era ca mama ei, că se putea descurca de una singură că nu avea nevoie de un bărbat care să facă totul

pentru ea. Şi el se amestecase şi o dăduse deoparte de parcă era incapabilă să se ocupe de o problemă minoră.

Scoase un oftat. Ştiuse de la bun început că Jake era genul de bărbat căruia îi plăcea să preia controlul. Şi-ar fi dat seama mai devreme sau mai târziu că încerca să preia controlul vieţii ei şi ar fi refuzat să-l mai vadă.

— Cred că mai bine ţi-ai lua lucrurile şi ai pleca, zise ea.

— Ce?

— Am făcut o greşeală noaptea trecută şi cu cât înfruntăm faptele mai repede, cu atât mai bine.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre asta. Ea gesticula cu ambele braţe. Luând totul în vizor. Poate că Susie e obişnuită să te bagi în treburile ei oricând doreşti, dar eu nu.

— Cori, iubito. El se întinse după ea dar ea se dădu înapoi. Exagerezi. Am încercat să te ajut.

Deborah Harmse

— Grozav. De câte ori crezi că am nevoie de ajutor te ridici şi preiei lucrurile. Mulţumesc, nu am nevoie de aşa ceva. El încercă să deschidă gura. Aş vrea să pleci. Acum.

Spre surpriza ei, el se răsuci şi intră în casă. Când ieşi o clipă mai târziu, avea pantofii într-o mână şi cheile de la maşină într-alta. Avusese timp să-şi pună cămaşa şi haina, dar nu se mai chinuise cu butonii. Cravata îi atârna aiurea la gât şi batista îi ieşea din buzunarul de la piept. Arăta furios.

— Ştii ce cred? spuse el, arătându-i un deget ca să accentueze. Cred că ţi-e frică să afli că ai nevoie de un pic de

ajutor. Încerci să dovedeşti că Cori McLaughlin poate face totul singură. Ştiu că e foarte important pentru tine, dar lasă-mă să-ţi spun ceva. Ai nevoie de oameni, ca şi ceilalţi.

— Nu am nevoie de nimeni care să-mi conducă viaţa.

— Nu ai nevoie ca eu să-ţi conduc viaţa. Asta vrei să spui, nu?

Fără să mai spună vreun cuvânt, el se îndreptă către maşină şi plecă.

Ea îl privi plecând, spunând că făcuse un lucru bun rupând relaţia chiar aici şi acum. Lucrurile merseseră prea departe. Experienţa o învăţase că o va durea mai puţin dacă nu se implica atât de mult încât să nu poată sta fără el. Era cea mai bună soluţie.

Încă năucită, se duse către masa de picnic şi se aşeză pe bancă. Lacrimile îi

ţâşniră imediat.

— Unchiule J.T., o să te căsătoreşti cu Cori? Jake îşi înălţă capul şi îl scoase de sub Porsche-ul lui.

— Fir-ar să fie, vreau să spun… pe dracu’.

Cu mâinile pe amortizor se târî pe podeaua garajului până când fixă matriţa ca lumea.

— Ei, te însori? repetă nepotul său de şase anişori.

— Ar fi destul de greu acum, replică Jake având în vedere că doamna nici măcar nu-mi vorbeşte.

— Grea treabă, amice. Se vede că e friptă. Rick mai puse ceară pe cârpă şi reluă de unde rămase cu lustruitul pe aripa din faţă.

Jake îşi studie nepotul, scuturând din cap la acurateţea concluziei pe care

acesta o trase.

— Cum de ai ajuns la ideea asta aşa de repede?

Ricky pufni.

— Cunosc eu fetele. El îşi împinse bărbia în faţă cu mâinile în şolduri. Sunt aşa de furioasă, n-o să-ţi mai vorbesc niciodată, mimă el, cu vocea subţiată în mod deliberat.

Jake se aplecă înainte rezemându-şi coatele pe genunchi.

— Sună de parcă ai avea experienţă la lucruri de genul ăsta.

— Sigur că da. Aşa spune sora mea când fac ceva ce nu-i place. Urăsc când fetele fac asta.

Jake chicoti uşor şi se ridică.

— Şi eu.

După ce îşi agăţă cheia fixă pe cuierul din spatele băncii de lucru, Jake

scotoci printre boarfe după un tricou vechi înainte să vină lângă Ricky. Era uşurat de faptul că nepotul său nu-l întreba de ce lustruiau aripa deja terminată. Ricky era încă prea mic ca să înţeleagă dar Jake descoperise că cei mai bun mod de a-şi scoate din minte o femeie era să-şi îndrepte atenţia asupra problemelor de familie. Dacă se dedica muncii pe care o făcea nu va mai avea energie ca să gândească. Tehnica lucrase minunat în trecut.

Spera ca şi azi să funcţioneze la fel de bine.

Apropiindu-se de maşină, Jake se concentră asupra aranjării ei.

— Probabil că va trebui să-i duci lui Cori nişte flori.

Mâna lui Jake îngheţă în mişcare.

— Crezi că va merge?

Ricky dădu din cap entuziasmat.

— Mda. Aşa s-a întâmplat într-un film pe care l-am văzut eu odată. O fată s-a supărat pe băiatul ei aşa că el i-a luat flori. L-a început a ţipat, apoi l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat. A fost o ceartă mică, dar în final s-a rezolvat. Pocni din degete. Uite aşa.

Uite aşa. Jake îşi dori să fie atât de simplu.

Scuturând din cap, merse în colţul garajului şi luă o cârpă curată înainte să se reîntoarcă la maşină.

— Mulţumesc pentru sugestie, dar cred că de data asta nu merg florile, băiete.

Ricky se dădu în lături şi luă şi el altă cârpă.

— Cum aşa?

— Cori a fost ofensată tare.

— Oh! Ricky îşi împreună

sprâncenele şi îşi încrucişă braţele la piept, l-ai putea cumpăra un ursuleţ. Animale pentru fete.

— Nici asta nu va merge.

— De ce nu?

— Fiindcă atunci când m-a dat afară a vorbit ca şi când nu ar vrea să mă mai vadă.

— Uau! Chiar că a fost ofensată.

Jake încuviinţă din cap, gândindu-se că şi el a fost supărat. Fiindcă mecanicul pusese mâinile pe Cori, fiindcă Cori luase apărarea tipului când Jake pusese la îndoială abilitatea mecanicului, pe modul în care-i spusese că încerca să-i conducă viaţa când tot ce dorea el era să-i repare maşina blestemată.

Încă iritat, trase de colţurile maioului până când îl făcu cârpă de şters.

— Da, mi-e teamă că e ceva serios,

Ricky, şi nu cred că mă va plăcea din nou dacă îi voi cumpăra ceva.

Ricky îşi făcu cârpa pătrăţel.

— Poate că ar trebui să-i spui că îţi pare rău.

— Grozavă idee, dar nu cred că mă va asculta.

— Serios? Ce i-ai făcut?

— Nu i-am făcut nimic. Încercam doar s-o ajut.

— Atunci de ce s-a înfuriat aşa de rău?

— Nu ştiu! Jake închise ochii şi numără încet până la trei, se uită la nepotul său întrebându-se dacă puştii aveau un instrument special care să te aducă la un subiect pe care nu doreai să-l discuţi.

— Uite, zise el răbdător, am putea discuta despre altceva?

— Sigur. Eu şi cu Jason am găsit o broască moartă în piscină ieri. Ricky îşi încreţi nasul. Era grasă.

Jake reuşi să râdă.

— Îmi imaginez. Deşi subiectul ăsta trebuia să fie mai uşor decât celălalt, nu era. El spusese adevărul când îi zisese lui Ricky că nu ştia de ce Cori era supărată. Ştia, în regulă, că nu o putea învinui niciun pic pentru modul în care ţipase la el. Doamne, acţionase ca un prost, nebun de gelozie.

Dar când îl văzuse pe domnul Curat aşezânr du-şi braţul peste umărul femeii cu care îşi petrecuse noaptea făcând dragoste, ceva din interiorul lui răbufni. De parcă fiecare hormon venise la viaţă. Scuturând din cap, decise că nu fusese o idee bună să-şi urmeze instinctele de data asta.

— Facem o pauză? spuse Ricky, întrerupând gândurile lui Jake.

Jake se uită în jos spre Ricky. Cârpa îi atârna în mâna dreaptă şi el clipi din ochi somnoros.

— Bună idee.

— Te întrec până în casă, ţipă Ricky venind din nou la viaţă şi luând-o la fugă, lăsându-l pe Jake în spatele lui. Erau aproape de uşă când Ricky se împiedică.

Automat, Jakese întinse şi îl prinse înainte să cadă.

— E-n regulă?

Ricky făcu semn din cap că da. Uitându-se în jos, Jake descoperi problema.

— Mai bine am lega şiretul ăla, băiete.

— Îl leg eu.

— Nicio problemă. Jake îngenunche

şi luă şireturile.

Ricky îi dădu mâinile deoparte.

— Îl pot lega eu, unchiule J.T.

Jake se ridică în picioare şi îl privi pe Ricky luptându-se să-şi lege şireturile, gândindu-se că semăna mult cu mama lui. Mary avea aceeaşi expresie a feţei când era hotărâtă să demonstreze că putea face ceva fără ajutorul lui. Jake zâmbi. Nu se schimbase prea mult. Încă refuza să-l lase să facă ceva pentru ea.

Mulţumesc pentru ofertă, dar sunt obişnuită să mă descurc singură, îi spusese ea ferm.

La fel de hotărâtă fusese şi Cori în acea dimineaţă.

Cori.

El şi-o imagină aşa cum stătea în stradă lângă maşina lui, cu o expresie de luptătoare pe faţă, apoi o compară cu

expresia independentei Mary de acum câteva zile când se oferise să o ajute să schimbe robinetele la bucătărie. Nu era diferenţă între ele. Deloc chiar.

Vârându-şi mâinile în buzunarele din spate ale blugilor săi, îşi dădu seama că şi Ricky era independent.

Cu alte cuvinte, era înlăturat

Jake se aşează pe treptele verandei. Aşa bune cum îi erau intenţiile, trebuia să recunoască că reacţiile îi erau văzute, de cele mai multe ori, ca nedorite. La dracu', în final va accepta faptul că Susie nu avea nevoie ca el să-şi bage nasul în treburile ei, apoi se întorsese şi făcuse acelaşi lucru cu Cori. Şi ea fusese cea care îi deschisese ochii asupra relaţiei cu sora sa.

Doamne, o făcuse lată de data asta. De ce nu fusese atent când Cori încercase să-i spună că se putea descurca singură?

se întrebă el. Răspunsul veni rapid: el fusese prea ocupat ca să facă pe deşteptul din cauza unui remorcagiu care îi atinsese femeia.

Acum îşi tăiase craca. Cumva, trebuia să găsească un mod de a o face pe Cori să ştie că înţelesese ceea ce-i spusese.

Cori îşi folosi cotul ca să ţină în loc jaluzeaua la care făcuse ultimul tuşeu. Apoi se dădu un pas înapoi şi îşi admiră lucrul de mână, mulţumită că reuşise să instaleze jaluzelele într-o singură zi.

Şi o noapte, adăugă ea, amintindu-şi că era noapte când începuse să lucreze la ele şi le terminase dimineaţa. Încă de când se certase cu Jake şi-l trimisese acasă.

Îşi roti ochii prin magazin gândindu-se ce să mai facă, şi se întinse după ceaşca cu ceai. Sorbi cu grijă, dorindu-şi ca lichidul negru să se răcească ca să-l poată

da pe gât dintr-o înghiţitură şi să se poată răcori.

Telefonul sună.

Sări, vărsând ceai fierbinte în farfurie.

— Fir-ar să fie. Telefonul continuă să sune. Îşi şterse mâna pe fundul blugilor şi făcu o remarcă oribilă la invenţia lui Alexander Graham Bell, refuzând să ridice receptorul doar din cauza zgomotului pe care îl făcea.

Era duminică, aşa că nu avea chef să primească telefoane de serviciu. Deschise robotul, ca să nu trebuiască să discute cu nimeni. Când va mai suna cineva maşina ei va înregistra şi i-l va transmite.

În timp ce descifra cum să monteze jaluzelele, Bobby sunase ca să-i spună că şareta mergea şi că o putea lua oricând. Venise la ea acasă, a doua oară, la scurt

timp după plecarea lui Jake, şi fără un cuvânt la cele întâmplate, ridică maşina. După ce o lăsase la atelier promise să o facă nou-nouţă şi plecă.

Sunase Marsha. De patru sau cinci ori.

Bună, Cori. Ce mai e nou? Sună-mă când poţi. Ţac.

Amice. Ce mai faci? Ai uitat cum să suni? Ţac.

Hei, McLaughlin, nu mai ştii să suni? Ţac.

Nu mersese la ţintă ca să întrebe detalii despre legătura lui Cori cu Jake, ar pentru asta sună. Cori nu era gata să discute ceva despre ceea ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore. De aceea deschisese robotul.

Cori se strâmbă. Pe cine încerca să prostească? O deschisese din cauza lui

Jake.

Nu ştia ce să-i spună dacă sună. Când va suna, se gândi ea, convinsă că nu-l va mai vedea.

Ţac. Încă un telefon.

Vorbitorul trebuie să se fi decis că nu avea sens să-i lase vreun mesaj. Sau se încăpăţâna să-i vorbească ei, şi nu maşinii. Se uită la telefon. Jake avea această încăpăţânare. Plecase furios ca vijelia dar îl cunoştea destui de bine ca să ştie că nu se terminase totul între ei, că el nu va renunţa fără luptă. Şi fiindcă se calmase şi ea după mai multe ore, îşi dădu seama că nu dorea să se termine, cel puţin nu din cauza unei neînţelegeri.

Gândind mai limpede acum, îşi aminti că ştiuse de la începutul relaţiei lor că Jake avea o personalitate care îl făcea să-i conducă pe toţi. Ar fi trebuit să fie

pregătită pentru această dimineaţă şi să raţioneze logic, în loc să se supere.

Dar el se purtase ca un stăpân, se contrazise ea, când o sărutase şi o trimisese în casă, ca să aştepte până discuta problema maşinii. Doamne, era prea mult. Şi modul nebunesc în care reacţionase când îl apărase pe Bobby, de parcă îi era vreun rival în turnir şi ea îl alesese campion pe Bobby Mecanicul în loc de Jake Magnificul. Vai, trebuia să se fi gândit că era gelos.

Încet, Cori aşează ceaşca jos. Sprijinindu-se într-un cot pe masă, se mai gândi o dată. Ea şi cu Bobby fuseseră prieteni încă din şcoală, dar Jake nu avea de unde să ştie asta. Bobby o înconjurase cu braţul când Jake ieşise din casă ca un taur care văzuse steagul roşu. E foarte posibil să fi avut impresia greşită despre

ceea ce era între ea şi Bobby. Poate că fusese gelos.

Asta îi va explica, în mod sigur, comportamentul, poate că i-l va şi scuza.

Şi el nu era complet ţicnit încât să creadă că avea nevoie de el sub pretextul maşinii. Îi spusese toate problemele pe care le avusese cu ea şi că nu mai spera să o scoată la capăt cu maşina. Iar ea sărise pe el când încercase să o ajute.

Bună treabă, McLaughlin.

Telefonul sună din nou. În timp ce ascultă propriile instrucţiuni date interlocutorului, bătea din degete pe masă, nerăbdătoare să afle cine suna de data asta.

— Dacă nu ridici receptorul chiar acum o să-l trimit pe soţul meu acolo să vadă ce e cu tine, şi va fi foarte furios dacă îl voi determina să plece în mijlocul celor

şaizeci de minute, o auzi pe Marsha spunând. Ai timp până număr la trei. Unu… doi… doi şi jumătate…

Cori smulse receptorul din furcă.

— Bine, bine, sunt aici.

— Vai, măi fată. Chiar eram îngrijorată pentru tine, spuse Marsha.

— Îmi pare rău. N-am vrut…

— Eşti bine? Unde ai fost? De ce nu m-ai sunat?

— Sunt bine. Serios. Cori respiră adânc. Nu aveam chef să discut cu nimeni azi.

Marsha scoase un zgomot nazal, apoi începu să ceară toate detaliile despre întâlnire şi după aceea.

Câteva minute mai târziu, Cori se pomeni recunoscând în silă că ea şi cu Jake folosiseră echipamentul dăruit de Marsha.

Marsha scoase un oftat de uşurare.

— Atunci totul este bine între voi.

— Bine ar fi, murmură Cori.

— Ce e? Ce ai spus?

— Am spus că bine ar fi… O bătaie în uşă întrerupse discuţia. Cori surâse, se uită în sus şi trimise mulţumiri cerului. Trebuie să închid. E cineva la uşă.

— La ora asta din noapte? Cori, fii atentă. Mă auzi? Eşti singură acolo?

— Relaxează-te, Marsha. Nu deschid uşa până ce nu sunt sigură.

Închise.

Bătaia se înteţi.

Se duse şi deschise vizorul, şi văzu ceva care arăta suspicios, cu un nas mare şi roşu. O secundă mai târziu obiectul roşu se ridică uşor, aducând în vizor o pereche de dinţi perfecţi, înconjuraţi de buze roşii, proporţionale cu nasul uriaş.

Trase vizorul cu o mână şi verifică yala cu cealaltă. Încuiată. Era perfect. O făcuse mai devreme.

— Cine-i acolo? îşi apăsă urechea de uşă şi aşteptă o replică.

— Domnişoară Cori McLaughlin?

Ea redeschise vizorul în silă.

— Da?

Nasul se mişcă în sus şi în jos.

— Minunat. Absolut minunat, spuse vocea înfundată. Am un mesaj pentru tine.

Aşa cum se uita, musafirul ei se dădu un pas înapoi şi ţinu un plic mare în faţa vizorului. Numele şi adresa ei erau înscrise în litere îngroşate. Cu câtva timp în urmă scrisese la Clown-o-Grams. Inc., gândindu-se că ar fi amuzant.

— Cine te-a trimis?

Clovnul se mai dădu doi paşi înapoi şi ea îl putu vedea mai bine. Purta o vestă

mov-cardinal peste un costum închis la culoare. Avea faţa vopsită în alb, cu lacrimi arigintii pictate pe fiecare obraz şi o frunte ridicol de înaltă, o cunună de bucle de nylon galbene, verzi, albastre şi albe.

— Domnişoară McLaughlin, spuse el pe un ton înăbuşit, sunt aici cu afaceri. Deschide.

Cori îngheţă.

— Ia stai uşurel. Nu deschid uşa oricărui clovn care bate. De unde să ştiu eu că nu eşti un hoţ sau urK criminal deghizat?

Umerii clovnului părură să se cutremure.

— Doamnă, arăt ca şi când aş vrea să te atac?

Într-o mână ducea un buchet de flori la fel de mari şi colorate ca cele pe care le

adusese ea din excursia în Mexico, şi în cealaltă mână un ursuleţ cafeniu cu turcoaz, cam de un metru jumătate, şi o sticlă de vin împreună cu vreo şase baloane. Părea inofensiv, în regulă, şi probabil fusese trimis de cineva care dorea să o felicite pentru magazin.

Cori lăsă lacătul şi deschise uşa.

— Bine. Poţi intra. Dar fără bancuri.

Clovnul intră şi se plantă în mijlocul camerei, costumul jucând pe el în timp ce se bâţâia pe ritmul unei melodii. Întinse mâna stângă şi îi oferi florile de hârtie.

— Pentru tine, draga mea.

— Mulţumesc. Intrând în joc, ea acceptă buchetul cu o plecăciune.

Clovnul începu să danseze. Cori se învârti în cerc în timp ce el dansa pe lângă ea bătând din palme, acceptând cu graţie un dar după altul, până ce nu le mai putu

ţine în braţe. Râzând, se gândi că tipul era bun în meseria lui. Se simţi mai bine decât… decât de dimineaţă.

După ce execută o plecăciune, clovnul îi înmânã darul final.

Cori făcu vraf cadourile ca să ia plicul mare. Examină scrisoarea timp de câteva secunde, îl deschise şi scoase o singură foaie.

Am crezut că dacă o să fac pe clovnul, o să mă pot îmbrăca astfel. Te rog, iartă-mă. Am fost un prost. J.T.

Clovnul se ridică şi îşi scoase masca.

— Jake? El se ridică în mijlocul magazinului purtând peruca colorată şi o expresie serioasă.

— Doar ascultă-mă, zise el. Da?

Ea deschise gura ca să vorbească. Nu ieşi nimic. În final trebui să dea din cap.

El oftă din greu, şi făcu un pas către

ea, pantalonii fi uturându-i în timp ce se mişca.

— Ai avut dreptate, nu trebuia să mă amestec când discutai cu Bobby. Cuvintele îi ieşiră în grabă, de parcă, se aştepta s-o audă dându-l afară în orice clipă. Eşti perfect capabilă să-ţi porţi de grijă şi nu ar fi trebuit să te tratez ca pe un copil. ŞI. Am fost gelos, pentru că te-a atins tipul. Am acţionat ca un idiot, Iartă-mă. Pentru tot. El clipi din ochi, ascunzându-şi privirea albastră, strălucitoare, de ea. Vorbesc serios.

Ea îşi coborî privirea şi îşi trecu degetele peste numele de pe plic. O surprinsese încă o dată. După modul în care îl tratase nu-l putea învinovăţi dacă nu i-ar mai fi vorbit vreodată. Dar el venise la uşa ei îmbrăcat ca un clovn, cu daruri imense, prosteşti, care îţi sfâşiau

inima.

Jake îşi ţinu respiraţia până când ea îşi ridică privirea şi o întâlni pe a lui. El privi cum buzele i se întindeau într-un zâmbet, şi nodul din stomac i se dizolvă imediat.

Meritase tot efortul prin care trecuse învârtindu-se cu atâtea daruri, rugându-l pe un coleg de şcoală să-i împrumute costumul târziu, într-o duminică. Meritase foarte mult.

Se întinse şi trase de o aţă care atârna din tricoul ei roşu.

— Ţi-a înghiţit pisica limba?

Cori simţi lacrimi în ochi, dar nu le putea opri. Clipi, şi una dintre ele se scurse pe obraji…

— 0, iubito. Jake o trase în braţele lui. Te rog, nu plânge.

Dar nu voia să o oprească. O ţinu

strâns la piept, cu o mână pe sub talie, strivindu-i pieptul de al lui.

Inimă peste inirhă, coapsă în coapsă, el o lăsă să plângă. O frecă pe spate şi o mângâie pe obraji. Murmura cuvinte tandre de dragoste şi făcu sugestii răutăcioase despre ce ar putea face ca s-o înveselească.

Lacrimile udaseră pieptul costumului lui.

Nu fusese niciodată mai fericită.

— Ai de gând să mai dai apă la şoareci mult? Cred că mă înec, remarcă Jake.

Ea chicoti, apoi râse şi-începură să se sărute.

Încă purtând nasul roşu, Jake o strânse de umeri până când nu mai putu să respire, apoi o luă de mâini şi o îndepărtă de el.

— Ţi-e bine? Ea dădu din cap că da.

El o trase spre el şi îşi propti bărbia în creştetul capului ei.

— Pot să-ţi spun o poveste?

Ea dădu din nou din cap şi îşi încolăci braţele în jurul taliei lui, gândindu-se că se simţea bine în braţele lui.

— Când Susie avea cam şapte anişori, începu el, a primit o bicicletă nouă de Crăciun. Era pe două roţi, şi pentru un timp a fost mulţumită să meargă cu încă o roată la spate. Dar curând m-a pus să i-o scot. În cele din urmă am încuviinţat. Toată familia se aliniase pe verandă ca să o vadă pe Susie. Mama, Mary, Elizabeth. Erau cu toate acolo.

Cori, zâmbi, gândindu-se la prima ei aventură pe două roţi. Trebuise să împrumute bicicleta unei prietene, fiindcă ea nu avea şi căzuse de atâtea ori încât

era zgâriată toată în coate şi în genunchi. Dar fusese mândră de succesul ei. – Susie trebuie să fi fost încântată.

— A fost. Dar pot spune că a fost speriată. A fost greu drumul până pe ciment

Cori se încruntă.

— Susie a căzut?

— Nu. Am fugit după ea tot timpul. În timp ce vorbea o mângâia pe păr, pe umeri, pe spate. La început am ţinut bicicleta ca să o echilibrez, continuă el. Când părea că a început să o simtă, i-am dat drumul dar tot fugeam după ea în caz că-şi va pierde echilibrul. Susie râdea şi ţipa la toată lumea că mergea singurică, şi am lăsat-o să creadă asta. Aşa a fost în fiecare zi, până când m-am convins că nu va cădea.

— Nu i-ai dat niciodată şansa să

cadă, şopti ea.

El o îndepărtă uşor ca să o poată privi în faţă.

— Cred că aş fi fost distrus să o văd rănită.

— Dar şi asta face parte din procesul de creştere, să te zgârii un pic.

— Sigur, dar ştiam că ea conta pe faptul că eu eram acolo, şi nu o voi lăsa. Întotdeauna mi-am făcut griji că o voi lăsa într-o zi. El îşi concentră atenţia spre perete un timp, apoi înapoi către ea. Ca şi tata. El ne-a lăsat pe toţi.

— A fugit de voi, Jake. E diferit. Ea se întinse şi îi atinse obrazul cu mâna.

— Acum înţeleg asta. Şi mi-am dat seama că timp de douăzeci de ani am încercat să-i conving pe toţi că nu eram ca tata. Voiam ca toţi să ştie că puteau conta pe mine. El scoase un chicotit decisiv. La

naiba, eram aşa de hotărât să fiu acolo la nevoie, încât eram şi când nu era cazul. La fel ca şi cu tine.

— Jake, regret…

— Ei, e rândul meu să mă căiesc. Nu încerca să mă ridici în slăvi, bine?

— Dar am exagerat şi nu mă pricep la maşini şi dacă…

— Ei, gata cu asta. M-am gândit destul la asta, şi am primit un sfat semiprofesional, spuse el ştiind că Ricky venise cu ideea cadourilor pe care i le dăduse. Şi mi-am dat seama că eu am sărit calul, nu tu. Aşa că nu te scuza. El se uită pe cât de sincer putu. Sau îmi iau darurile şi plec acasă.

Cori se întinse şi îi cuprinse gâtul cu braţele. Îl trase mai aproape.

— Nu te duci nicăieri, caraghios mic, şi îşi lipi buzele de ale lui.

Capitolul 9

Cori stătea înaintea ferestrei pictate a magazinului ei. Era greu de crezut că mai erau doar! douăzeci şi cinci de zile de cumpărături până la Crăciun.

Oamenii se plimbau în şorturi, şepci de soare, simţindu-se mai mult în mijlocul verii decât la începutul iernii. Alături, mese albe de plastic şi scaune presărau trotuarul în faţa micului magazin de îngheţată ticsit de cumpărători care se opreau osteniţi să ia o gustare, cumpărători care, spera ea, de-abia aşteptau să intre mâine în librăria ei. Mâine. Ziua marii deschideri. De-abia avea stare să aştepte, se gândi ea întinzându-se şi trăgând obloanele, hotărând că nu dorea ca cineva să tragă cu ochiul la magazin până când nu era perfect, gata de

deschidere.

— General McLaughlin, mai ai treabă sau te scot la prânz?

Îşi strânse buzele ca să-şi suprime un surâs, se răsuci uşor cu faţa către Jake, dându-şi seama că se putea bucura de modul în care o tachina fiindcă ştia că o făcea în glumă.

Lunga discuţie pe care o avuseseră în seara în care el venise îmbrăcat ca un clovn fusese un macaz important pentru ei. Reuşise să-i explice nevoia ei de independenţă fără să intre în detalii, de ce era aşa de importantă pentru ea, iar el ascultase atent până să-i promită că nu va sări s-o ajute până când nu îl va ruga ea. Până acum se ţinuse de cuvânt. Timp de două săptămâni cât lucraseră împreună terminaseră magazinul, şi el nu încercase să-i submineze poziţia de şef al

proiectului. Niciodată. Începea să creadă că el înţelesese, cu adevărat, nevoia ei de a-şi controla viaţa singură.

— Raftul pentru best-seller-urile cartonate este gata? întrebă ea serioasă, jucând rolul de general.

El o salută crispat şi îşi pocni călcâiele.

Cizmele negre din piele pe care le purta se aliniară.

— Complet, aşa cum aţi ordonat.

Ca la carte. Mulţumită lui Jake, se gândi ea, fiindcă nu ar fi terminat în decembrie dacă i-ar fi refuzat ajutorul. Se uită de jur împrejur cu mândrie la tot ce realizaseră în scurt timp.

Podeaua lucea proaspăt lustruită, zona acoperită cu covoare din dreapta nu mai era murdară de fâşiuţe de hârtie şi ambalaje. Cutiile de carton şi gunoaiele

erau de mult dispărute, împreună cu uneltele de lucru şi cablurile electrice portocalii peste care trecea în fiecare zi.

Pe ici pe colo erau plante de decor, un ficus într-un colţ al ferestrei, palmieri de un metru în fiecare secţiune a magazinului, mai multe ghivece care atârnau din tavan, destul de verzi ca să atenueze austeritatea cărţilor din rafturi. Şi ideea lui Jake de a pune un covoraş oriental între scaunele aglomerate, una dintre cele mai bune idei, trebuia să recunoască, dădea camerei un aer tihnit.

Întorcându-se roată, luând în vizor întregul efect, îşi dădu seama pentru prima dată de când intrase în posesiunea unităţii că nu mai avea senzaţia că stă în mijlocul unei camere imense şi goale. Era un magazin. Magazinul ei.

Neputându-şi abţine mulţumirea,

hoinări de la un raft de cărţi la altul, oprindu-se în final înaintea secţiunii care conţinea lansări de carte. Îşi imagină cum va arăta locul mâine, plin de clienţi care căutau ceva de citit sau ceva potrivit pentru un cadou.

Când simţi două braţe înconjurându-i talia, ea se relaxă şi lăsă capul pe spate pe umărul lui Jake. El profită de gâtul ei expus şi îl acoperi cu sărutări. Trase de lobul urechii ei de mai multe ori înainte să meargă în josul urechii cu limba.

Ca o pisică alintată, ea se întinse, îşi ridică braţele şi îi încercui gâtul.

— Mmm…

— Nu te mai mmm…’ Ce avem la prânz? El o mângâie până când ajunse la sâni.

Ea se arcui de spate, împingându-se în el. Degetele lui mari îi frământară

sfârcurile şi ele se întăriră pe loc.

— Ţi-e foame?

— Am flămânzit. Jake îşi eliberă strânsoarea destul cât să-şi vâre mâinile pe sub tricoul ei să-i deschidă sutienul.

— De mâncare? Ea» se răsuci şi îi zâmbi, ştiind care va fi răspunsul lui.

— Printre altele. El îi scoase tricoul peste cap şi îi dădu drumul pe podea la picioarele sale. Îşi apropie gura şi prinse unul dintre sânii goi în timp ce cu mâinile îi desfăcea nasturele de la blugi, îngenunchind în faţa ei ca să-i scoată pantalonii mai uşor în stilul lui, el se pomeni uitându-se lung la o pereche de bikini albi cu multe buline roşii. Se întrebă dacă era posibil să sărute fiecare punct în parte, şi decise că era interesant de aflat.

Mintea nu putea să i se concentreze asupra număratului bulinelor mici aşa că

nici măcar nu mai încerca. Începu doar să o sărute pe oriunde găsea o bulină, sărutări scurte, lungi, mici muşcături, vârându-şi degetele pe sub banda elastică a bikinilor, ca să o găsească umedă şi gata pentru el. Cu mâinile agăţate de umerii lui, Cori încercă să rămână în picioare dar în cele din urmă cedă. Ei o linse cu limba de la stomac până la buze în timp ce ea se lăsă pe podea în faţa lui. Înfigându-şi mâinile în părul lui deschise gura mare, luându-i limba în interiorul umed şi fierbinte cu un geamăt.

În clipa următoare bikinii ei dispărură. Se întinse lângă el, pielea ei goală lipindu-se de materialul aspru al blugilor şi de tricoul de bumbac şi se gândi că nu se va sătura niciodată de senzaţiile contrare pe care le încerca alături de acest bărbat.

De fiecare dată când făceau dragoste era altceva, relaxată şi leneşă noaptea târziu în faţa unui foc cald, nespus de tandru în primele ore ale dimineţii. Când trăseseră maşina şi parcaseră supraveghind Rose Bowl, aşa cum făcuseră de două ori în la fel de multe săptămâni nemaiputând să aştepte până când ajungeau acasă, fusese de-a dreptul nebunesc. Se simţiseră ca şcolarii care chiuliseră de la şcoală, nervoşi în primele minute, dar plini de încredere arogantă când scăpaseră fără să fie prinşi. Dar în zile ca aceasta…

Degetele îi tremurau când ajunse la nasturii cămăşii lui, deschizându-i unul după altul, fără grabă, ca totul să fie plăcut.

Când în final îi deschise pe toţi, îi scoase cămaşa şi o azvârli. Îi desfăcu

cureaua apoi se luptă cu nasturele mare din talie. El chicoti şi ea. Ştiu imediat la ce se gândea, că întotdeauna ei îi luase de două ori mai mult ca să-l dezbrace. Ea nu se obosi să vadă că mâinile lui făceau tot ce puteau ca să o încurce. Nu dorea să-l descurajeze. În cele din urmă rămaseră amândoi goi. Ea se ridică în fund şi îl încălecă, genunchii atârnându-i în lături.

— Vrei să sărbătorim înainte de prânz? fără să-i aştepte răspunsul, el o ridică uşor, apoi o coborî intrând în ea. Ea scăpă un oftat uşor.

În zile ca astea, era un lucru special să faci dragoste, un ritual de indulgenţă pe care îl începuseră în prima zi când lucraseră împreună în magazin, după ce puseseră ultima fâşie de tapet în spatele casei de marcat.

Dar sentimentul de împlinire pe care

îl experimentă în răstimpuri ca acestea nu avea nimic de-a face cu faptul că mai avea un pas şi îşi îndeplinea visul, ci totul era legat de Jake.

Nu mai încercă să-şi spună că era îndrăgostită de el. Modul în care o făcea el să se simtă când erau împreună putea fi descris doar ca dragoste. Şi în ciuda prevederilor care îi deveniseră o a doua natură în decursul anilor, ea îşi lăsase deoparte teama de a deveni prea dependentă de bărbatul pe care îl iubea. Era prea fericită să fie cu Jake, să sărbătorească cu el, să-şi înlăture vechile îndoieli.

Îi cuprinse umerii cu braţele apăsându-l în ea o secundă, uşurând drumul. Ca o vampiră nemiloasă, îl necăji fără milă, repetându-şi acţiunea şi după ce el îi prinse coapsele şi o ţinu calm.

Îl simţi explodând cu o secundă înaintea ei. Eliberată şi fericită, căzu peste el.

Cori se trezi cu nişte degete care băteau ritmul pe spinarea ei. Simţindu-se leneşă ca un câine vagabond într-o după-amiază toridă, îşi înălţă capul, apoi deschise un ochi.

— Ai dormit bine? Jake se uită la ea, surâzând ca un prostănac.

Încă stând întinsă peste el, ea coborî şi pipăi până când găsi mâna, apoi îi ridică braţul şi se uită la ceas. Doar unsprezece şi jumătate. Bun, se gândi ea, ştiind că ar fi intrat în panică dacă ar fi aţipit mai mult de câteva minute.

— Bun somn, replică ea.

Trezindu-se complet, Cori lunecă de pe el şi se dădu în lături.

— Ştii, ar trebui să ne reluăm lucrul,

spuse ea dându-se mai aproape, căutându-i căldura, fiindu-i imposibil să se scoale.

— Într-o clipă. Jake îi luă o şuviţă şi îi gâdilă nările cu vârful. Sunt prea obosit ca să stau în picioare.

— O să-mi fie dor de asta, spuse ea.

— De asta? El se concentra asupra urechii ei de data asta, gâdilând-o până când ea se ridică şi îi dădu mâna în lături.

— Nu… de asta. Să poţi face dragoste în mijlocul zilei, îi explică ea râzând.

Dar nu va trebui să o facem dacă ne vom căsători şi vom cumpăra o casă la jumătatea drumului între casă şi biroul meu, vru Jake să spună, gândindu-se cât de drăguţ ar fi să se întâlnească aici câteodată şi să se iubească în loc să mănânce pâine cu unt.

Dar îşi ţinu ideea pentru el, gândindu-se că în final învăţase să nu

meargă prea departe, prea repede. Simpla sugestie a căsătoriei, chiar aruncată şi în glumă, o putea înspăimânta pe Cori. Jake îi luă mâna şi o sărută.

— Şi mie, zise el în schimb, întrebându-se ce o speria într-un angajament. Şi mie.

Telefonul sună, iar Cori orbecăi până când găsi receptorul.

— Cumpăraţi Cartea, Cori la telefon.

— Alo, aveţi o cutie de chibrite? Mor după o ţigară.

— Foarte amuzant, Marsha. Tu nu fumezi.

— Mă gândesc să mă apuc. Noaptea trecută m-am gândit să-mi fac un hobby mai trainic decât să fac sex cu bărbatul meu. Ceva care să nu rezulte în nouă luni de sarcină şi o naştere de douăzeci şi patru de ore.

— Oh, Doamne! Cori sări în fund şi strânse braţul lui Jake. Ai un copil nu? Ce face? Cum e ăla mic? O, Marsha, de ce nu m-ai sunat?

— Te sun.

— Aş fi putut veni noaptea trecută la spital. De ce nu m-ai sunat noaptea trecută?

— Am fost prea ocupată să-i întreb pe toţi din sala de naştere nume haioase.

Imaginea lui Marsha întrebând doctorii şi asistentele o făcu pe Cori să râdă.

— Cred că i-ai dat un nume ca lumea.

— Da. A venit Kevin.

Jake îi făcu semn lui Cori să-i dea telefonul.

— Stai aşa, Marsha. Jake vrea să-ţi vorbească.

— Felicitări, Marsha. Am auzit

veştile... Îhî, e minunat. Când sunt ore de vizită? Bine, Cori se va opri în după-amiaza asta. Stai o clipă. Cori face semne caraghioase cu mâinile. El lipi receptorul de piept. Ce e, iubito?

— Nu mă pot duce în după-amiaza asta, am mult de lucru aici.

— Ei, ce zici să fac eu ce a mai rămas şi tu te duci să o vezi pe Marsha. La încuviinţarea lui Cori, duse receptorul iar la ureche.

— Vine cam într-o oră. Ai grijă. E! aşează receptorul în furcă.

— Sigur nu te superi? întrebă ea. Nu vreau să te las aici.

Jakse se aplecă şi o sărută scurt. Când îşi înălţă capul, surâdea.

— Fă-mi o listă şi o să termin totul cât îţi vizitezi prietena. Nu e mare lucru. În afară de asta, trebuie să fac cumva să

te scot de aici după-amiază. Îmi face munca mai uşoară.

— Să mă scoţi de-aici? De ce?

— Surpriză.

— Urăsc surprizele, îţi aminteşti?

— Ai încredere. Asta o să-ţi placă.

Ea se uită lung la el, dar înainte să-l chestioneze din nou el o sărută de data asta lung încât îi trimise fiori din creştet până în tălpi.

Era întuneric când Cori se întoarse la magazin. O lumină galbenă pală, care de-abia se zărea de sub obloane. Pentru o clipă crezu că nu era ni meni acolo, şi se întrebă dacă înţelesese greşit instrucţiunile lui Jake. El îi spusese să stea cât voia la Marsha apoi să se ducă direct acasă. Se va bucura de o baie pe cinste, va dormi bine şi se va îmbrăca într-un neglijeu care îl va scoate din minţi.

Respirând adânc, îşi pescui cheile din geantă şi, amintindu-şi promisiunea lui cum că îi va plăcea surpriza, descuie uşa şi păşi înăuntru, închizând uşa în urma ei.

Îşi ţinu respiraţia.

Lumina palidă venea de la sfeşnicele aprinse. Erau douăsprezece, poate mai multe, aliniate de pervazuri, pe tejghea, oriunde era o suprafaţă plană. Jake lustruise tejghelele şi le dăduse cu ulei de lămâie, şi ele străluceau în lumina candelelor.

Locul era curat lună, gata de deschidere.

O pocnitură puternică o făcu să tresară şi îl văzu pe Jake aducând o sticlă de şampanie şi două pahare. Gura i se adânci într-un zâmbet masculin, aprobator când îi privi fusta roz-pal şi bluza înflorată care îi puneau în valoare silueta sexy. Ea

observă că el avusese timp să-şi schimbe hainele, alegând un sacou sport verzui, o cămaşă roz cu mâneci scurte şi pantaloni gri-închis. Arăta bine, incredibil de bine.

— Surpriza. El turnă lichidul într-un pahar cu picior şi i-l întinse. Acceptând paharul, ea aşteptă până când îşi turnă şi el.

— Aş vrea să propun un toast, zise el, ridicând paharul. Pentru Cori McLaughlin, singurul proprietar al magazinului Cumpăraţi Cartea. Să aibă un succes răsunător şi imediat.

Ciocniră paharele. Lacrimi îi veniră în ochi în timp ce sorbeau şampania.

— Ai făcut totul. Eşti uimitor.

— Hei, aveai îndoieli? întrebă el în glumă.

Zâmbind, ea mai luă o înghiţitură de şampanie.

— Vreo două, trei.

— Ei, el arătă cu braţul în jur, ce crezi? Nu e grozav?

Ea se uită în jur neputându-şi opri lacrimile. Merse şi îşi puse paharul pe tejghea, apoi se întoarse la Jake şi îl înconjură cu braţul.

— E minunat. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— O, vedem noi, zise el, aplecându-şi gura spre a ei. Un ciocănit în uşă îl făcu să tresară.

— Nu pleca.

Se grăbi spre uşă şi făcu loc unui bărbat.

Tipul aduse înăuntru o măsuţă cu rotile apoi începu să pregătească cina pentru doi, completă, cu faţă de masă, tacâmuri strălucitoare, înainte să dispară.

— Drăguţă surpriză, dar cum des,

ştiai că îmi va fi foame? întrebă ea cu un zâmbet răutăcios, amintindu-şi cum îşi petrecuseră prânzul.

El trase un scaun.

— Am ghicit.

În timp ce mâncau, Jake reumplu paharele din sticla din frapiera de lângă ei. În cele din urmă deciseră să nu mai mănânce, şi îşi împinseră farfuriile deoparte.

Arătând complet satisfăcută, Cori se aşeză în scaun, ridicându-şi leneşă părul de pe ceafă şi ţinându-l în vârful capului.

Jake observă modul în care sfeşnicul îşi arunca lumina roşiatică şi se gândi că ar fi mulţumit să-şi petreacă restul vieţii aşa ca acum, privind femeia pe care o iubea. Mai mult ca oricând îşi dori să nu o fi dezamăgit. Reumplând paharele, decise să o mai lase două, trei minute.

— Încă un toast, zise el, ţinând ridicat paharul de şampanie. Pentru viitor.

Cori ciocni cu el şi luă o gură de şampanie.

— Pentru viitor, repetă ea. Pentru deschiderea mea, pentru ca magazinul să fie un succes pentru… o, pentru tot. Ea aşează paharul la loc pe masă apoi îşi împreună mâinile în faţa ei şi închise ochii timp de-o clipă.

— Sunt aşa de emoţionată, ştiu că va fi bine, şi dacă va fi, îmi voi mai deschide încă un magazin în Pasadena, poate în Arcadia sau în Valley, zise ea, întinzându-şi braţele larg. În următorii cinci ani aş putea deveni Mrs. Fields a cărţilor. Jake îi ascultă emoţia din voce, observă modul în care ochii ei străluceau când vorbea de proiectele ei de viitor, visuri care nu includeau casă, soţul, copiii. Se întreba cât

va mai dura până când îşi va da seama că Mrs. Fields nu era numai o femeie de afaceri plină de succes, ci şi o soţie şi o mamă bună.

— Se pare că o să fii ocupată.

— Incredibil. Începând de mâine. O să lucrez douăsprezece sau cincisprezece ore pe zi minimum până la Crăciun. Voi fi aşa de ocupată încât n-o să mai pot gândi bine.

Jake se sprijini în scaun.

— Prea ocupată ca să-ţi fie dor de mine?

Cori se îndreptă şi se încruntă.

— Ce vrei să spui?

El respiră adânc, sperând ca veştile să nu-i strice bucuria complet.

— Când m-am dus acasă azi, am găsit un mesaj de la un client, Sam Kennedy. Îţi aminteşti că am discutat cu el?

Ea încuviinţă din cap.

— Este cel cu proiectul din San Diego, cel care ţi-a dat de furcă în ultimul timp.

— Aşa e. A programat o conferinţă ca să stabilească schimbările pe care le-am discutat. El se opri şi respiră adânc. Mâine.

— Spui că…

— Dacă aş fi putut amâna treaba asta aş fi făcut-o, dar dacă amân pentru altă dată trebuie să închid proiectul şi voi fi forţat să concediez o sută de oameni. Nu pot face asta. Nici nu o pot evita.

Dură doar o clipă ca impactul mesajului să o pocnească, dar când o făcu, simţi ca şi când cineva ar fi lovit-o în stomac.

Jake va pierde deschiderea magazinului.

Ea aşeză şerveţelul pe masă şi se ridică, apoi se duse către fereastră şi ridică oblonul ca să poată vedea afară, sperând că această activitate o va distrage destul cât să nu se facă de râs plângând în faţa lui Jake. Nu dorea ca el să ştie cât de dezamăgită era, nu-l putea lăsa să vadă că ea contase pe faptul că el va fi cu ea.

La dracu', voia să ţipe. Nu conta că el va pierde deschiderea. Ăsta era magazinul ei. Nu ar trebui să simtă nevoia ca el să-i stea alături, ţinând-o de mână, spunându-i cât de bine mergea. Şi nici nu crezuse că va fi aşa.

Avea şi el responsabilităţile lui, către clienţii lui, către o sută de oameni plus familiile lor. Monopolizase tot timpul lui în ultimele două săptămâni. Era complet egoistă să nu-şi dea seama că el şi-ar putea neglija afacerile lui ca să o ajute.

Sigur că se va duce la San Diego mâine. Şi ea se va descurca fără el.

Un scaun se izbi de podea şi ea auzi zgomotul pantofilor lui pe când traversa încăperea şi se apropie de fereastră. Cu un zâmbet hotărât pe faţă se răsuci.

— Nu mă aşteptam să fii aici pentru deschidere, îi spuse ea forându-se să abordeze un ton vesel. Ai stat atât de mult aici în ultimele două săptămâni şi ţi-am apreciat ajutorul dar începusem să mă întreb dacă ai uitat de Construţiile Tanner.

Încruntându-se, Jake o privi pe Cori. Toată după-amiaza se îngrijorase că acest anunţ va strica seara, dar ea suportase bine veştile. Aşa că, de fapt, reacţia ei veselă îl surprinse ca naiba.

Lucraseră cot la cot în fiecare zi timp de două săptămâni pregătind totul pentru ziua cea mare. Se aşteptase ca ea să fie

cel puţin dezamăgită că el trebuia să plece din oraş şi să piardă ocazia cea mare.

— Iubito, ştiu cât de mult înseamnă ziua de mâine pentru tine şi aş dori… ea îi închise gura cu un sărut. El îi gustă vinul de pe buze, vinul de la sărbătorirea de mai devreme.

— Sss, zise ea. Niciun cuvânt despre asta. Tu te duci la întâlnirea ta, rezolvi lucrurile ca să te poţi ţine de programări. Te înţeleg. În afară de asta, tu ai spus-o, sunt Cori McLaughlin, singurul proprietar al magazinului Cumpăraţi Cartea. O să mă descurc. Serios.

O să mă descurc, repetă ea în sinea ei, îndepărtând-şi lacrimile care ameninţau să ţâşnească.

Capitolul 10

Cori puse bancnota de douăzeci de

dolari în casa de marcat scoase restul şi i-l dădu clientului care stătea de cealaltă parte a tejghelei.

— Sper să vă placă cartea, îi spuse ea, apoi vârî romanul într-o pungă şi i-l înmână.

— Sunt convins de asta, replică el, zâmbind, aşezând pachetul sub braţ.

În acel moment Max sări pe tejghea. Se plimbă pe masă, fără probleme şi se îndreptă către bărbat. Se uită lung la el aşezându-se comod pe tejghea.

— Ce-i ăsta? încă un client? întrebă domnul, chicotind în timp ce se întinse să-l scarpine pe Max pe după urechi. Max începu imediat să toarcă. Probabil că a venit să cumpere o copie după Pisica de Crăciun, a lui Cleveland Amory.

Cori îi zâmbi bărbatului scuturând din cap de câtă atenţie se bucura Max.

— Ei, trebuie să fug. Mult noroc cu magazinul. E un loc plăcut, zise el arătând către peretele din spatele ei la tabloul pe care Jake sugerase să îl pună acolo ca toată lumea care intră în magazin să îl poată vedea. Întotdeauna mi-a plăcut pictura aia. Este una dintre favoritele mele.

— Şi a mea, mormăi ea când bărbatul trase uşa după el.

Simţindu-se brusc obosită, se uită la ceasul de perete. Nu era de mirare, fiindcă era trecut de nouă seara, şi era vremea să închidă. Lucrurile fuseseră aşa de precipitate' încât nu-şi dăduse seama că era aşa de târziu. Deschiderea decursese bine şi dacă ziua de azi îi indica ceva, se îndrepta către succes.

Reclama pe care o dăduse în ziarele locale mersese mai bine decât se

aşteptase, aducându-i un val mare de clienţi, şi se gândi să angajeze imediat nişte vânzători cu jumătate de normă. Şi numărul prietenilor şi al negustorilor care se opriseră să-i ureze succes era uimitor.

Kevin Simpson se oprise în drum spre spital unde erau Marsha şi copilul său. Sean avea doar două zile, dar Kevin insistase că nu era prea devreme ca să înceapă să-i Citească şi luase vreo şase cărţi, prima vânzare a lui Cori.

La scurt timp sosi un imens buchet de flori din partea doamnelor cu care lucrase la bibliotecă. Doamna Wilson, fosta ei şefă se oprise la ora prânzului plină de încurajări şi dornică să-i împărtăşească modul în care să-şi ţină angajaţii de a lua pauze lungi de cafea. Chiar şi Harriet, chelneriţa ei favorită de la Butch’s Barbecue Pit se oprise în drum

spre lucru.

Singură pentru prima dată după atâtea ore, ea încuie uşa şi stinse marea majoritate a luminilor, apoi traversă către centrul magazinului şi se cufundă într-unul din scaunele uşoare. Descoperise cu o imensă satisfacţie zona pentru lectură, spaţiu destinat să ofere un loc confortabil, folositor după o zi grea de muncă. Scoţându-şi pantofii, îşi cufundă degetele în covoraş.

Acum că se aşezase jos în cele din urmă îşi dădu seama cât de obosită era. O jumătate din ea tânjea să meargă acasă, dar pe de altă parte era prea emoţionată ca să poată dormi. Îşi strânse picioarele sub ea.

Ani de zile de planuri şi de muncă asiduă erau acum răsplătiţi. Era acum mândra posesoare a propriei ei afaceri. Va

mai dura până când va fi pe roţi, dar făcuse un pas mare în realizarea acestui

Ciudat, dar ori de câte ori se gândise la deschiderea magazinului îşi imaginase că va simţi o satisfacţie totată şi completă. Ceva lipsea.

Se gândi pentru a suta mia oară la Jake.

De fiecare dată când suna clopoţelul de la uşă anunţând venirea sau plecarea unui client, Cori se uitase să vadă cine era. Când el nu se arătase după-amiază, îşi spuse că era prea devreme ca să se îngrijoreze. Întâlnirea lui trebuia să ţină câteva ore bune şi cu tot cu transportul nu se putea întoarce înainte de ora patru. Dar după ora cinci începuse să-şi facă griji.

Avusese vreun accident? Nu voia să se gândească la această posibilitate, îşi spuse că întâlnirea durase toată ziua şi că

traficul era aglomerat de la San Diego până aici. Dar de ce nu o sunase? se întrebă ea, apoi îşi aminti că telefonul sunase toată ziua, prietenii îi uraseră mult noroc, vis.

Clienţii sunau ca să întrebe de vreo carte anume. Probabil că nu reuşise. Sau poate nici nu încercase.

Poate că spectacolul ei cu o noapte înainte îi dăduse senzaţia că nu avea nevoie de el. Dacă era aşa, îi venea să plângă. Fiindcă exact asta încercase să-i provoace.

Cori scutură din cap, gândindu-se la cât de proastă fusese. Încercase aşa de mult să-şi dovedească ei, şi lui Jake, că nu avea nevoie de nimeni, încât niciodată nu observase cât de dependentă era de el. Şi se gândise la munca pe care o depusese el de bunăvoie. Sprijinul emoţional pe care i-

l oferise merita mai mult.

Oricând se descuraja, el îi ridica moralul şi o susţinea, insistând că erau probleme curente, la care vor găsi o soluţie împreună.

Şi sărbătoririle lor… Mâinile ei atârnau pe lângă scaun, oftă şi îşi aminti orele pline de dragoste pe care le petrecuseră, bând şampanie. Nu conta cât de mare sau de mică era realizarea, el fusese aici, alături de ea ca să sărbătorească. Până azi.

Dar avusese o şedinţă importantă îşi aminti ea, gândindu-se la mulţii oameni care depindeau de el şi care ar fi rămas fără de lucru dacă ar fi amânat construcţia. Făcuse ce trebuia ducându-se la San

Diego. Dar încă era tulburată. Voise, nu, avusese nevoie, să fie cu el azi, să

împărtăşească emoţia. Să sărbătorească.

Cori clipi din ochi, dându-şi seama pentru prima dată în mai mult de douăzeci de ani că nu se simţea disperată la gândul că avea nevoie de cineva. Şi Jake era cineva de care avea nevoie. Nu ca să-i conducă viaţa aşa cum îl acuzase cu câteva săptămâni în urmă, ci ca să fie cu ea şi să împartă fericirea amândoi. Acum ştia asta.

Uitându-se în sus, văzu figurina aşezată pe tejghea cu o seară în urmă. Jake i-o făcuse cadou. Erau o pereche de clovni aşezaţi într-un scaun uriaş, care citeau o carte. Împreună.

Nu-i de mirare că simţea că lipseşte ceva. Şi că acel ceva era Jake. Devenise parte din viaţa ei, la fel de mult ca şi librăria şi era la fel de important.

Jake stătea pe marginea băncii de

lemn roşu cu coatele sprijinite pe genunchi, cu mâinile împreunate aşa de strâns încât vârfurile degetelor erau albe. Îl văzuse pe ultimul client al lui Cori părăsind magazinul cu câteva minute în urmă, o privi trăgând obloanele şi micşorând lumina. Nu mai rezista, trebuia să intre şi să discute cu ea.

Dar de data asta nu mai purta un costum de câovn. Nu se potrivea să o atragă cu baloane şi animale mari în ceea ce avea să-i spună. Şi nu va pleca până când nu va şti cum stătea.

Se gândise mult la asta. Drumul înapoi de la San Diego fusese de zece ori mai rău decât de obicei, cu autostopiştii şi şosele aglomerate, cu accidentele numeroase care încetineau traficul atât de des încât se întreba dacă va mai ajunge în oraş. Dar întârzierile îi dăduseră răgaz de

gândire şi se hotărî că nu mai putea continua aşa, întrebându-se dacă lui Cori îi păsa de el sau dacă însemna ceva pentru el.

El o iubea. Şi până noaptea trecută fusese convins că şi ea îl iubea. Acum nu mai era sigur. Dacă îl iubea, se întrebase el iar şi iar, de ce nu-l rugase să asiste la deschidere? De ce nu arătase nici cea mai mică urmă de dezamăgire în faptul că el avea să piardă acea zi mare, ziua pentru care lucraseră amândoi?

Dacă îl iubea, de ce visele ei de viitor nu-l includeau şi pe el?

Oare îl părăsise din cauza picturii roz pe care şi-o făcuse fiindcă nu dorea un viitor alături de el? Sau fiindcă nu-şi dorea niciun bărbat în viaţa ei? Avea probleme cu angajamentele, ştia asta de-acum. Dar nu ştia de ce, şi nu ştia dacă sentimentele

ei se vor schimba vreodată, şi crezu că era o ocazie bună ca să-i explice de ce o înspăimânta aşa de mult o relaţie pe viaţă, de ce nu îl includea în planurile ei, de ce nu avea încredere în el. Era ca şi când ea credea că el nu a înţeles de ce simţea aşa, de ce nu-i putea încredinţa secretele ei. Poate că asta îl durea cel mai mult.

Jake se ridică şi merse către uşă. Aşa de multe întrebări, se gândi el, scuturând din cap. Şi un singur mod de a afla răspunsurile. Ridică mâna şi bătu.

Cori tocmai terminase de lucru la registre când auzi bătaia în uşă. Se duse spre uşă şi se uită pe sub obloane. La început crezu că îşi imaginează, dar apoi el zâmbi timid şi ei i se păru că recunoaşte acei zâmbet. El stătuse acolo afară purtând acel costum de clovn, cu braţele pline de daruri. Azvârli lacătul în lături şi

deschise uşa.

Jake? El părea extenuat. Cămaşa lui odată apretată era boţită şi părul îi arăta de parcă îşi trecuse degetele prin el tot drumul din San Diego.

— Am încercat să vin mai devreme, dar…

— Nu contează, spuse ea încuind uşa după el.

Jake îşi simţi inima în stomac. Avea dreptate.

Nu ţinea la el.

Apoi ea îl luă de mână şi îl conduse în zona de lectură. Aşezându-şi mâinile pe umerii lui îl împinse până când el căzu în scaun. Timp de o clipă avu senzaţia că ea îl va dojeni, dar spre surprinderea lui, ea i se aşeză în poală, îi luă faţa în mâini şi îl sărută în cel mai dulce chip posibil.

— Tot ce contează, spuse ea

închizând ochii, este că acum eşti aici.

El se simţi uşurat şi pentru o clipă, Jake îşi uită temerile, întrebările care îl frământaseră tot drumul. Se gândea doar că ea ţinea la el, şi că dacă era vreo şansă ca ea să înveţe să aibă încredere în el, el era dispus să aştepte, indiferent de cât va dura asta.

El se legăna în braţele ei, ţinând-o strâns, mângâind-o prin rochia de jerse care se mula pe ea şi dorindu-şi să facă dragoste chiar acolo, pe podea aşa cum făcuse şi altă dată în săptămânile trecute. Dar mai întâi aveau de discutat. O trase din braţe, şi o îndepărtă ca să-i poată vedea faţa.

— Mi-ai lipsit azi, îi zise el. Temându-se, el îşi ţinu respiraţia şi aşteptă răspunsul.

Cori se gândi la multele dăţi în care

voise să-l ia de mână, să-i împărtăşească bucuria acelei zile. Se gândi la complimentele care i se făcuseră în legătură cu magazinul şi la faptul că multe dintre idei îi aparţinuseră lui Jake. Şi se gândi la singurătatea pe care o simţise ştiind că el era la zeci de mile depărtare de ea într-o zi aşa de importantă. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Şi tu mi-ai lipsit, îi spuse ea, mângâindu-l pe obraz. Ar fi trebuit să fii aici. A fost aşa de emoţionant.

Ea deschise gura să-l sărute, apoi decise că se întâmplaseră atât de multe încât nu-l putea săruta chiar atunci. În afară de asta, avea timp destul să-i povestească… dacă mai voia să asculte după ce ea îi va spune ce avea de zis.

Respira adânc sperând că el o va asculta.

— Jake, trebuie să-ţi spun ceva.

Jake încremeni, întrebându-se oare ce avea să-i spună. Apoi îşi aminti că şi el fusese hotărât să pună lucrurile la punct în seara asta, indiferent de cât le va lua.

— Nu am fost cinstită aseară faţă de tine.

El îşi împreună sprâncenele.

— În legătură cu ce?

— Aşa cum am reacţionat când mi-ai spus despre conferinţa de azi. Ţi-am spus că nu mă aşteptam să fii aici, şi nu era adevărat. Deloc.

— Atunci de ce ai spus-o?

Legănându-se, Cori se jucă cu nasturele de la bluză.

— Fiindcă am fost răvăşită că îmi vei pierde deschiderea şi mă gândeam doar că pentru tine nu însemna mare lucru. Că eu nu trebuia să am nevoie de tine aici. Dar a

contat. Aveam nevoie de tine. Şi îmi era teamă de acea nevoie.

Jake o trase mai aproape, frecând-o pe spate, dorindu-şi să-i îndepărteze toate temerile.

— După ce tata a murit, continuă ea, am privit-o pe mama descurcându-se de una singură. Dar întotdeauna avea un bărbat pe care să se bazeze şi nu a învăţat niciodată să-şi poarte singură de grijă. De-abia reuşeam să avem mâncare şi un acoperiş deasupra capului. În cele din urmă a renunţat să se mai zbată pentru noi. S-a căsătorit cu un bărbat pe care l-a întâlnit la coadă la un supermarket doar fiindcă avea o slujbă ca lumea şi voia să aibă grijă de noi. Nu l-a iubit, el nu a încercat să fie drăguţ cu noi şi în final ne-a părăsit. Câteva luni mai târziu s-a căsătorit cu altul.

Cori închise ochii încet înainte de a continua.

— Mama s-a căsătorit cu soţul numărul şase acum un an. Ăsta e tiparul ei. Când unul pleacă, iese şi găseşte un altul, fiindcă nu poate fără bărbat.

— Şi tu nu vrei să ţi se întâmple una ca asta, spuse Jake, înţelegând în cele din urmă motivul pentru care nu voise să depindă de cineva.

Cori scutură din cap.

— Mi-era aşa de teamă să nu fiu abandonată încât preferam să nu mă leg de niciun bărbat. Până când te-am întâlnit pe tine.

— Un tip care ia totul asupra sa şi te calcă pe bătături. Cum de m-ai suportat în tot acest timp?

— Fiindcă eşti un om bun, Jake şi nu eşti ca cei cu care s-a căsătorit mama

mea. Ea eliberă nasturele’ cu care se juca apoi trecu la celălalt. Şi fiindcă te iubesc.

Jake surâse. Îl iubea, şi faptul că o auzise spunând-o făcea lucrurile diferite. Se simţi relaxat pentru prima dată de când intrase pe uşă.

— Şi mai trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

— Ce anume? spuse el, neîngrijorat de ceea ce avea să-i spună acum.

Se iubeau şi asta conta, indiferent de ce se întâmplase. Era mai îngrijorat de faptul că era absorbită de el, îşi descheiase nasturii de la rochie fără ca măcar să-şi dea seama. Rochia era lungă şi nasturii erau mulţi şi mici ca perlele. Se întrebă dacă el îi va descheia pe toţi înainte să-şi piardă răbdarea.

— Tot timpul de când suntem împreună, spuse ea, mi-a fost frică să mă

îndrăgostesc de tine ca să nu te pierd într-o zi.

Degetele lui îngheţară pe al patrulea nasture de jos.

— Cori…

— Nu cred că aş putea trăi fără tine.

— Nici nu va trebui. Ca să-şi sublinieze cuvintele, el îşi aşează mâinile pe umerii ei şi o strânse cu putere. Sunt eu, Jake Tanner, omul pe care poţi conta oricând. Încă nu ştii asta?

Cori zâmbi.

— Ştiu, spuse ea. Dar adevărul este că încă mi-e frică de ce se va întâmpla dacă te voi pierde. Dar vreau să risc. Fiindcă te iubesc, vreau să fiu cu tine, pe cât de mult posibil.

Pe cât de mult posibil? Jake se ridică luând-o cu el şi o aşează în picioare.

— Cori, asta înseamnă că ai dori să te

căsătoreşti cândva?

Zâmbind, Cori aprobă din cap, îi scoase cămaşa şi o aruncă pe podea.

— Cândva, spuse ea desfăcându-i cureaua. Curând.

— Cât de curând? întrebă el, părându-i-se greu să se concentreze asupra nasturilor când ea îi desfăcu pantalonii.

— Foarte curând. Un minut mai târziu el era golgoiuţ. Şi de-abia începuse să o dezbrace. Eşti în urmă, Tanner.

El se aplecă şi îi apucă rochia de tiv, i-o trase peste cap apoi o aruncă în spate. Ateriză pe o pornă albastră în faţa raftului cu cărţi. O secundă mai târziu fu urmată de desuurile ei şi rămase şi ea dezbrăcată.

El o luă în braţe şi o sărută. Fu un sărut lung, plin de promisiuni. Când în cele din urmă, îşi ridică buzele de pe ale

ei, spuse:

— Te iubesc, şi promit să nu te părăsesc niciodată. Va trebui să mă crezi.

— Te cred.

Jake zâmbi şi îi luă faţa în palme. Acum două săptămâni căsătoria ar fi speriat-o ca naiba. Azi părea ceva natural să-şi petreacă restul zilelor cu bărbatul pe care îl iubea.

— Da, zise ea, te cred cu adevărat.

El îşi puse ambele mâini pe fundul ei şi o trase către el.

— Speram să spui asta. Luând-o de mână îngenunche pe covoraş, luând-o după el. El se întinse lângă ea, proptindu-şi capul într-o mână. Îi prinse un sân în palmă şi se aplecă uşor ca să se joace cu sfârcul.

— Cred că ar trebui să sărbătorim marea ta deschidere, spuse el înainte ca

să se ocupe la fel de delicios şi de celălalt sân.

Ea îi înconjură gâtul cu braţele şi îşi apropie gura de a lui.

— Cred că deja sărbătorim.

Sfârşit